

หนังสือวิจารณ์

บทเรียนที่ 1

ภูมิหลังของวิจารณ์

ต้นฉบับ

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®))
สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย คอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers)
ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ ข้อมูลเกี่ยวกับ “สหัสวรรษสาม”

“สหัสวรรษสาม” ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1997 ในฐานะองค์กรไม่แสวงผลกำไร อันมีพันธกิจหลักคือการประกาศข่าวประเสริฐคริสเตียนด้วยความมุ่งมั่นที่จะ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายแก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลกที่ซึ่งขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ในระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลกผ่านภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเราซึ่งได้รับการแปลไปอีกกว่า 20 ภาษา โดยผ่านองค์กรผู้มิตรหลักสูตรของ “สหัสวรรษสาม” ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต โดยออกแบบเพื่อให้โรงเรียนกลุ่ม หรือบุคคล ใช้งานได้อย่างสะดวกทั้งในระบบออนไลน์และในการศึกษาเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ โดยผ่านหลักสูตรของ “สถาบันสหัสวรรษสาม” ซึ่งได้รับการวางโครงสร้างอย่างดีและได้รับการรับรอง เรายังจัดการฝึกอบรมด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์และศาสนศาสตร์ในหลากหลายภาษาโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการอันมีประสิทธิภาพและคุ้มค่าสูงในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียอันประกอบด้วยเนื้อหาและคุณภาพที่เป็นเลิศที่สุด ทีมนักออกแบบกราฟฟิก ผู้สร้างภาพประกอบ และผู้ผลิตของเรา ล้วนยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดในการผลิต อีกทั้งยังใช้อุปกรณ์และเทคนิคขั้นสูง อันทันสมัย กลุ่มนักเขียนและบรรณาธิการของเราเป็นนักการศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนด้านศาสนศาสตร์ ส่วนนักแปลของเรานั้นก็มีความปราดเปรื่องด้านศาสนศาสตร์และเป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายที่ตนรับผิดชอบ และบทเรียนต่าง ๆ ของเราก็ประกอบด้วยความเข้าใจเชิงลึกจากทั้งศาสตราจารย์ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมอันเป็นที่ยกย่องหลายแห่งและจากศิษยาภิบาลทั่วโลก รวมแล้วหลายร้อยคน

เพื่อให้เป้าหมายในการเผยแพร่ของเราลุล่วง “สหัสวรรษสาม” จึงได้ผนึกกำลังเชิงกลยุทธ์กับบรรดาศรีคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยุกระจายเสียงคริสเตียน ผู้ให้บริการถ่ายทอดโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ ความสัมพันธ์กับพันธมิตรเหล่านี้ได้ส่งผลให้มีการเผยแพร่บทเรียนผ่านวิดีโอหลายล้านบทเรียนไปสู่ผู้นำพื้นเมือง ศิษยาภิบาลพื้นเมือง และนักศึกษาพระคริสตธรรมพื้นเมืองมากมาย นอกจากนี้ เว็บไซต์ของเรายังเป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาวัสดุการเรียนเพิ่มเติมเพื่อเสริมบทเรียนต่าง ๆ ของเรา บริการเหล่านี้ครอบคลุมถึงเขียนธรรมเทศนา คำบรรยายบทเรียน หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และวัสดุอื่น ๆ เกี่ยวกับวิธีการริเริ่มชุมชนการเรียนรู้ของท่านเอง

“สหัสวรรษสาม” ได้รับการรับรองโดยกรมสรรพากรของสหรัฐอเมริกา (IRS) ในฐานะบริษัท ตามมาตรา 501(c)(3) โดยเป็นองค์กรอันพึ่งพาเงินบริจาคด้วยจิตศรัทธา ซึ่งสามารถนำไปลดหย่อนภาษีได้ จากบรรดาศรีคริสตจักร มุสลิม นิกาย และบุคคลทั่วไป หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา หรือหากสนใจที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของเรา กรุณาติดต่อที่เว็บไซต์ www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ.....	1
ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์.....	1
ผู้เขียน.....	2
อัครทูตยอห์น.....	2
สถานที่และประสบการณ์.....	43
ช่วงเวลา.....	45
เนโร.....	45
โดมิเทียน.....	47
ผู้รับสาร.....	49
สมาคมการค้า.....	51
บรรดาชุมชนชาวยิว.....	51
รัฐบาลโรม.....	52
คริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวเอง.....	52
ด้านศาสนศาสตร์.....	53
อวสานวิทยา.....	53
พันธสัญญา.....	58
ผู้เผยพระวจนะ.....	59
ทูตพันธสัญญา.....	60
ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นได้.....	62
อัครทูตยอห์น.....	64
ด้านวรรณกรรม.....	65
คำพยากรณ์.....	66
ลักษณะเฉพาะ.....	67
ความสำเร็จเป็นจริง.....	69
วันสิ้นโลก.....	70
ลักษณะเฉพาะ.....	71
พัฒนาการทางประวัติศาสตร์.....	76
สรุป.....	78
วิทยาการ.....	79
อภิธานศัพท์.....	81

หนังสือวิจารณ์

บทเรียนที่ 1

ภูมิหลังของวิจารณ์

บทนำ

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ สาวกและผู้ที่ยืนชมพระองค์หลายคนเชื่อว่าพระองค์ได้ประสพกับความพ่ายแพ้ในบั้นปลายแล้ว บางคนถึงกับเชื่อว่าคำสอนและการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็สูญเปล่า สิ่งที่สาวกของพระองค์ไม่เข้าใจจนกระทั่งวันที่สามก็คือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูมิได้เป็นจุดจบของเรื่อง แท้จริงแล้ว การคืนพระชนม์ของพระองค์พิสูจน์ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็คือชัยชนะที่แท้จริงของพระองค์นั่นเอง การคืนพระชนม์ของพระองค์ทำให้เหล่าสาวกเข้าใจพันธกิจ การทนทุกข์ทรมาน และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจากมุมมองใหม่อย่างสิ้นเชิง และเมื่อยอห์นเขียนหนังสือวิจารณ์ขึ้น ผู้อ่านของท่านก็จำเป็นต้องเข้าใจมุมมองใหม่นี้เช่นกัน คริสตจักรยุคแรกเผชิญการข่มเหงโดยจักรวรรดิโรมที่เกรียงไกร และคริสเตียนมากมายเริ่มมองว่านี่คือความพ่ายแพ้ แต่ยอห์นหนุนใจผู้อ่านของท่านให้พบทั้งการปลอบโยนและความมั่นใจในชัยชนะที่พระเยซูได้รับเมื่อพระองค์คืนพระชนม์ ยอห์นต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจว่า แม้ชีวิตของพวกเขาต้องจบลงด้วยการพลีชีพ นั่นก็ไม่ใช่อุบัติของเรื่องเช่นกัน ในที่สุด พระเยซูจะทำให้แผ่นดินของพระองค์สำเร็จบริบูรณ์ และผู้เชื่อทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่จะเป็นส่วนหนึ่งของชัยชนะของพระองค์

นี่คือบทเรียนแรกในชุดบทเรียน “หนังสือวิจารณ์” ซึ่งบางครั้งเรียกว่า “การเปิดเผยวันสิ้นโลก” หรือ “การเปิดเผยวันสิ้นโลกโดยยอห์น” เราได้ให้หัวข้อบทเรียนนี้ว่า “ภูมิหลังของวิจารณ์” ในบทเรียนนี้ เราจะเห็นว่าบริบทและสภาวะแวดล้อมของวิจารณ์สามารถช่วยเราให้เข้าใจความหมายดั้งเดิมและประยุกต์สสารของวิจารณ์เข้ากับชีวิตของเราในโลกปัจจุบัน

บทเรียนเรื่องภูมิหลังของวิจารณ์นี้จะแบ่งออกเป็นสามส่วน ในส่วนแรก เราจะสำรวจภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของหนังสือวิจารณ์ ในส่วนที่สอง เราจะอภิปรายภูมิหลังทางศาสนศาสตร์ของวิจารณ์ และในส่วนสุดท้าย เราจะพิจารณาภูมิหลังทางวรรณกรรม เราจะเริ่มด้วยภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

หนังสือวิจารณ์ได้สร้างความสนเท่ห์ให้กับทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อตั้งแต่มันถูกเขียนขึ้น แต่ทันทีที่ความแตกต่างกันก็เข้าใจสัญลักษณ์และภาพพจน์ที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ในแนวทางแตกต่างกันอย่างมาก บรรดาสัตว์ประหลาด สงครามในฟ้าสวรรค์ ภัยพิบัติ และการพิพากษา—นักตีความบางคนมองว่าภาพพจน์เหล่านี้ น่าสับสนยิ่งจนพวกเขาหมดหวังที่จะเข้าใจส่วนนี้ของพระคัมภีร์ แต่ความจริงก็คือ ความสับสนนี้ ส่วนมากเกิดจากการที่เราไม่คุ้นเคยกับบริบททางประวัติศาสตร์ของหนังสือเล่มนี้ ฉะนั้น เพื่อศึกษาว่าจะตีความและประยุกต์วิจารณ์อย่างถูกต้องได้อย่างไร การเข้าใจบางสิ่งเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของวิจารณ์จะช่วยให้มาก

การสามารถเข้าใจสภาวะแวดล้อมของพระคัมภีร์แต่ละเล่มก็มีคุณค่าใหญ่หลวง

หนังสือวิวรณ์

บทเรียนที่ 1

ภูมิหลังของวิวรณ์

ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่ามันสำคัญอย่างยิ่งยวด ขอให้ฟังดี ๆ—พระวจนะของพระเจ้าทำหน้าที่ชั่ววันจันทร์ และคนเราก็สามารถเชื่อมโยงกับพระวจนะได้โดยตรง และถ้าท่านบังเอิญไม่รู้สภาวะการแวดล้อมดั้งเดิม มันก็ไม่ได้ทำให้พระวจนะกลายเป็นเรื่องไม่จริง เมื่อได้กล่าวเช่นนั้น

เราก็จะได้รับประโยชน์มากขึ้นเยอะจากพระคัมภีร์ถ้าเราเข้าใจสภาวะแวดล้อมดั้งเดิมที่พระคัมภีร์เล่มนั้น ๆ

ถูกเขียนขึ้น และเราสามารถเข้าใจว่ามันถูกเขียนขึ้นถึงประชาชนในวัฒนธรรมนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น ๆ และด้วยประเด็นเฉพาะเจาะจงเหล่านั้น และเมื่อเราเข้าใจเรื่องนี้

เราก็สามารถรับมือได้ดีขึ้นเกี่ยวกับ ... แบบว่า ... พระวจนะเล่มนั้นประยุกต์เข้ากับเราอย่างไร? ถึงแม้เราอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่าง จะว่าไปแล้ว

เราก็สามารถนำความหมายของสารดั้งเดิมมาปรับใช้ให้เข้ากัน และด้วยเหตุนี้

จึงมีความพยายามมากมายที่จะค้นคว้าสภาวะแวดล้อมทางประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ บางครั้งการค้นคว้าก็ไม่ได้นำมาซึ่งคำตอบที่ยอดเยี่ยม

แต่บางครั้งเราก็สามารถทำความเข้าใจได้อย่างดีเกี่ยวกับว่าบริบทดั้งเดิมเป็นอย่างไร และด้วยความเข้าใจเช่นนั้น

เราก็อยู่ในฐานะที่ดียิ่งขึ้นมากที่จะประยุกต์จากบริบทนั้นเข้ากับบริบทของเราเอง

— ดร. ปีเตอร์ วอลด์เกอร์

เราจะศึกษาแง่มุมรากฐานสามประการของภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของวิวรณ์ ได้แก่ ผู้เขียน ช่วงเวลาที่ประพันธ์ และผู้รับสารดั้งเดิม เราจะเริ่มต้นด้วยผู้เขียนหนังสือวิวรณ์

ผู้เขียน

เราจะสำรวจผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ในสองแนวทาง ในแนวทางแรก เราจะได้เห็นว่าการยกพระวจนะเล่มนี้ให้เป็นงานเขียนของอัครทูตยอห์นตามชนบทดั้งเดิมนั้นเชื่อถือได้ และในแนวทางที่สอง เราจะสำรวจสถานที่และประสบการณ์ของยอห์นเมื่อท่านเขียนพระวจนะเล่มนี้ ก่อนอื่นให้เราดูที่มุมมองดั้งเดิมที่ว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์

อัครทูตยอห์น

ผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ระบุตนเองโดยใช้ชื่อที่ค่อนข้างสามัญ นั่นคือ “ยอห์น” ท่านกล่าวชื่อของท่านในวิวรณ์ 1:1, 4, 9 และ 22:8 แต่ท่านก็มีได้ระบุตนเองอย่างเจาะจงว่าเป็นยอห์นผู้เป็นอัครทูต ท่านกล่าวว่าท่านปรนนิบัติพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ และท่านได้ทนทุกข์ทรมานเพื่อแผ่นดินของพระเจ้ามาก่อน และจากหนังสือวิวรณ์ มันดูเหมือนชัดเจนว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ แต่รายละเอียดกว้าง ๆ เหล่านี้ก็ไม่เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่เขียนหนังสือวิวรณ์คืออัครทูตยอห์น

แม้กระนั้น ก็มีเหตุผลที่ตีสองประการที่จะยืนยันมุมมองตามชนบั้งเดิมว่าอัครทูตยอห์นได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น เหตุผลแรกก็คือ ประจักษ์พยานยุคแรกที่เชื่อถือได้มากมายเป็นพยานยืนยันว่าท่านคือผู้เขียน

ประจักษ์พยานยุคแรก ย้อนไปถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 2 ปีตาจารย์ของคริสตจักร เช่น จัสติน มาร์เทอร์ อีเรนาอัส และ เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย ระบุอัครทูตยอห์นว่าเป็นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ จัสตินอ้างเช่นนี้ในหนังสือของท่าน คือ “บทสนทนากับทริโฟ” บทที่ 81 คำพยานของจัสตินมีคุณค่าเป็นพิเศษ เพราะท่านอาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัสในช่วงต้นศตวรรษที่ 2 ท่ามกลางคนที่เคยรู้จักยอห์นเป็นการส่วนตัว

อีเรนาอัส ในงานเขียนของท่าน “ต่อต้านลัทธิอกริต” บทที่ 18 ตอนที่ 11 ก็กล่าวถึงความเป็นผู้เขียนของยอห์น คำพยานของท่านเป็นประโยชน์มากเช่นกัน เนื่องจากอีเรนาอัสเป็นสาวกของโพลีคาร์ป และโพลีคาร์ปเองก็เคยเป็นสาวกของอัครทูตยอห์น ฉะนั้น อีเรนาอัสจึงอยู่ในสถานะที่ดียิ่งที่จะรู้ว่า แท้จริงแล้วยอห์นได้เขียนผลงานชิ้นใดบ้าง

สุดท้าย เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรียก็ดูเหมือนจะได้สันนิษฐานความเป็นผู้เขียนของยอห์นในการเขียนของท่าน “ผู้ใดคือคนมั่งมีที่จะได้รับการช่วยให้รอด?” ตอนที่ 42

คำศัพท์ เหตุผลที่สองที่ยืนยันมุมมองตามชนบั้งเดิมว่าอัครทูตยอห์นคือผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ก็คือคำศัพท์ที่ใช้ มีความคล้ายคลึงกันที่โดดเด่นหลายประการระหว่างคำศัพท์ในหนังสือวิวรณ์และคำศัพท์ในงานเขียนอื่น ๆ ของยอห์น เพื่อประหยัดเวลา เราจะกล่าวถึงเพียงสองข้อ

ข้อแรก ในพระคัมภีร์ใหม่ การเรียกพระคริสต์ว่าเป็น “พระวาจา” หรือ “โลโกส” (“logos”) พบในวิวรณ์ 19:13 และยอห์น 1:1, 14 เท่านั้น ภาษาลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ยังปรากฏใน 1 ยอห์น 1:1 และข้อสอง ถ้อยคำของพระเยซูที่ว่า “ผู้ใดกระหาย ให้ผู้นั้นเข้ามา” ในวิวรณ์ 22:17 คู่ขนานกับถ้อยคำเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ใหม่ นั่นคือ คำตรัสของพระองค์ในยอห์น 7:37 “ถ้าผู้ใดกระหาย ให้เขามาหาเราและดื่มเถิด”

แม้มีคำโต้แย้งหนักแน่นที่สนับสนุนว่าอัครทูตยอห์นคือผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ แต่บรรดานักวิพากษ์ ย้อนไปตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ก็คัดค้านมุมมองที่ว่ายอห์นคือผู้เขียน ตัวอย่างหนึ่งคือบิชอปในศตวรรษที่ 3 ดิโอนิเซียแห่งอเล็กซานเดรีย เขากล่าวว่าผู้เขียนวิวรณ์ระบุตนเองว่ายอห์น แต่ขณะเดียวกัน ผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์นและจดหมายฝากยอห์นไม่ได้ระบุชื่อเลย ดิโอนิเซียยังเสนอให้เราใส่ใจความแตกต่างอื่น ๆ ด้วยระหว่างวิวรณ์และงานเขียนอื่น ๆ ของยอห์น เช่น ความแตกต่างด้านลีลาวรรณศิลป์และการใช้ภาษากรีก แม้ในปัจจุบัน นักวิพากษ์บางคนก็ยังคงคัดค้านในลักษณะคล้ายคลึงกัน

แน่นอน ย่อมมีคำอธิบายว่าเหตุใดผู้เขียนคนเดียวก็อาจสรรสร้างงานเขียนที่ดูแตกต่างกัน เช่น ยอห์นอาจแนบชื่อของตนในงานเขียนชิ้นนี้ เพื่อผู้อ่านจะแน่ใจได้ว่ามันมาจากแหล่งที่มีสิทธิอำนาจน่าเชื่อถือ หรือยอห์นอาจใส่ชื่อของท่านไว้เนื่องจากท่านได้รับการมอบหมายจากพระคริสต์เองให้นำหนังสือเล่มนี้ไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดที่เจาะจงไว้ และการที่ยอห์นมิได้ระบุชื่อของท่านเองในงานเขียนบางชิ้น ก็ไม่ได้เป็นเหตุผลที่จะสรุปว่าท่านจะไม่มีวันระบุชื่อของท่านในงานเขียนอื่นใด

ยิ่งไปกว่านั้น ความแตกต่างด้านลีลาภาษาระหว่างวิวรณ์และงานเขียนอื่น ๆ ของยอห์นก็สามารถอธิบายได้โดยง่าย นิมิตต่าง ๆ ที่ยอห์นบันทึกในหนังสือวิวรณ์แตกต่างอย่างมากจากการเปิดเผยที่ท่านได้รับในช่วงที่พระเยซูปฏิบัติพันธกิจในโลกนี้ นอกจากนี้ วิวรณ์ก็ต่างจากงานเขียนอื่น ๆ ของยอห์นในพระคัมภีร์ตรงที่วิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในรูปแบบ “การเปิดเผยวันสิ้นโลก” อันน่าจะกำหนดความแตกต่างมากมายในลีลาทางวรรณกรรมและการใช้ภาษากรีกของท่าน

และความแตกต่างเหล่านี้ก็อาจเป็นผลมาจากการที่ยอห์นมีจุดประสงค์แตกต่างกันในการเขียน และแม้กระทั่งจากความสัมพันธ์ที่แตกต่างของท่านกับผู้รับสารดั้งเดิมอันหลากหลาย

สรุปก็คือ หลักฐานสนับสนุนอัครทูตยอห์นในฐานะผู้เขียนมีน้ำหนักมากกว่าหลักฐานโต้แย้งอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ ในบทเรียนของเรา เราจะยืนยันมุมมองดั้งเดิมว่าหนังสือวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นโดยอัครทูตยอห์น

เมื่อได้ยืนยันว่าอัครทูตยอห์นคือผู้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว ต่อไปเราจะศึกษาสถานที่และประสบการณ์ของยอห์นเมื่อท่านเขียนหนังสือเล่มนี้

สถานที่และประสบการณ์

ตามที่บ้านทีกในวิวรณ์ 1:9 ยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์เมื่อท่านอยู่ที่บัทมอส เกาะเล็ก ๆ ในทะเลอีเจียน ห่างจากเมืองเอเฟซัสไปทางตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 64 กิโลเมตร บัทมอสเป็นสถานที่ที่กัณดารเต็มไปด้วยหินผา แทบไม่มีต้นไม้ ความไม่นาพิศสมัยนี้เองทำให้มันเป็นสถานที่อันเหมาะสมในการลงโทษคนมีชื่อเสียงที่ถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยของจักรวรรดิโรม และวิวรณ์ 1:9 ก็บอกเป็นนัยยะอย่างหนักแน่นว่ายอห์นถูกเนรเทศไปที่เกาะบัทมอส

ในขณะที่ยอห์นกำลังทนทุกข์กับสภาพอันโหดร้ายนี้ ท่านก็ได้รับนิมิตมากมายจากพระคริสต์ และหนังสือวิวรณ์ก็คือบันทึกและคำอธิบายของยอห์นในเรื่องนิมิตต่าง ๆ เหล่านี้ จงฟังบันทึกของยอห์นในวิวรณ์ 1:10-11:

ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญูญาณและได้ยินเสียงคล้ายเสียงแตรดังก้องขึ้นด้านหลังข้าพเจ้า กล่าวว่า

“จงเขียนสิ่งที่เห็นลงในหนังสือม้วนและส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดคือ คริสตจักรที่เอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม ธิยาทิรา ซาร์ดีส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย” (วิวรณ์ 1:10-11)

ข้อความนี้ รวมทั้งในตอนอื่น ๆ เช่นวิวรณ์ 21:5 ยอห์นกล่าวชัดเจนว่าท่านเขียนด้วยความเชื่อฟังพระบัญชาจากพระเจ้า พระเจ้ากำลังจะสำแดงนิมิตให้ท่านเห็น และยอห์นจะต้องบันทึกนิมิตนั้นและส่งไปถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งเหล่านี้ในเอเชีย้อย

การได้รู้ว่าหนังสือวิวรณ์เป็นผลมาจากนิมิตเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าประทานแก่ยอห์น ทำให้หนักใจความบางคนต่อความสำคัญของยอห์นในฐานะผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ จะว่าไปแล้ว ถ้ามันเป็นแค่บันทึกเรื่องนิมิต ใครคือผู้เขียนจะสร้างความแตกต่างอะไรได้? ยอห์นจะสามารถทำอะไรได้?

ข้าพเจ้าคิดว่า

เมื่อเราไตร่ตรองเกี่ยวกับว่าพระวิญญูณบริสุทธิทำงานอย่างไรกับมนุษย์ในการสร้างพระคัมภีร์ในฐา

นะพระดำรัสของพระเจ้าและในฐานะถ้อยคำของมนุษย์ เราก็สามารถกล่าวได้ทั้งสองอย่าง นั่นคือ

คนเหล่านี้คือผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ซึ่งใคร่ครวญสิ่งต่าง ๆ ทะลุปรุโปร่ง

และพวกเขากำลังแสดงถึงสิ่งที่พวกเขาเข้าใจและสิ่งที่พวกเขาต้องการให้เป็นที่ยอมรับ

และเราสามารถเห็นว่าพระวิญญูณบริสุทธิกำลังหล่อหลอมพวกเขาและทำงานร่วมกับพวกเขา

รวมทั้งนำทางพวกเขาในสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบันทึกลงไป

มันก็มีบางกรณีที่พระวิญญูณบริสุทธิกำลังบอกมนุษย์โดยตรงถึงสิ่งที่ต้องเขียน

จึงเป็นการเขียนตามคำพูดทุกประการ และเราก็มีพระดำรัสที่ชัดเจน แต่ในกรณีอื่น ๆ

ท่านจะเห็นความเป็นศิลปะทางวรรณกรรมโดยมนุษย์ที่เป็นผู้เขียน ซึ่งกำลังแสดงออกถึงสิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบทางวัฒนธรรม ในแนวทางที่ผู้เขียนต้องการให้สิ่งเหล่านั้นเป็นที่เข้าใจ และพระเจ้าก็กำลังทำงานร่วมกับการตัดสินใจอันเป็นอิสระเหล่านั้นเพื่อให้มันปรากฏตามที่พระองค์ประสงค์เป๊ะ ๆ

นี่คือความเข้ากันที่เหมาะสมระหว่างทรงนำโดยอำนาจของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มันคือพระดำรัสของพระเจ้าและถ้อยคำของมนุษย์รวมกัน

— ดร. จอห์น อี แม็คคินลีย์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้สถานการณ์ที่แตกต่าง บุคลิกภาพที่แตกต่าง คำศัพท์ที่แตกต่าง รวมถึงกาลานุกรมทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล และพระองค์ได้เน้นย้ำสิ่งทั้งหมดนี้ในแนวทางที่จะก่อให้เกิดความกระจ่างสูงสุดกับความจริงนั้น ๆ ที่กำลังถูกแสดงออกมาให้เห็นโดยผ่านคำยืนยันด้วยเหตุผลของผู้เขียน และด้วยเหตุนี้ ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม สิ่งที่เราที่มีคือปฏิสัมพันธ์อย่างครบถ้วนระหว่างของประทาน ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ความรู้ ประสบการณ์ของผู้เขียน และในขณะที่เดียวกันก็มีกิจกรรมเฉพาะเจาะจงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงนำบรรดาผู้เขียนที่จะใช้ของประทานส่วนตัวเหล่านี้ซึ่งพระเจ้า ในการจัดเตรียมของพระองค์ ได้เตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว นั่นคือ

การใช้ของประทานส่วนตัวเหล่านี้ในทางที่จะนำไปสู่การสร้างหนังสือแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าขึ้นมาเล่มหนึ่ง อย่างถูกต้องแม่นยำตามที่พระองค์ประสงค์ให้มันเป็น โดยรวมถึงทุกประเภทวรรณกรรม ทุกบทบรรยายทางประวัติศาสตร์ และทุกอารมณ์ห่วงใยของผู้เขียน

ทั้งหมดทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการกำกับของพระเจ้าและการเปิดเผยของพระเจ้า โดยปราศจากการทำลายบุคลิกภาพและประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของผู้เขียน ไม่ว่าจะในห้วงยุคใดก็ตาม

— ดร. โรนัลด์ เจ เน็ทเทิลส์

นอกจากข้อยกเว้นที่เป็นไปได้ในจดหมายฉบับต่าง ๆ ในบทที่ 2 และ 3 พระเจ้าเปิดเผยนิมิตต่าง ๆ แก่ยอห์น ไม่ใช่กำหนดถ้อยคำทุกตัวอักษรที่ท่านต้องเขียน กล่าวแบบกว้าง ๆ ก็คือ ยอห์นเขียนเกี่ยวกับนิมิตต่าง ๆ ที่ท่านเห็นโดยใช้ถ้อยคำของตนเอง ในแง่มุมนี้ หนังสือวิวรณ์จึงคล้ายคลึงกับพระกิตติคุณยอห์นอย่างมาก ตอนแรก ยอห์นได้เห็นเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซู จากนั้น ท่านก็รายงานเหตุการณ์เหล่านั้นในพระกิตติคุณของท่าน ด้วยเจตนาที่จะตอบสนองความจำเป็นเฉพาะของผู้รับสารของท่าน ในทำนองเดียวกัน ยอห์นเห็นนิมิตที่ท่านรายงานในหนังสือวิวรณ์ จากนั้น ท่านก็เขียนหนังสือขึ้นเพื่อบันทึกประสบการณ์ของท่านตามความเป็นจริง และตามที่เราจะเห็นในบทเรียนเหล่านี้ ยอห์นได้คัดเลือกและเรียบเรียงเนื้อหาในหนังสือวิวรณ์ด้วยเจตนาที่จะตอบสนองความจำเป็นต่าง ๆ ของผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน

เช่นเดียวกับทุกตอนในพระคัมภีร์ หนังสือวิวรณ์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กำกับงานเขียนของยอห์น เพื่อที่ทุกสิ่งที่ท่านเขียนจะเป็นความจริงและมีสิทธิอำนาจ แต่ตามที่เราจะได้เห็นตลอดบทเรียนเหล่านี้ ยอห์นยังเป็นผู้เขียนที่มีความคิดและการกระทำของตนเอง

นอกจากข้อยกเว้นที่เป็นไปได้ในจดหมายฉบับต่าง ๆ ในบทที่ 2 และ 3 พระเยซูมิได้บอกทีละคำให้ยอห์นเขียน ยอห์นมีความรับผิดชอบในการจดจำนิมิตของท่าน ในการเข้าใจนิมิตนั้น และในการนำเสนอนิมิตนั้นด้วยถ้อยคำของตนเอง

เมื่อได้พิจารณาสถานที่และประสบการณ์ของยอห์นเมื่อท่านเขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว ให้เรามาดูที่ช่วงเวลาที่ท่านประพันธ์หนังสือวิวรณ์

ช่วงเวลา

นักตีความที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์โดยทั่วไปเชื่อว่า ช่วงเวลาอันน่าจะเป็นของการเขียนหนังสือวิวรณ์คือหนึ่งในสองช่วงเวลา—ถ้าไม่ใช่ช่วงแรก คือในสมัยของเนโร จักรพรรดิโรม ก็ในช่วงหลัง คือในสมัยของโดมิเทียน จักรพรรดิโรม เราจะพิจารณาสองช่วงเวลานี้ โดยเริ่มต้นที่สมัยของเนโร

เนโร

เนโร จักรพรรดิโรม ครองราชย์จาก ค.ศ. 54 ถึง 68 และนักประวัติศาสตร์ที่สนับสนุนช่วงเวลาในสมัยของเนโรมีแนวโน้มที่จะสรุปว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายรัชสมัยของเนโร ในช่วงต้นรัชสมัยของเขา บรรดาที่ปรึกษาที่เก่งกาจมีอิทธิพลใหญ่หลวงต่อเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไป การปกครองของเขาก็เสื่อมลงอย่างน่าแปลกใจ เนโรเป็นที่รู้จักเพราะได้กล่าวหาคริสเตียนว่าเป็นสาเหตุของไฟไหม้กรุงโรมใน ค.ศ. 64 และใช้ข้อกล่าวหานี้เป็นข้ออ้างในการข่มเหงผู้เชื่อชาวโรมมากมาย

จักรพรรดิเนโรทำการข่มเหงนี้ในช่วงกลางศตวรรษแรก โดยใช้คริสเตียนเป็นแพะรับบาปเป็นหลัก ตอนนั้น เกิดเหตุไฟไหม้ขึ้นในกรุงโรม และจักรพรรดิเนโรก็เป็นที่รู้จักเพราะโครงการฟื้นฟูชุมชนเมืองของเขา ดังนั้น เมื่อเกิดไฟไหม้ มันก็สร้างความเสียหายอย่างหนักกับภูมิทัศน์ และหลังจากนั้นก็จำเป็นต้องให้กองกำลังเข้ามาและเก็บกวาดซากตึกต่าง ๆ บางคนก็เกิดความรู้สึกทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเลย—หลายคนรู้สึกว่าการเขตกเป็นผู้เสียหายของโครงการฟื้นฟูชุมชนเมืองนี้ และมันก็เป็นความผิดของจักรพรรดิ ดังนั้น จึงมีโอกาที่จะเกิดการลุกฮือขึ้น จักรพรรดิจึงกำลังมองหาใครสักคนที่จะกล่าวโทษ และเขาก็เชื่อมโยงเหตุการณ์นี้เข้ากับพวกคริสเตียน และในการนี้ วิธีการทรมานสารพัดจึงถูกใช้เพื่อได้สวนและคาดคั้นให้พวกคริสเตียนยอมรับว่าพวกเขาอยู่เบื้องหลังไฟไหม้ครั้งนี้

— ดร. เจมส์ ดี สมิต ที่สาม

ส่วนข้อโต้แย้งว่าหนังสือวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายรัชสมัยของเนโรอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลอย่างน้อยสามประการ หลักฐานสำคัญข้อแรกก็คือการที่ยอห์นอ้างอิงถึงกษัตริย์เจ็ดองค์

กษัตริย์เจ็ดองค์ ในวิวรณ์ 17 ยอห์นบรรยายสัตว์ร้ายสีแดงเข้มซึ่งมีเจ็ดหัวและสิบเขา และในข้อ 9-11 ยอห์นกล่าวว่าเจ็ดหัวนั้นหมายถึงกษัตริย์เจ็ดองค์ นักตีความส่วนใหญ่เห็นพ้องว่ากษัตริย์เจ็ดองค์นี้ก็คือจักรพรรดิโรม จูเลียส

ซีซาร์บางครั้งก็ถูกนับว่าเป็นจักรพรรดิองค์แรกของโรม ตามมาด้วยออกัสตัส ทีเบเรียส คาลิกูลา คลาวดิอุส เนโร และกาลบา
 แท้จริงแล้ว ในวิวรณ์ 17:10 เราพบรายละเอียดว่า
 กษัตริย์องค์ที่หกของโรมครองอำนาจอยู่เมื่อยอห์นได้รับนิมิตของท่านและเขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น
 การอ้างอิงนี้ทำให้หนักใจความมากมายสรุปว่า “การเปิดเผยวันสิ้นโลก” ของยอห์นถูกเขียนขึ้นในช่วงรัชสมัยของเนโร

พระวิหาร ข้อโต้แย้งสำคัญข้อที่สองที่ว่ายอห์นเขียนวิวรณ์ขึ้นในรัชสมัยของเนโร มาจากการที่ยอห์นอ้างอิงถึงวิหารของคนยิว
 กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ ยอห์นกล่าวถึงพระวิหารในวิวรณ์ 11 และนักวิชาการบางคนจึงตีความว่า
 มันหมายความว่าวิหารของคนยิวในกรุงเยรูซาเล็มยังคงตั้งอยู่เมื่อวิวรณ์ถูกเขียนขึ้น แต่ประวัติศาสตร์บันทึกว่า
 พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายใน ค.ศ. 70 สองปีหลังจากสิ้นสุดรัชกาลของเนโร ฉะนั้น
 หากพระวิหารยังคงตั้งอยู่เมื่อวิวรณ์ถูกเขียนขึ้น มันจึงน่าจะเป็นอย่างยิ่งที่หนังสือวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในรัชสมัยของเนโร

การข่มเหง ปัจจัยที่สามที่อาจชี้ไปที่ช่วงเวลาในรัชสมัยของเนโรได้แก่การที่ยอห์นเขียนขึ้นในช่วงที่มีการข่มเหง บ่อยครั้ง
 หนังสือวิวรณ์กล่าวถึงความจริงที่ว่าผู้อ่านของยอห์นกำลังทนทุกข์ทรมาน โดยเราเห็นได้ในวิวรณ์ 1:9; 2:9, 10, 13, 6:9 และ 20:4
 และตามที่เรารู้จักแล้ว เนโรนั้นเป็นที่รู้จักเพราะการส่งเสริมให้มีการข่มเหง[[คริสเตียน]จริงอยู่
 เขาไม่ใช่จักรพรรดิคนเดียวของโรมที่ทำเช่นนี้ แต่เขาเป็นคนแรกที่ทำเช่นนี้ในลักษณะที่ควรให้ความสนใจ
 แม้ว่าข่มเหงส่วนใหญ่จะจำกัดอยู่ในพื้นที่รอบ ๆ กรุงโรมก็ตาม

เนโรจักรพรรดิโรม ซึ่งครองราชย์ตั้งแต่ ค.ศ. 54-68 เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นจักรพรรดิที่ค่อนข้างโหดเหี้ยม
 และยังเป็นที่รู้จักกันว่าได้ข่มเหงคนมากมายโดยใช้หลายวิธีการ เช่น
 เขาสังหารสมาชิกในครอบครัวของตนเอง
 และน่าจะเป็นจักรพรรดิโรมคนแรกที่ข่มเหงคริสเตียนอย่างแท้จริง แล้วเขาข่มเหงด้วยวิธีใด? เอาล่ะ
 เรามีนักประวัติศาสตร์สมัยโบราณคนหนึ่ง ชื่อทาซิทัส
 ผู้บอกเราว่าคริสเตียนบางคนถูกเอาอย่างเหี้ยมโหดทั่วตัวและเผาให้กลายเป็นโคมไฟส่องสว่างในกรุงโรม
 บางคนก็ถูกห่มด้วยหนังสัตว์ป่าและป้อนให้เป็นอาหารของสัตว์
 และว่ากันว่าบางคนก็ถูกตอกตะปูตรึงบนกางเขน

— ดร. แบรินดอน ดี โครว์

แม้จะไม่มีหลักฐานเฉพาะเจาะจงทางประวัติศาสตร์ว่าการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้เนโรขยายวงจากกรุงโรมไปสู่ส่วนอื่น ๆ
 ของจักรวรรดิ แต่ความเป็นไปได้นี้ก็ไม่สามารถตัดทิ้งได้ ข้อนี้จึงพิจารณาได้ว่าสนับสนุนแนวคิดเรื่องช่วงเวลาในรัชสมัยของเนโร
 แต่ในขณะที่ข้อโต้แย้งต่าง ๆ ที่สนับสนุนช่วงเวลาในรัชสมัยของเนโรมีเหตุผลฟังขึ้น แต่มันก็มีได้นำเชื่อถือไปเสียทั้งหมด
 ในความเป็นจริง มีข้อคัดค้านหลายประการต่อแนวคิดนี้ ประการแรก แท้จริงแล้ว จูเลียส ซีซาร์มิได้เป็นจักรพรรดิ
 แต่ออกัสตัสทายาทของเขาต่างหากเป็นคนแรกที่ได้ตำแหน่งนั้น จูเลียส
 ซีซาร์จึงอาจไม่ใช่กษัตริย์องค์แรกในเจ็ดองค์ที่กล่าวถึงในวิวรณ์ 17:9-11

ประการสอง ตามที่เราได้เห็นแล้ว วิวรณ์ 11 กล่าวถึงพระวิหาร แต่ยอห์นได้รับถ้อยคำในวิวรณ์ 11:1-2 ว่า
 zzzทุกบริเวณของพระวิหาร นอกจากลานชั้นนอก จะถูกกันไว้ไม่ให้ชาวต่างชาติเข้า ตรงข้ามกับข้อความนี้ ในมัดทิว 24:1-2
 พระเยซูเองได้พยากรณ์ไว้แล้วว่าพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายโดยคนต่างชาติ มันจึงยากที่จะมั่นใจว่าวิวรณ์ 11
 กล่าวถึงพระวิหารที่ถูกทำลายใน ค.ศ. 70

ประการที่สาม ในขณะที่เป็นไปได้ว่าการข่มเหงของเนโรแพร่ไปทั่วเอเชียน้อย
 แต่ก็ไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นจริง

มันจึงเป็นการยากที่จะเชื่อมโยงคำบรรยายของยอห์นเรื่องการข่มเหงคริสเตียนเข้ากับเนโรโดยตรง สืบเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ เช่นนี้ ผู้ยึดมั่นในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จึงสนับสนุนแนวคิดที่ว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาหลังจากนั้น

เมื่อได้พิจารณาข้อโต้แย้งที่สนับสนุนช่วงเวลาในรัชสมัยของเนโรแล้ว ให้เราหันไปพิจารณาหลักฐานที่เสนอว่ายอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้นในรัชสมัยของโดมิเทียน

โดมิเทียน

นักวิชาการที่สนับสนุนว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นหลังจากนั้นมีแนวโน้มที่จะสรุปว่าการเขียนเกิดขึ้นระหว่างรัชสมัยของโดมิเทียน จักรพรรดิโรม ซึ่งครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 81-96 มีอย่างน้อยสี่ปัจจัยที่อ้างอิงได้ เพื่อสนับสนุนว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงดังกล่าวนี้

บิดาอาจารย์ ประการแรก บิดาจารย์ยุคแรกๆของคริสตจักรหลายท่านบ่งบอกว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงนี้ เช่น ในงานเขียน "ต่อต้านลัทธิฮินอกริต" เล่มที่ 5 บทที่ 30 ตอนที่ 3 บิดาจารย์ยุคแรก อีเรเนอัส รายงานว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้น "ในช่วงใกล้สิ้นสุดรัชสมัยของโดมิเทียน" ก่อนหน้านั้นในบทเรียนนี้ เราได้กล่าวว่า อีเรเนอัสเป็นสาวกของโพลีคาร์ป และโพลีคาร์ปก็เป็นสาวกของอัครทูตยอห์น ฉะนั้น จึงมีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อมั่นในคำพยานของท่านในเรื่องนี้ ช่วงเวลาดังกล่าวนี้ยังสอดคล้องกับคำพยานที่บิดาจารย์บางท่านให้ไว้ในช่วงต้นศตวรรษที่ 2 เช่น เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย ซึ่งกล่าวเป็นนัยยะว่ายอห์นได้รับการปล่อยตัวจากการเนรเทศเมื่อโดมิเทียนเสียชีวิต

กษัตริย์เจ็ดองค์ ปัจจัยที่สองที่สนับสนุนว่าวันที่เขียนอยู่ในรัชสมัยของโดมิเทียนก็คือข้อความอ้างอิงเดียวกันถึงกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งนักตีความบางคนใช้เพื่อสนับสนุนว่าวันที่เขียนอยู่ในรัชสมัยของเนโร ตามที่เราได้เห็น ในวิวรณ์ 17:9-11 ยอห์นอธิบายว่า หัวทั้งเจ็ดบนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มก็คือกษัตริย์เจ็ดองค์ ผู้ที่สนับสนุนว่าวันที่เขียนอยู่ในรัชสมัยของโดมิเทียนแย้งว่ากษัตริย์ทั้งเจ็ดองค์เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ข่มเหงคริสตจักรอย่างรุนแรง ดังนั้น แทนที่จะนับจักรพรรดิโรมทุกองค์ พวกเขาจึงนับเฉพาะจักรพรรดิที่ข่มเหงคริสตจักรในลักษณะที่มีนัยยะสำคัญ เมื่อพิจารณาดังนี้ คาลิกูลาก็เป็นจักรพรรดิองค์แรก เขาครองราชย์ตั้งแต่ ค.ศ. 37-41 คลาวดิอุสเป็นองค์ที่สอง โดยครองราชย์จาก ค.ศ. 41-54 เนโรเป็นองค์ที่สาม โดยครองราชย์จาก ค.ศ. 54-68 หลังจากเนโรก็ตามมาด้วยจักรพรรดิสามองค์ที่มีบทบาทน้อยและถูกมองข้าม เนื่องจากมิได้ข่มเหงคริสตจักรอย่างมีนัยยะสำคัญ จักรพรรดิองค์ที่สี่ที่ข่มเหงคริสตจักรคือเวสปาเซียน ซึ่งครองราชย์จาก ค.ศ. 69-79 องค์ที่ห้าคือทิตัส ซึ่งครองราชย์จาก ค.ศ. 79-81 และองค์ที่หก ซึ่งวิวรณ์น่าจะถูกเขียนขึ้นในรัชสมัยขององค์นี้ ก็คือโดมิเทียน ซึ่งครองราชย์จาก ค.ศ. 81-96

การข่มเหง ปัจจัยที่สามที่ชี้ไปที่ช่วงเวลาระหว่างรัชสมัยของโดมิเทียนก็คือการข่มเหงคริสเตียน

โดมิเทียนสืบทอดเป็นโอรสของเวสปาเซียนและน้องชายของทิตัส เอาละ สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ เวสปาเซียนและทิตัสเกี่ยวข้องกันอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัวกับการล่มสลายของเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 รวมทั้งการถอนรากถอนโคนกลุ่มผู้นำศาสนายูดาห์ยุคแรก และการไล่ล่าชาวยิวอย่างไม่ลดละจนไปถึงมาซาดา [ป้อมปราการธรรมชาติในทะเลทรายยูเดีย] และการถล่มมาซาดา และการกวาดล้างชาวยิวหัวรุนแรงทั้งหลายทั้งปวงใน ค.ศ. 72 ดังนั้น สิ่งหนึ่งที่เรากล่าวได้เกี่ยวกับตระกูลนี้ก็คือ พวกเขาไม่เป็นมิตรต่อชาวยิวเท่าใดนัก ถ้ากล่าวอย่างเบาที่สุด

มันจึงไม่น่าแปลกใจที่โดมเทียนจะกลายเป็นจักรพรรดิที่ข่มเหงลัทธิหนึ่งที่เขา mong ว่าแตกหน่อออกมาจากศาสนายูดาห์ การข่มเหงอย่างนั้นดูเหมือนเกิดขึ้นประปราย ไม่เป็นระบบ และดูเหมือนจะกระจายไปตามภูมิภาคมากกว่าที่จะเกิดขึ้นทั่วทั้งจักรวรรดิ อย่งไรก็ดี มันก็เป็นกรกระทำที่โหดร้าย

— ดร. เบ็น วิทเธอริงตัน ที่สาม

โดมเทียนส์ตามล่าทุกคน และเขาก็ถูกประชาชนเกลียดชังอย่างมาก จนถึงขนาดที่หลังจากนั้นไม่นาน ประชาชนก็พากันชูดชื่อของเขาออกจากจารึกที่ปรากฏในที่ต่าง ๆ เช่น อัจฉนทร์โด่งกลางแจ้งที่อุทิศให้เขา และประชาชนยังไปทั่วจักรวรรดิและลบชื่อของเขาออก เพราะเขาเป็นที่เกลียดชังอย่างกว้างขวาง ทำไมเขาจึงถูกเกลียดชัง? อย่งว่า มันเป็นเพราะเขาบดขยี้ใครก็ตามที่เขาเห็นว่าอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับเขา

— ดร. แบนดอน ดี โครว์

จริง ๆ แล้ว การข่มเหงชาวยิวเป็นที่รับรู้ของเรามากกว่าการข่มเหงคริสเตียน แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันร้ายแรงในทั้งสองกรณี และด้วยเหตุนี้ หลายคนก็ระบุว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายศตวรรษแรกจึงรู้สึกว่ามีสำเนาหรือปีศาจที่กำลังถูกล่าถึงในวิวรณ์นั้น แท้จริงแล้วก็คือโดมเทียน เขาเลวร้ายยิ่งกว่าเนโรเสียอีก น่าจะเข้าขายเป็นคนบ้า บ้าอย่างวิกลจริต เขาเป็นคนที่มีความคลั่งไคล้ในการเห็นผู้หญิงและคนแคระห้าพันคน เขาจะจับแมลงมาและเอาเข็มแทงแมลงเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก— เรื่องเหล่านี้ถูกบันทึกไว้โดยบางคนที่เขาอยู่—และในที่สุดเขาก็ถูกประหาร ถูกสังหารโดยอดีตโทษของตัวเองที่ย้อนกลับมาและเห็นโอกาสเปิดกว้างและทนไม่ได้อีกต่อไป ดังนั้น ในหลาย ๆ ด้าน โดมเทียนจึงเป็นตัวอย่างความสุดขอบสุดโต่งของความวิปลาสในแวดวงจักรพรรดิ

—ดร. เจมส์ ดี สมิต ที่สาม

ในมุมมองของนักประวัติศาสตร์มากมาย

โดมเทียนข่มเหงคริสตจักรนอกรกรุงโรมอย่างกว้างขวางยิ่งกว่าจักรพรรดิก่อนหน้าองค์ใดเคยกระทำ เช่น ใน ค.ศ. 96 เคลเมนต์แห่งโรมได้เขียนหนังสือไปยังชาวเมืองโครีนธ์โดยกล่าวถึงวิบัติและความโชคร้ายต่าง ๆ อันเกิดขึ้นกับพวกเขา "วิบัติและความโชคร้ายต่าง ๆ" นี้ ส่อให้เห็นว่ามีกรข่มเหงคริสเตียนอย่างเป็นระบบมากขึ้นในรัชสมัยของโดมเทียน มีรายงานว่าเขาหวาดกลัวการเสด็จมาของพระคริสต์ และถึงกับมีการกล่าวกันว่าเขาได้ประหารลูกพี่ลูกน้องของตนเอง คือฟลาวิอุส เคลเมนต์ กงสุลโรม เพราะฟลาวิอุสเป็นคริสเตียน

การบูชาจักรพรรดิ

เหตุผลที่สี่ที่สนับสนุนวันที่เขียนว่าอยู่ในรัชสมัยของโดมเทียนก็คือการที่โดมเทียนกำหนดให้มีการบูชาจักรพรรดิ

อีกสิ่งหนึ่งที่เรารู้ก็คือ ตั้งแต่ก่อนโดมเทียนก้าวขึ้นมาสืบทอดอำนาจ

ก็มีลัทธิบูชาจักรพรรดิที่กำลังเติบโตก้าวหน้าอยู่แล้ว
 และลัทธิบูชาจักรพรรดินี้ก็มาตั้งแต่ช่วงต้นของจักรวรรดิ ในยุคของออกัสตัส
 แต่พอถึงสมัยของโดมิเทียนส์ เขาก็ประกาศออกมาทำนองนี้
 “พวกเจ้าควรนมัสการข้าในขณะที่ข้ายังมีชีวิตอยู่” ในกรณีของออกัสตัส
 เขาได้รับการบูชาหลังจากเขาเสียชีวิตแล้ว ในฐานะเทพที่บังเกิดเป็นมนุษย์
 แต่ก่อนที่จะถึงช่วงปลายของคริสต์ศตวรรษแรก พวกเขาก็กำลังบูชา—หรือถูกบังคับให้บูชา—
 จักรพรรดิที่ยังมีชีวิตอยู่ เช่นโดมิเทียนเอง โดมิเทียนตระเวนไปทั่ว และประกาศว่า
 “จงนมัสการข้าในฐานะพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้า [เจ้าชีวิต] ของเรา” [“Deus et dominus noster.”
 ในภาษาละติน] และถ้อยคำนี้ก็บังเอิญเป็นถ้อยคำเดียวกันกับที่โรมัสใช้เพื่อกล่าวถึงพระเยซู
 “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์และพระเจ้าของข้าพระองค์” ในตอนท้ายของพระกิตติคุณยอห์น
 และสำนวนนี้ก็ถือเป็นลักษณะภาษาที่ใช้บ่อยเพื่อกล่าวถึงพระเยซูในหนังสือวิวรณ์เช่นกัน ดังนั้น
 จึงดูเหมือนว่าบริบทของหนังสือวิวรณ์ก็คือช่วงเวลาทีลัทธิบูชาจักรพรรดิเริ่มต้นขึ้นและการข่มเหงคริ
 สเตียนตามมาเป็นผลลัพธ์ในสถานที่ต่าง ๆ เช่นเอเชียน้อย อันเป็นพื้นที่ที่คริสตจักรเหล่านั้นตั้งอยู่

—ดร. เบ็น วิทเธอริงตัน ที่สาม

ประเด็นเน้นเรื่องการบูชาจักรพรรดิปรากฏในหลายส่วนของหนังสือวิวรณ์ เช่น
 สัตว์ร้ายที่เป็นตัวแทนของกษัตริย์เจ็ดองค์ในวิวรณ์ 17:9-11 ยังได้บังคับประชาชนให้นมัสการมันในวิวรณ์ 13 14 และ 16
 รายละเอียดนี้อาจบ่งบอกว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่จักรพรรดิโรมบังคับคริสเตียนให้นมัสการเขา

ในขณะที่ไม่มีหลักฐานว่าเนโรเรียกร้องให้ประชาชนนมัสการเขา แต่มันชัดเจนว่าโดมิเทียนเรียกร้อง
 พวกคริสเตียนเผชิญความเกลียดชังจากเขาเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับคำอ้างว่าเขาเป็น “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้า”
 โดมิเทียนขึ้นต้นจดหมายทุกฉบับของเขาด้วยวลี “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเราบัญชาดังนี้”
 และบังคับพสกนิกรให้เรียกเขาด้วยชื่อความเดียวกัน
 เขายังได้ประดิษฐ์ฐานรูปปั้นทองและเงินเป็นรูปตนเองไว้ในวิหารของเทพเจ้าโรมัน
 แต่มุมมองที่ว่ายอห์นเขียนในสมัยของโดมิเทียนก็มีจุดอ่อนเช่นกัน เช่น ยอห์นไม่เคยกล่าวเลยว่ากษัตริย์เจ็ดองค์ในบทที่ 17
 คือผู้ที่ข่มเหงคริสตจักรอย่างมีนัยยะสำคัญ อีกทั้งยอห์นก็ไม่ได้กล่าวถึงการทำลายพระวิหารทางกายภาพในเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70
 เลย ซึ่งต้องได้เกิดขึ้นแล้วแน่นอนตั้งแต่ก่อนรัชสมัยของโดมิเทียน

ช่วงเวลาที่แน่นอนเมื่อยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ไม่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัด
 แต่ดูเหมือนว่ามุมมองที่ว่าวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นในรัชสมัยของโดมิเทียนจะได้รับการสนับสนุนมากกว่า
 นักตีความที่สนับสนุนมุมมองนี้มักจะเสนอว่าเป็นช่วงเวลาประมาณ ค.ศ. 95 ใกล้กับปลายชีวิตของโดมิเทียน
 ก่อนยอห์นได้รับการปล่อยตัวจากบัทมอส ในบทเรียนของเรา นี้ จะไม่มีการตีความใด ๆ
 ของเราที่ยึดติดอยู่กับช่วงเวลาใดโดยเฉพาะเกี่ยวกับเวลาที่หนังสือวิวรณ์ถูกเขียนขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
 เราจะเน้นไปที่ความจริงที่ว่ามันถูกเขียนขึ้น ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในช่วงหลังของศตวรรษแรก
 อันเป็นช่วงที่ผู้เชื่อกำลังถูกข่มเหงเพราะความเชื่อของเขา และถูกกดดันให้นมัสการจักรพรรดิ

เมื่อได้ตรวจสอบผู้เขียนและวันเวลาที่เขียนวิวรณ์แล้ว ต่อไปเราจะอภิปรายเรื่องผู้รับสารดั้งเดิม

ผู้รับสาร

เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นเขียนวิวรณ์ไปถึงคริสตจักรเจ็ดแห่งในเอเชียน้อย
พื้นที่ที่ในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาคตะวันตกของตุรกี คริสตจักรทั้งเจ็ดนี้อยู่ในเมืองเอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม ธียาทรา
ซาร์ดิส พิลาทเอลเฟีย และเลาดิเซีย แต่ละคริสตจักรได้รับคำหนุนใจ และในกรณีที่เป็น ก็ได้รับคำตำหนิ
ตามสภาพของคริสตจักรนั้น ๆ

จุดประสงค์ศูนย์กลาง ข้อความศูนย์กลาง ของวิวรณ์นั้น อันดับแรกก็คือ
เพื่อแจ้งให้คริสตจักรทั้งเจ็ดรู้ถึงสถานะของตนในพระคริสต์ พระคริสต์ทรงทนทุกข์และมีชัยจนใด
คริสตจักรเหล่านั้นก็จะทนทุกข์และมีชัยจนนั้น นั่นคือประเด็นเน้นที่แทรกอยู่ในหนังสือทั้งเล่ม
จุดประสงค์ที่สองก็เพื่อบอกว่า
คริสตจักรเหล่านั้นต้องมอบความเชื่อศรัทธาและความวางใจในสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้า
สิทธิอำนาจสูงสุดของพระคริสต์ และสิทธิอำนาจสูงสุดของพระวิญญาณ
เนื่องจากพระคริสต์ถูกประหารและคืนพระชนม์ พระองค์จึงเป็นวีรบุรุษผู้พิชิต พระองค์มีชัยชนะ
และพระองค์ได้พิชิตซาตานผู้ชั่วร้าย พระองค์จึงทรงสิทธิอำนาจสูงสุด พระเจ้า พระคริสต์
และพระวิญญาณล้วนทรงสิทธิอำนาจสูงสุด และบัดนี้
คริสตจักรเหล่านั้นจึงสามารถพักสงบในสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้า ท่ามกลางความยากลำบาก
ท่ามกลางการข่มเหง และท่ามกลางการสอนเท็จ
พวกเขาต้องพึ่งพาพระองค์เนื่องจากพวกเขากำลังเผชิญการข่มเหงอย่างรุนแรง
ความยากลำบากอย่างรุนแรง การทดสอบอย่างรุนแรง
และมันง่ายยิ่งนักสำหรับพวกเขาที่จะหันไปนมัสการรูปเคารพ หันไปเป็นส่วนหนึ่งของระบบโลกนี้
แต่เพื่อจะไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขาจำเป็นต้องพึ่งพาพระหัตถ์อันทรงสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้า

— ดร. เบนจามิน แกลดด์

นักประวัติศาสตร์และหนังสือวิวรณ์เองอธิบายว่าคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านี้เผชิญการทดลองใจและความกดดัน
รูปแบบที่จะล่อพวกเขาออกจากความเชื่อคริสเตียนที่แท้จริง
เช่นเดียวกับคริสเตียนในทุกยุคสมัยพวกเขาเผชิญความกดดันที่จะประนีประนอมความเชื่อของตน

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ให้คำแนะนำอันเหมาะสมในทางปฏิบัติแก่เรามากมายเกี่ยวกับว่าจะรับมือกับคว
ามยากลำบากและความเจ็บปวดในชีวิตของเราอย่างไร แน่หนอน เราเห็นสิ่งนี้ในหนังสือวิวรณ์
ในคำหนุนใจเพื่อให้เอาชนะ เพื่อให้สัตย์ซื่อ
ท่ามกลางความกดดันใหญ่หลวงให้ปฏิเสธความสัมพันธ์ของคุณกับพระคริสต์
หรือเพียงเพื่อให้ประนีประนอมชีวิตทางเศรษฐกิจของคุณ
หรือชีวิตทางเพศของคุณในความสัมพันธ์กับพระเยซูในฐานะเจ้าชีวิตของคุณ
สองสิ่งที่เราเห็นในหนังสือวิวรณ์ และแท้จริงแล้วตลอดพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม
อันช่วยเราในการเผชิญความเจ็บปวดได้แก่ หนึ่งในสามัคคีธรรมกับผู้เชื่ออื่น ๆ
นี่หมายถึงความสำคัญของการได้เห็นอย่างแท้จริงว่า ในสามัคคีธรรมนั้น มิได้มีเพียงการนมัสการ
แต่มีการหนุนใจ การแบ่งปันด้านเศรษฐกิจกับกันและกัน
อันเป็นความหมายแห่งความมั่นคงที่มาพร้อมกับการถูกรวบรวมให้อยู่ร่วมกันในฐานะประชากรของ
พระเจ้า ผ่านการสามัคคีธรรม
สิ่งถัดมาที่เราเห็นว่าเป็นทรัพยากรในหนังสือวิวรณ์โดยเฉพาะก็คือบทเพลงแห่งการคร่ำครวญ

บทเพลงแบบนี้—เหมือนที่เราเห็นในสดุดีในพระคัมภีร์เดิม
 ที่เราเห็นในพระสุรเสียงของพระเยซูเมื่อพระองค์หยิบยกข้อความจากสดุดี เช่นสดุดี 22
 หรือเมื่อพระองค์ตรัสจากไม้กางเขน—เราก็ได้เห็นเช่นกันในบทเพลงในหนังสือวิวรณ์ นั่นคือ
 “อีกนานสักเท่าใด?” โอ พระผู้เป็นเจ้า บรรดาผู้พลีชีพจะต้องทนทุกข์อีกนานสักเท่าใด? พระผู้เป็นเจ้า
 เมื่อใดพระองค์จะเสด็จมาและนำการปลดปล่อยมาสู่ประชากรของพระองค์?
 การคร่ำครวญเกี่ยวข้องกับนัยยะด้านความยุติธรรมอย่างแท้จริง
 และเรารู้ว่านัยยะด้านความยุติธรรมหยั่งรากอยู่ในพระลักษณะของพระเจ้า
 เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงยุติธรรม เราตั้งคำถามกับสถานการณ์อันไม่ยุติธรรม
 และเราปรารถนาการปลดปล่อยของพระองค์และความรอดของพระองค์
 ดังนั้น โดยผ่านสามัคคีธรรมของผู้เชื่อและโดยผ่านภาษาแห่งการคร่ำครวญ
 ข้าพเจ้าจึงเห็นทรัพยากรสองอย่างที่สำคัญและเหมาะสมในทางปฏิบัติมาก ๆ
 สำหรับประชากรของพระเจ้าในการเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากและความเจ็บปวด
 และแม้กระทั่งการทดลองใจ

— ดร. เกรกอรี อาร์ เพรรี

คริสตจักรเหล่านั้นในเอเชียย่อยเผชิญหน้ากับความกดดันจากหลายแหล่งที่มา
 ที่จะทำให้พวกเขาประนีประนอมความเชื่อและการปฏิบัติ แต่เพื่อจุดประสงค์ของเราในบทเรียนนี้
 เราจะเน้นที่สี่ปัญหาสำคัญในสถานการณ์ของพวกเขา

สมาคมการค้า

ประการแรก สมาคมการค้าของคนนอกศาสนาถดถอยคริสเตียนในนิวยอร์ก เทพเทียมเท็จ ในศตวรรษแรก
 สมาคมการค้าต่าง ๆ มีอยู่ทั่วเอเชียย่อย พวกนี้คือกลุ่มแรงงานและผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ
 ที่รวมตัวกันขึ้นเป็นองค์กรเพื่อจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจ ทุกคน รวมทั้งคริสเตียน จำเป็นต้องเข้าร่วมสมาคมการค้าเหล่านี้
 ถ้าหวังว่าจะทำธุรกิจได้อย่างกว้างขวางในชุมชนของตน
 แนวปฏิบัติทางสังคมนี้นำมาซึ่งความท้าทายอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ติดตามพระคริสต์ เพราะแต่ละสมาคมก็มี “เทพอุปถัมภ์”
 และสมาชิกของสมาคมก็ถูกคาดหวังให้แสดงความภักดีต่อเทพนั้น
 คริสเตียนที่ปฏิเสธไม่ยอมแสดงความภักดีต่อเทพอุปถัมภ์ของสมาคมการค้า มักถูกขับออกจากการทำธุรกิจกับสมาชิกของสมาคม

บรรดาชุมชนชาวยิว

สิ่งที่สองที่กดดันให้ประนีประนอมความเชื่อมาจากชุมชนชาวยิวที่กระจายตัวอยู่ทั่วเอเชียย่อยในศตวรรษแรก
 ส่วนใหญ่แล้ว ศาสนาต่าง ๆ ในจักรวรรดิโรมสามารถทำกิจกรรมได้เฉพาะในประเทศต้นกำเนิดเท่านั้น
 ข้อยกเว้นอันเด่นชัดของกฎข้อนี้ก็คือศาสนายูดาห์
 บรรดาธรรมศาลาของชาวยิวดำเนินกิจกรรมทางศาสนาในเมืองสำคัญส่วนใหญ่ในเอเชียย่อย ในช่วงแรก
 รัฐบาลโรมมองคริสต์ศาสนาว่าเป็นลัทธิหนึ่งของศาสนายูดาห์ จึงส่งผลให้คริสต์ศาสนาสสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ
 อย่างถูกต้องตามกฎหมายทั่วทั้งจักรวรรดิ แต่เมื่อชาวยิวเริ่มตัดความสัมพันธ์ของตนเองออกจากผู้เชื่อชาวคริสต์
 คริสต์ศาสนาจึงสูญเสียสถานภาพทางกฎหมายในหลายพื้นที่ของจักรวรรดิ

ส่งผลให้คริสเตียนต้องเสี่ยงกับการถูกลงโทษและการข่มเหงจากรัฐบาล ผลก็คือ คริสเตียนรู้สึกถึงความกดดันให้ยอมทำตามศาสนายูดาห์ และแม้กระทั่งให้ละทิ้งความเชื่อในพระคริสต์

รัฐบาลโรม

สิ่งที่สามที่กดดันให้ประนีประนอมความเชื่อแท้ของคริสเตียนมาจากรัฐบาลโรม ซึ่งเรียกร้องให้คริสเตียนนมัสการจักรพรรดิและบรรดาเทพของโรม เนื่องจากชุมชนชาวยิวปฏิเสธคริสตจักรของคริสเตียน รัฐบาลจึงกำหนดให้คริสเตียนต้องเข้าร่วมกับสาธารณชนในการนมัสการเทพของโรม และในสมัยของโดมิเทียน สิ่งนี้รวมไปถึงการประกาศยืนยันว่าจักรพรรดิเป็นพระเจ้าด้วยซ้ำ ถ้าคริสเตียนปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมการนมัสการรูปเคารพนี้ พวกเขาจะถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกอเทวนิยม—อันเป็นอาชญากรรมที่มีผลลัพธ์ร้ายแรงและอาจถึงกับนำไปสู่โทษประหาร เพื่อรักษาความปลอดภัยทางกายภาพ คริสเตียนมากมายจึงรู้สึกถูกกดดันให้เข้าร่วมการนมัสการเทียมเท็จนี้

คริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวเอง

สิ่งที่น่าเศร้าก็คือ นอกเหนือจากความกดดันให้ยอมโอนอ่อนที่มาจากภายนอกคริสตจักรแล้ว ความกดดันแบบที่สลับเกิดจากคริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวเอง พระคัมภีร์มิได้ให้รายละเอียดมากมายกับเราเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นในเอเชียช้อย แต่จดหมายถึงคริสตจักรเหล่านั้นในวิวรณ์ 2 และ 3 ได้บันทึกความยากลำบากอย่างเจาะจงหลายประการอันเกิดจากคนที่อยู่ภายในชุมชนคริสเตียน เช่น คำสอนผิดศีลธรรมของบาลาอัมถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 2:14 กลุ่มคนที่เรียกว่าพวกนิโคเลสนิยมถูกประนามในวิวรณ์ 2:6, 15 และผู้เผยพระวจนะเท็จหญิงชื่อเยเซเบลก็ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 2:20 ยิ่งกว่านั้น คริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวเองเหล่านี้ยังดูเหมือนจะได้กดดันคริสเตียนอื่น ๆ เสมอมา ให้เข้าร่วมกับแนวปฏิบัติที่ผิดของพวกเขา แต่ก็ไม่ใช้คริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวเองทุกคนที่เข้าร่วมกับลัทธินอกรีตเหล่านี้ บางคนก็ละทิ้งความเชื่อเสียอย่างนั้นและกลับไปนับถือศาสนาอกริตที่อยู่แวดล้อมพวกเขา บันทึกหนึ่งที่น่าสนใจในเรื่องนี้มาจาก "ฟิลินีผู้เยาว์" ซึ่งเป็นเจ้าเมืองพอนทัสและบีธีที่เนียจาก ค.ศ. 111-113 จงฟังสิ่งที่ฟิลินีเขียนถึงทรายัน จักรพรรดิโรม:

คนอื่น ๆ ที่ถูกสายแฉ่งข่าวระบูนุซก็ประกาศว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน แต่หลังจากนั้นก็ปฏิเสธ โดยยืนยันกรานว่าพวกเขาเคยเป็นแต่เล็กเป็นแล้ว ... ซึ่งบางคนเล็กเป็นคริสเตียนตั้งแต่ 25 ปี [ก่อนนั้น] พวกเขาทุกคนนมัสการฉายาลักษณ์ของท่าน และรูปปั้นของบรรดาเทพ และได้สาปแช่งพระคริสต์

คริสเตียนในทุกสมัยเผชิญกับความกดดันให้ประนีประนอมความกตัญญูของพวกเขาต่อพระคริสต์ ในด้านความคิด คำพูด และการกระทำ ในหลายพื้นที่ในโลก คริสต์ศาสนายังคงเป็นศาสนาผิดกฎหมาย ผู้เชื่อผู้สัตย์ซื่อจำเป็นต้องพบปะกันอย่างลับ ๆ โดยเสี่ยงต่อการถูกจับกุม และในบางกรณีก็ถึงกับเสี่ยงถูกสังหาร และยังมี ความกดดันในเชิงปัญญา นักวิชาการร่ำราส มิตรสหาย และครอบครัวมักล้อเลียนคริสตศาสนาว่าเป็นศาสนาโง่เขลาที่ถูกวิทยาศาสตร์หักล้าง นอกจากนี้ยังมีความกดดันให้ประนีประนอมพฤติกรรมและความเชื่อของเรา เพื่อความสำเร็จในธุรกิจหรือเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมในสังคม และหนังสือวิวรณ์ก็กล่าวถึงสถานการณ์ลักษณะนี้ โดยสื่อสารว่าพระคริสต์คือกษัตริย์ผู้สูงสุดและพระองค์จะเสด็จกลับมาในที่สุดเพื่อทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง และเมื่อพระองค์กระทำเช่นนั้น พระองค์จะให้รางวัลแก่ทุกคนที่สัตย์ซื่อในพระองค์ตลอดมา

เมื่อเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ของวิวรณ์ดังนี้ เราก็พร้อมที่จะสำรวจภูมิหลังทางศาสนศาสตร์ของวิวรณ์

ด้านศาสนศาสตร์

กล่าวอย่างกว้าง ๆ

หนังสือวิวรณ์ประกาศยืนยันหลักศาสนศาสตร์ของพระวณะทุกเล่มในพระคัมภีร์ที่ได้ถูกเขียนก่อนหน้านั้น

ยอห์นพึ่งพางานเขียนก่อนหน้าในพระคัมภีร์อย่างกว้างขวาง และท่านคาดหวังให้ผู้อ่านคุ้นเคยกับการเขียนเหล่านั้นเช่นกัน

ภูมิหลังทางศาสนศาสตร์ของวิวรณ์สามารถบรรยายในหลายลักษณะ แต่ในบทเรียนนี้

เราจะเน้นที่สามแนวคิดที่สำคัญที่สุดของวิวรณ์ หนึ่งคือหลักคำสอนในพระคัมภีร์เรื่องอวสานวิทยา หรือ “ยุคสุดท้าย”

สองคือแนวคิดเรื่องพันธสัญญา และสามคือบทบาทของผู้เผยพระวณะในพระคัมภีร์ เราจะเริ่มต้นที่หลักคำสอนเรื่องอวสานวิทยา

อวสานวิทยา

ในยุคของยอห์น คริสตจักรยุคแรกกำลังประสบกับความตึงเครียดใหญ่หลวง

เนื่องจากพระเยซูยังไม่ได้เสด็จกลับมาเพื่อกระทำราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จบริบูรณ์ ในช่วงที่กระทำพันธกิจบนโลกนี้ พระเยซูได้เริ่มนำความรอดมาสู่คนทุกชาติโดยการเปิดตัวระยะสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ แต่เมื่อยอห์นเขียนวิวรณ์ พระเยซูได้จากไปแล้วเป็นเวลาครึ่งศตวรรษ และคริสเตียนบางคนก็เริ่มสงสัยว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาจริง ๆ หรือไม่ ดังนั้น เหตุผลหนึ่งที่ยอห์นเขียนก็เพื่อให้ความมั่นใจกับผู้อ่านของท่านว่าพระเยซูกำลังปฏิบัติราชกิจอย่างหนักในการสร้างแผ่นดินของพระองค์ และพระองค์จะเสด็จกลับมาในอนาคตแน่นอน เพื่อให้ทุกพระสัญญาที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพระองค์สำเร็จเป็นจริง อีกนัยหนึ่ง ยอห์นเขียนเพื่ออธิบายหลักคำสอนในพระคัมภีร์เรื่องอวสานวิทยา—คำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหตุการณ์ในยุคสุดท้าย

คำว่า “อวสานวิทยา” หมายถึง “การศึกษาเรื่องยุคสุดท้าย” หรือ “การศึกษาเรื่องสิ่งสุดท้าย”

คำนี้มาจากคำภาษากรีกในพระคัมภีร์ใหม่ คือ “อวสาน” (“eschatos”) ซึ่งมักหมายความว่า “สุดท้าย” ตามขนบดั้งเดิม คำว่า

“อวสานวิทยา” สื่อถึงคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็นหลัก

แต่นักวิชาการพระคัมภีร์หลายคนในช่วงหลังได้ใช้คำว่า “อวสานวิทยา” เพื่อหมายถึงการศึกษาลักษณะของจุดสูงสุดของตลอดทั้งยุค ตั้งแต่การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์จนถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์

มุมมองอันกว้างขึ้นของอวสานวิทยานี้สอดคล้องกับความจริงที่ข้อความต่าง ๆ เช่นฮีบรู 1:2 และ 1 เปโตร 1:20

กล่าวถึงยุคพระคัมภีร์ใหม่ทั้งยุคว่าเป็นยุคสุดท้ายหรือช่วงเวลาสุดท้าย

เอล่า

นักศาสนศาสตร์บางคนกล่าวถึงช่วงเวลาระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ว่าเป็นยุคสุดท้าย พวกเขาถือว่าถึงตลอดช่วงเวลานั้นในฐานะเป็นยุคสุดท้าย

เนื่องจากในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์นั้น

สิ่งที่คุณเห็นก็คือการเจาะทะลุเข้าไปสู่ช่วงเวลาสุดท้าย บางครั้ง

นักศาสนศาสตร์จึงเรียกยุคนี้ว่าเป็นอวสานวิทยาที่ได้รับการเปิดตัว หรือเป็นยุคที่ “เกิดขึ้นแล้ว

แต่ยังไม่เสร็จสิ้น”

แต่ยังไม่เสร็จสิ้น”

เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกพร้อมกับชัยชนะเต็ดซาเดบนไม้กางเขนและการพิสูจนสิทธิอำนาจของ

พระองค์ในการคืนพระชนม์ คุณได้เห็น “การวางเงินดาวน” หรือ “การรับประกัน” หรือ “ค่างวด” ของงานที่ค้างอยู่ของพระสัญญาสุดท้ายเหล่านั้น พระสัญญาสุดท้ายเหล่านั้นยังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของเราอย่างเต็มที่ แต่ในวินาทีที่พระคริสต์เสด็จมาและกระทำราชกิจของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อชดใช้บาป ผลของมันก็เป็นที่น่าพอใจ เป็นที่รับประกัน มันไม่มีหยยะแต่อย่างใดว่าผลในบั้นปลายนั้นเป็นประเด็นโต้เถียงกันได้ หรือเป็นเรื่องของใครดีใครได้ หรือมันยังไม่ชัดเจนในดุลพินิจของพระเจ้า ฉะนั้น ในขณะที่ยังมีหลายสิ่งที่คุณเชื่อจะต้องประสบในแผนการทรงไถ่ของพระเจ้าที่เผยออกมา แต่ “เงินดาวน” สำหรับการสำเร็จบริบูรณ์ในบั้นปลายก็ได้รับการรับประกันแล้วตั้งแต่วันที่แห่งชัยชนะของพระคริสต์บน กางเขนและชัยชนะของพระองค์—การพิสูจน์สิทธิอำนาจของพระองค์ ว่าอย่างนั้นดีกว่า— ในการคืนพระชนม์ นี่จึงเป็นหนึ่งในเหตุผล หรือเหตุผลหลัก ที่นักศาสนศาสตร์สามารถทำทั้งสองสิ่งนี้ได้แก่ หนึ่ง แยกแยะมิติต่าง ๆ ของแผนการไถ่บาปอันเป็นระบบของพระเจ้า ระหว่างราชกิจของพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งแรกและการเสด็จมาครั้งที่สอง และสอง กล่าวถึงราชกิจต่าง ๆ เหล่านั้นแบบสะสมทีขึ้นไปในฐานะเป็นยุคสุดท้าย เราอยู่ในช่วงเวลาสุดท้าย ในช่วงราชกิจอันต่อเนื่องจากชัยชนะสูงสุดอันเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ของพระคริสต์บนกางเขน

— ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์

เพื่อให้เข้าใจว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่เข้าใจยุคสุดท้ายอย่างไร การเริ่มต้นด้วยคำสอนของพระคัมภีร์เดิมจะช่วยได้มาก ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมพยากรณ์ว่าพระเมสสิยาห์แห่งอนาคต หรือพระคริสต์ จะยุติการปกครองอย่างกดขี่ข่มเหงของต่างชาติและอัญเชิญแผ่นดินของพระเจ้ามาบนโลกนี้ ตามที่เราอ่านพบในดาเนียล 2:44:

ในยุคของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงตั้งอาณาจักรหนึ่งซึ่งไม่มีใครทำลายล้างได้ ทั้งจะไม่ตกเป็นของชนชาติอื่น อาณาจักรนี้จะบดขยี้อาณาจักรอื่นๆ ทั้งปวงจนราบคาบ อาณาจักรนี้จะยั่งยืนมั่นคงตลอดกาล (ดาเนียล 2:44)

ในข้อนี้ ดาเนียลสอนว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะบดขยี้บรรดาชนชาติและผู้ปกครองที่เป็นศัตรู เพื่อสถาปนาการปกครองอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้าเหนือทั้งโลกนี้ และในดาเนียล 7:13-14 ดาเนียลกล่าวต่อไปว่า แผ่นดินดังกล่าวนี้จะมาถึงโดยผ่านราชกิจของบุตรมนุษย์ ซึ่งรู้จักกันในพระนาม “พระเมสสิยาห์” หรือ “พระคริสต์” ถ้อยคำพยากรณ์เหมือนที่ปรากฏในดาเนียลทำให้นักศาสนศาสตร์ชาวิวในศตวรรษแรกแบ่งประวัติศาสตร์ออกเป็นสองยุคใหญ่ ๆ ได้แก่ “ยุคนี้” ซึ่งเต็มไปด้วยความบาป ความเจ็บปวด และความตาย และ “ยุคที่จะมาถึง” เมื่อพระเจ้าจะทำลายบรรดาศัตรูของพระองค์อย่างสิ้นเชิง และในที่สุดก็จะอวยพระพรประชากรของพระองค์ ในหลายศตวรรษหลังจากดาเนียล อิสราเอลยังคงต่อสู้ต่อไปกับบรรดาจักรวรรดินอกศาสนาและผู้ปกครองต่างชาติ และนักศาสนศาสตร์ชาวิวก็ยิ่งปรารถนาถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ เพื่อยุติยุคนี้และอัญเชิญยุคที่จะมาถึง

มันชัดเจนอยู่แล้วที่พระเจ้ากำลังทำราชกิจของพระองค์ในเวลานั้นกับคนของพระองค์ในพระคัมภีร์เดิม แต่พระองค์กระทำพระราชกิจนั้นเสมอในแนวทางที่มองอย่างคาดหวังถึงการเสด็จมาของกษัตริย์ การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ การเสด็จมาของบุโรहितคนสุดท้าย ผู้เผยพระวจนะคนสุดท้าย กษัตริย์พระองค์สุดท้าย พระคัมภีร์เดิมทั้งหมดมองอย่างคาดหวังถึงบุคคลและเหตุการณ์เฉพาะเจาะจงนั้น

พอมาถึงพระคัมภีร์ใหม่ เราก็คงพบว่าบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ต่างประหลาดใจกับความจริงที่ว่า สิ่งที่เขา กำลังเผชิญอยู่ในช่วงชีวิตของพวกเขา แท้จริงแล้วก็คือการทำทุกสิ่งที่พระคัมภีร์เดิมคาดหวังไว้ให้สำเร็จเป็นจริงนั่นเอง และมันมิได้เป็นแค่โดยหยาบเท่านั้น แต่มันชัดเจนในพระคัมภีร์ใหม่ว่า พวกเขาได้เห็นประวัติศาสตร์โลกเป็นสองส่วนจริง ๆ โดยหนึ่งคือการคาดหวัง และสองคือการสำเร็จเป็นจริง

— ดร. เดวิด บี การ์เนอร์

บ่อยครั้ง พระเยซูเองก็อาศัยมุมมองพื้นฐานเชิงประวัติศาสตร์แบบสองยุคในการเทศนาของพระองค์ เช่น พระองค์กล่าวถึงยุคนี้และยุคที่จะมาถึงในตอนต่าง ๆ เช่นมัทธิว 12:32 มาระโก 10:29-30 และลูกา 20:34-35 แต่พระเยซูยังได้นำเสนอมุมมองใหม่ในเรื่องสองยุคนี้ด้วย ในด้านหนึ่ง พระองค์ยังคงกล่าวถึงยุคที่จะมาถึงว่าเป็นยุคแห่งอนาคต แต่ในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ก็กล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้าว่ามาถึงในวันเวลาของพระองค์เช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์สอนว่า ในวันเวลาของพระองค์นั้น ทั้งสองยุคของประวัติศาสตร์ได้เริ่มคาบเกี่ยวกันแล้ว ยุคที่จะมาถึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แม้ว่ายุคปัจจุบัน หรือยุค นี้ยังไม่สิ้นสุดลง ตามคำกล่าวของพระเยซู ผู้ที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว และชื่นชมยินดีกับพระพรมากมายของแผ่นดินนั้นแล้ว จงฟังถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 12:28:

'แต่หากเราขับผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจาก็มาถึงพวกท่านแล้ว' (มัทธิว 12:28)

ชัยชนะของพระเยซูเหนืออำนาจของวิญญาณชั่วพิสูจน์ว่าพระองค์ได้เริ่มต้น หรือเปิดตัว ระยะเวลาสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้แล้ว

มีข้อความหลายตอนในพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวถึงยุคสุดท้าย และโดยแท้จริงแล้ว ข้อความทั้งหมดนี้ตามบริบทก็คือการเริ่มต้นยุคสุดท้ายแล้วในศตวรรษแรก เช่น เมื่อเปโตรนำถ้อยคำของโยเอลมากล่าวในกิจการ 2:17 ว่า "ในวาระสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเราลงเหนือประชากรทั้งปวง" ท่านกำลังกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นในเวลานั้นในช่วงวันเพ็นเทคอสต์ ฉะนั้น คริสเตียนยุคแรกจึงเข้าใจบางอย่างที่บางครั้งคริสเตียนยุคปัจจุบันได้ลืมเสียแล้ว และนั่นก็คือการที่แผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้มาจากอนาคต แต่เนื่องจากกษัตริย์ผู้ซึ่งจะเสด็จมา ได้เสด็จมาแล้ว อนาคตนั้นจึงได้ล้ำเข้ามาในประวัติศาสตร์ และนี่คือเหตุผลที่เรามีข้อความต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่นกาลาเทีย 1:4 ที่ว่า พระองค์ช่วยเราจากยุคอันชั่วร้ายนี้ หรือ 1 โครินธ์ 2:9-10 ที่เปาโลกล่าวว่า "ไม่เคยมีใครได้เห็น ไม่เคยมีใครได้ยิน ไม่เคยมีจิตใจใครหยั่งรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์" แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งนั้นแก่เราโดยพระวิญญาณของพระองค์" หรือใน 2 โครินธ์ และเอเฟซัส 1 เปาโลใช้คำศัพท์ที่มีปรากฏในเอกสารทางธุรกิจ อันหมายถึงเงินดาวน์ ท่านกล่าวว่า เราได้รับงวดแรกของมรดกแห่งอนาคตของเราแล้ว โดยการได้รับพระวิญญาณ เราได้ลิ้มรสของโลกแห่งอนาคตล่วงหน้าแล้ว เพราะเราได้กำลังคาดหวังการเป็นขึ้นมาจากความตายในอนาคต และพระเมสสิยาห์ในอนาคต กษัตริย์ในอนาคต เท่านั้น แต่เรากำลังคาดหวังกษัตริย์ผู้ได้เสด็จมาแล้ว ผู้ได้รับการทำให้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว และดังนั้น สำหรับเรา เราจึงได้ลิ้มรส หรือชิมลาง แล้ว และเราจำเป็นต้องดำเนินชีวิตเหมือนประชากรแห่งยุคอนาคต

เราจำเป็นต้องดำเนินชีวิตเพื่ออนาคตในสมัยปัจจุบันนี้
เพื่อช่วยให้โลกนี้มีประสบการณ์ซึ่งกลางว่าสวรรค์นั้นจะเป็นเช่นใด

— ดร. เกรก เอส คีนเนอร์

โดยผ่านพันธกิจของพระคริสต์บนโลกนี้ พระเจ้ากำลังนำมาซึ่งการพิชิตบรรดาศัตรูของพระองค์ในบั้นปลาย และนำมาซึ่งพระพรในบั้นปลายสำหรับคนของพระองค์ แผ่นดินของพระองค์กำลังรุกเข้ามาในยุคแห่งความชั่วร้ายนี้ โดยช่วยกู้คนของพระเจ้าและเป็นหลักประกันพระพรในอนาคตสำหรับพวกเขา ตามที่เราเพิ่งอ่านในมัทธิว 12:28 การช่วยกู้ที่นี่เริ่มต้นในช่วงเวลาของพระคริสต์ เราเห็นประเด็นนั้นเดียวกันนี้ในพระวจนะเช่นลูกา 16:16; 17:20-21 และ ยอห์น 3:3 ฉบับนี้ แผ่นดินของพระเจ้าเติบโตต่อไป ตามที่เราเห็นในมัทธิว 13:24-30; 36-43 และ ลูกา 19:11-27 และแผ่นดินของพระเจ้าจะครบถ้วน หรือสำเร็จบริบูรณ์ ในอนาคต เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ตามที่พระเยซูสอนในพระวจนะเช่นมัทธิว 16:27-28; 24:44-51; และ 25:31-46

มุมมองเรื่องสองยุคของออสานวิทธานี้ประจักษ์เป็นพิเศษในงานเขียนต่าง ๆ ของอัครทูตเปาโล ในด้านหนึ่ง เปาโลยืนยันว่ายุคปัจจุบันแห่งความบาปและความตายยังคงดำรงอยู่ เช่น ท่านเรียกซาตานว่าเป็น “พระของยุคนี้” ใน 2 โครินธ์ 4:4 และท่านยังกล่าวถึงปรัชญาออกศาสนาว่าเป็น “ปรัชญาของยุคนี้” ใน 1 โครินธ์ 1:20 ยิ่งกว่านั้น เปาโลยังใช้คำที่หมายถึง “ยุคที่จะมาถึง” ในการกล่าวถึงยุคในอนาคต เมื่อการพิพากษาและพระพรในบั้นปลายจะมาถึงมนุษยชาติ เราเห็นถ้อยคำเช่นนี้ในพระวจนะเช่นเอเฟซัส 2:7 และ 1 ทิโมธี 6:19 และในเอเฟซัส 1:21 ท่านก็ได้เปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างสองยุคอย่างชัดเจน ในอีกด้านหนึ่ง เปาโลก็สอนด้วยว่ายุคที่จะมาถึงได้มาถึงแล้วในบางนัยยะ เช่น ใน 1 โครินธ์ 10:11 ท่านเขียนว่าการสำเร็จเป็นจริงของทั้งสองยุคได้มาถึงแล้วในพระคริสต์ และในโคโลสี 1:13-14 ท่านก็กล่าวว่ามีผู้เชื่อได้ถูกนำพาเข้าสู่แผ่นดินของพระคริสต์แล้ว

มุมมองเรื่องออสานวิทธานี้ตามพระเยซูและเปาโลสอน บางครั้งก็ถูกเรียกว่า “ออสานวิทธานี้ที่เปิดตัวแล้ว” เนื่องจากมุมมองนี้กล่าวว่า ยุคที่จะมาถึงได้เริ่มต้นแล้ว หรือได้ถูกเปิดตัวแล้ว แต่ยังมีได้มาถึงอย่างเต็มที่ พระเยซูเปิดตัวแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งแรก แต่พระองค์มิได้ยุติยุคนี้ไปอย่างสิ้นเชิง และตั้งแต่ช่วงเวลาของพระเยซูนั้น มิติต่าง ๆ ของทั้งสองยุคได้ดำรงอยู่เคียงข้างกันมาเสมอ ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงมีประสบการณ์แล้วกับพระพรบางประการของยุคที่จะมาถึง แต่เรายังจะไม่มีประสบการณ์กับพระพรทั้งหมด จนกระทั่งยุคที่จะมาถึงจะทำให้สำเร็จบริบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

ตามหลักออสานวิทธานี้ของชาวยิว

พระเมสสิยาห์จะต้องนำยุคปัจจุบันแห่งความบาปและความตายไปสู่บั้นปลายอันเป็นจุดสูงสุด เมื่อพระองค์อัญเชิญยุคที่จะมาถึงเข้ามา แต่พระเยซูหาได้ทำเช่นนั้นไม่ และสิ่งนี้จึงทำให้คนมากมายสงสัยว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์จริงหรือไม่ นี่คือนี่เหตุผลที่บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่พยายามอย่างหนักที่จะอธิบายว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงในหลายระยะ แทนอน การเปลี่ยนแปลงนี้ประหลาดใจ แต่การอัครธรรมและคำพยากรณ์ของพระเยซูก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระองค์กำลังตรัสความจริง และพิสูจน์ว่าพระเจ้ามีเจตนาอย่างแท้จริงที่จะนำแผ่นดินของพระองค์มาด้วยวิธีที่คาดไม่ถึง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ยุคอันชั่วร้ายนี้จะจบลงอย่างสิ้นเชิง และยุคที่จะมาถึงก็จะมาถึงอย่างเต็มที่ แต่กว่าจะถึงตอนนั้น มิติต่าง ๆ ของทั้งสองยุคจะดำรงอยู่เคียงคู่กันต่อไป

แต่มุมมองด้านออสานวิทธานี้ส่งผลต่ออย่างไรเมื่อท่านเขียนหนังสือวิวรณ์?

และเหตุใดประเด็นเฉพาะด้านศาสนศาสตร์นี้จึงสำคัญต่อท่านและต่อผู้รับสารของท่านอย่างมาก?

ในช่วงที่ยอห์นกำลังเขียนหนังสือวิวรณ์ คริสตจักรต่าง ๆ

ในเอเชียย่อยกำลังต่อสู้กับความไม่สอดคล้องกันในความเชื่อของพวกเขาอันเป็นที่รู้จักกัน ในด้านหนึ่ง

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าปกครองเหนือประวัติศาสตร์ และเชื่อว่าพระคริสต์ได้มีชัยเหนือยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้

พระเยซูได้กระทำให้ความหวังทั้งปวงในพระคัมภีร์เต็มสำเร็จเป็นจริง โดยการเสด็จมาในฐานะผู้ปลดปล่อยคนทั้งปวงที่เชื่อในพระองค์ แต่ในอีกด้านหนึ่ง

บรรดาคริสตจักรในเอเชียย่อยก็ต้องรับมือกับความจริงที่ว่าความชั่วร้ายยังคงทำงานของมันอย่างแข็งขันต่อไปในโลกของพวกเขา

พวกเขาจึงเผชิญกับคำถามที่ยากลำบากเช่น “ถ้าความรอดได้มาถึงแล้วในพระคริสต์

เหตุใดโลกยังคงทดลองใจให้คริสเตียนทำบาปต่อไป?” “ถ้าพระคริสต์ทรงครองราชย์ เหตุใดพระองค์จึงไม่ช่วยเราจากการถูกข่มเหง?”

และแน่นอน “การทดลองทั้งสิ้นนี้จะจบลงอย่างไรและเมื่อใด?” คำถามเหล่านี้ล้วนสัมพันธ์กับบอวสานวิทยาไม่ว่าทางใดก็ตาม

และมันก็เป็นลักษณะคำถามที่หนังสือวิวรณ์ให้คำตอบ

ยอห์นตระหนักอย่างชัดเจนถึงความตึงเครียดทางศาสนศาสตร์ที่เกิดจากมุมมองของพระคัมภีร์ใหม่เรื่องยุคสุดท้าย

และเป้าหมายหนึ่งของท่านสำหรับหนังสือวิวรณ์ก็คือการช่วยคริสเตียนให้รับมือกับมุมมองนั้น ตลอดหนังสือวิวรณ์

ยอห์นหนุนใจผู้อ่านให้มองความตึงเครียดนี้ในมิติของชัยชนะสองแบบ หนึ่งใน

ท่านบอกพวกเขาให้ใส่ใจกับชัยชนะที่พระเยซูได้รับแล้วเหนือยุคปัจจุบันนี้ โดยผ่านการสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์

และการเสด็จสู่สวรรค์ พระคริสต์ได้รับประกันความรอดภายในฝ่ายจิตวิญญาณสำหรับผู้เชื่อแท้ทุกคน

ชัยชนะเบื้องต้นนี้มีการกล่าวถึงด้วยความยินดีในพระวจนะเช่นวิวรณ์ 1: 18

โดยพระคริสต์ประกาศว่าพระองค์ได้คืนพระชนม์และจะไม่มีวันสิ้นพระชนม์อีก รวมทั้งในบทที่ 5 และ 12

ซึ่งย้ำหลายครั้งเกี่ยวกับสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพที่พระคริสต์ได้รับโดยผ่านการสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์ของพระองค์

ชัยชนะแบบที่สองที่ยอห์นเน้นได้แก่ชัยชนะในบั้นปลายที่พระคริสต์จะได้รับเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา—

ชัยชนะที่จะนำมาซึ่งการทำลายบรรดาศัตรูของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงและการทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่

ชัยชนะในบั้นปลายนี้ปรากฏให้เห็นในพระวจนะเช่นวิวรณ์ 1: 7 และตลอดบทที่ 19 และ 22

ยอห์นต้องการให้ผู้รับสารดั้งเดิมของท่านรู้ว่าพระเยซูคริสต์ได้พิชิตอำนาจของความบาป ความเจ็บปวด และความตายจริง ๆ

ตามที่พระคัมภีร์เต็มได้พยากรณ์ไว้ และบนพื้นความเข้าใจนี้

ยอห์นยังหนุนใจผู้อ่านของท่านให้วางใจว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อทำให้คำพิพากษาของพระเจ้าและความรอดสำเร็จบริบูรณ์

เราต้องพิจารณาว่า

การล่าช้าอย่างไม่คาดคิดของแผ่นดินของพระเจ้าส่งผลกระทบต่อมุมมองของผู้รับสารดั้งเดิม

ผู้อ่านหนังสือวิวรณ์กลุ่มดั้งเดิม พระคริสต์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ข้อนี้ พระกิตติคุณทุกเล่มก็เป็นพยาน

บรรดาอัครทูตก็เป็นพยาน และมีหลายสิ่งในพระกิตติคุณ หรือแม้แต่ในงานเขียนของอัครทูตเปาโล

ที่อาจเข้าใจได้ว่ากำลังกล่าวว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งในไม่ช้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น

ในขณะที่คริสเตียนในศตวรรษแรกกำลังประกาศยืนยันพระคริสต์อย่างเปิดเผยในฐานะพระผู้เป็นเจ้าของ

และกำลังเริ่มประสบกับการข่มเหง ความลำบาก

หรือแม้แต่ความยากลำบากตามปกติเพราะความวุ่นวายทางเศรษฐกิจและการถูกบังคับให้ย้ายถิ่นฐาน

พวกเขาก็อาจจะสงสัยว่า พระสัญญาของพระเยซูที่จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

มันลืมหิวแล้วหรือ? ...

นี่คือวิธีที่พวกเขาควรตอบสนองต่อสถานการณ์นั้น พวกเขาจะต้องยืนยันอย่างมั่นคงในความเชื่อ

โดยต้องรู้ว่าพระคริสต์ได้เอาชนะ รู้ว่าพระคริสต์ได้มีชัยแล้ว

รู้ว่าพระเจ้ากำลังปกครองด้วยสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือจักรวาลจากราชบัลลังก์นั้นที่กล่าวถึงในวิวรณ์ 4

และ 5 และรู้ว่าพระเจ้ากำลังปกครองอยู่บนบัลลังก์นั้น

และไม่มีสิ่งใดจะเกิดขึ้นนอกเหนือความสามารถของพระองค์ที่จะควบคุม
แต่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อพระองค์มีพระประสงค์และอนุญาตเท่านั้น
และเป็นพระประสงค์อันมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะควบคุมสิ่งต่าง ๆ เหตุผลก็คือ
การทบทวนและการบากบั่นในความเชื่อของบรรดาคริสเตียนในศตวรรษแรกนั้นเองเป็นสิ่งที่นำผู้ค
นมายังพระคริสต์ผู้มิชชัน เมื่อพวกเขาได้ประจักษ์ถึงความเชื่ออันเปี่ยมด้วยความพากเพียรนั้น

— ศจ. ไมเคิล เจ กิลโลด

ด้วยความเข้าใจมุมมองทางอภิปรัชญาที่เรากำลังจะศึกษาแง่มุมที่สองของภูมิหลังทางศาสนศาสตร์ของวิวรณ์ ได้แก่
แนวคิดเรื่องพันธสัญญาตามหลักพระคัมภีร์

พันธสัญญา

แม้คำว่า “พันธสัญญา” ปรากฏเพียงครั้งเดียวในหนังสือวิวรณ์
แต่แนวคิดเรื่องพันธสัญญาตามพระคัมภีร์เดิมก็ได้หล่อหลอมหนังสือเล่มนี้ในบางลักษณะที่สำคัญยิ่ง
แนวคิดนี้ได้สร้างความคาดหวังพื้นฐานที่คนของพระเจ้าพึงมีเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในแผ่นดินของพระเจ้า
แนวคิดนี้สัญญาว่าพวกเขาจะได้รับการปลดปล่อยและได้รับพระพรในอนาคต
อีกทั้งเป็นแรงจูงใจให้พวกเขาเอาชนะความทุกข์ยากทั้งปวงที่เผชิญอยู่
เพื่อให้เราเข้าใจบทบาทของแนวคิดเรื่องพันธสัญญาในหนังสือวิวรณ์
มันเป็นการดีที่จะทบทวนว่าแนวคิดนี้พัฒนามาอย่างไรตลอดพระคัมภีร์

ในขณะที่แต่ละพันธสัญญาของพระเจ้ามีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
แต่ทุกพันธสัญญาของเจ้ามีลักษณะอันประกอบด้วยสามส่วน หนึ่ง
แต่ละพันธสัญญาสำแดงพระมหากรุณาธิคุณของเจ้าต่อคนของพระองค์ สอง พระเจ้าคาดหวังความภักดีจากคนของพระองค์
ที่จะตอบสนองอย่างรู้สำนึกต่อพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และสาม
พระเจ้าวางระเบียบสำหรับแผ่นดินของพระองค์โดยสถาปนาระบบอันยุติธรรมเรื่องผลลัพธ์ของการกระทำ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ
ผู้ที่ภักดีได้รับพระพร และผู้ที่ไม่ภักดีถูกลงโทษ

ในพันธสัญญากับดาวิด—ในพระวจนะเช่น 2 ซามูเอล 7:1-17, สดุดี 89, และสดุดี 132—
พระเจ้าสถาปนาราชวงศ์ดาวิดในฐานะท่อนแห่งพระพรและการพิพากษาของพระองค์สำหรับคนของพระองค์
บรรดาบุตรของดาวิดก็คือกษัตริย์บรรณาการของพระเจ้า โดยเป็นตัวแทนของทั้งราชอาณาจักรต่อพระพักตร์พระเจ้า
เช่นเดียวกับในทุกพันธสัญญาอื่น ๆ พระเจ้าสำแดงพระมหากรุณาธิคุณ คาดหวังความภักดี
และเตือนสติราชวงศ์ของดาวิดเรื่องผลลัพธ์แห่งพระพรและการลงโทษ แต่ต่อมา ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล
ลูกหลานของดาวิดล้มเหลวอย่างร้ายแรงจนชนชาติอิสราเอลทั้งหมดต้องถูกเนรเทศภายใต้คำสาปแช่งของพระเจ้า
แต่แม้ในช่วงถูกเนรเทศ ผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลก็พยากรณ์ว่า ในยุคสุดท้าย
พระเจ้าจะรื้อฟื้นพันธสัญญาของพระองค์โดยผ่านบุตรอันเป็นผู้ชอบธรรมของดาวิด ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์กล่าวถึงการรื้อฟื้นนี้ว่าเป็น
“พันธสัญญาใหม่” ในเยเรมีย์ 31:31

ตามที่พระคัมภีร์ใหม่กล่าว พระคริสต์ก็คือบุตรผู้ยิ่งใหญ่ของดาวิด ซึ่งกระทำพันธสัญญาใหม่สำเร็จเป็นจริง
พระเยซูคริสต์คือกษัตริย์เหนือแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ และพระเจ้า ผู้เป็นมหากษัตริย์หรือมหาจักรพรรดิ

ได้กระทำพันธสัญญากับพระเยซูและคริสตจักรของพระองค์ ในพระเยซูคริสต์
พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด พระคริสต์ถือรักษาทุกข้อกำหนดเรื่องความภักดีไว้เองเพื่อเรา
และทนทุกข์กับคำสาปแช่งนินร์ตามพันธสัญญาเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แทนเรา
พระองค์คืนพระชนม์ในวันที่สามเพื่อมอบพระพรนินร์แห่งพันธสัญญาของพระเจ้าแก่คนของพระองค์
และจะเสด็จมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อประทานพระพรสูงสุดแก่คนของพระองค์ในการทรงสร้างใหม่

ประชากรตามพันธสัญญาของพระเจ้ารวมถึงทั้งคนที่สัตย์ซื่อและคนที่ไม่สัตย์ซื่อเสมอมา
และมันจะเป็นเช่นนี้ต่อไปจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมา ในสมัยของอาดัมและโนอาห์ ประชากรของโลกรวมถึงผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ
และมันก็เป็นเช่นนั้นกับชนชาติพิเศษของพระเจ้าในสมัยของอับราฮัม โมเสส และดาวิด แม้แต่คริสตจักรต่าง ๆ
ในพระคัมภีร์ใหม่ก็ประกอบด้วยผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อผสมกัน บางคนก็มีความเชื่ออันช่วยให้รอดในพระคริสต์ แต่บางคนก็ไม่มี ฉะนั้น
เมื่อยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ไปถึงบรรดาคริสตจักรในเอเชียย่อย ท่านย่อมรู้ว่าผู้อ่านดั้งเดิมของท่านบางคนท่านนั้นเป็นผู้เชื่อแท้
ผู้เชื่อเหล่านั้นกำลังรอกอย่างกังวลว่าพระเจ้าจะประทานพระพรเป็นรางวัลสำหรับความภักดีของพวกเขา แต่คนอื่น ๆ
ภายในคริสตจักรก็เริ่มคลอนแคลนในความภักดีของตน และเสียงที่จะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งของพระเจ้า
เพื่อตอบสนองสถานการณ์นี้ ยอห์นจึงเตือนสติผู้รับสารของท่านเรื่องธรรมชาติของชีวิตในพันธสัญญากับพระเจ้า

ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ เรามีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแห่งการทดสอบ
เมื่อสภาพแท้จริงของจิตใจของเรากำลังถูกเปิดเผย เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
ผู้ที่วางใจอย่างเต็มที่ในพระองค์จะได้รับพระพรตามพันธสัญญา และผู้ที่ไม่เชื่อก็จะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งตามพันธสัญญา
จงฟังสิ่งที่พระเยซูตรัสกับคริสตจักรในเลาดีเซีย ในวิวรณ์ 3:16:

'เพราะเจ้าอุ่น ๆ ไม้ร้อนไม่เย็น ดังนั้นเรากำลังจะต้มเจ้าออกจากปาก ' (วิวรณ์ 3:16)

อย่างน้อย บางคนในคริสตจักรที่เลาดีเซียก็ตกอยู่ในอันตรายที่จะหันหลังให้กับชาวประเสริฐของพระคริสต์
ยอห์นจึงเตือนพวกเขาว่า หากพวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อไป พวกเขาจะต้องเจ็บปวดกับคำสาปแช่งของพระเจ้าตามพันธสัญญา

แท้จริงแล้ว คำเตือนเหล่านี้ก็คือการขยายโอกาสความรักของพระเจ้าเพื่อคนของพระองค์
เพราะเป็นการให้โอกาสแก่ผู้อ่านของยอห์นที่จะกลับใจใหม่ อันที่จริง เราก็เห็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าตลอดหนังสือวิวรณ์
โดยแสดงออกมาในความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนของพระองค์ ในการที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อเรา ในแผ่นดินของพระเจ้า
และในความหวังของเราในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ พระเจ้ารักเรามาก จนส่งพระบุตรของพระองค์มาเจ็บปวดเพื่อเรา
และพระองค์คืนพระชนม์เพื่อให้เราสามารถมีชีวิตในแผ่นดินของพระองค์ชั่วนินร์
และพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราให้สัตย์ซื่อต่อพระองค์เสมอ แม้ในยามเจ็บปวดอย่างมาก

เมื่อได้เข้าใจเรื่องอวสานวิทยาและพันธสัญญาของพระเจ้าแล้ว
เราก็พร้อมที่จะศึกษาแง่มุมที่สามของภูมิหลังทางศาสนศาสตร์ของหนังสือวิวรณ์ ได้แก่ บทบาทของผู้เผยพระวจนะ

ผู้เผยพระวจนะ

เราจะพิจารณาบทบาทของผู้เผยพระวจนะดังนี้ 1) โดยการเปรียบพวกเขากับทูตพันธสัญญาสมัยโบราณ 2)
โดยการดูที่ผลลัพธ์ที่น่าจะเกิดขึ้นจากพันธกิจเผยพระวจนะของพวกเขา และ 3)
โดยมุ่งเน้นแนวทางที่อัครทูตยอห์นกระทำบทบาทผู้เผยพระวจนะสำเร็จในหนังสือวิวรณ์
เราจะเน้นที่ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ในฐานะทูตพันธสัญญาท่านก่อน

ทูตพันธสัญญา

เราได้เห็นแล้วว่าพระคัมภีร์บรรยายพันธสัญญาของพระเจ้ากับคนของพระองค์ในแนวทางที่คล้ายคลึงกับสนธิสัญญาของจักรพรรดิสมัยโบราณ ณ จุดนี้ เราจึงพร้อมที่จะศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ เช่น อัครทูตยอห์น ทำหน้าที่เป็นทูตของจักรพรรดิ หรือผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า ในโลกยุคโบราณ จักรพรรดิโดยปกติแล้วมิได้เดินทางไปทั่วราชอาณาจักรกว้างใหญ่ไพศาลด้วยตนเอง—อย่างน้อยก็มิได้ทำเช่นนั้นเป็นประจำ แต่จักรพรรดิจะแต่งตั้งทูตให้ปฏิบัติหน้าที่นี้แทน

ทูตเหล่านี้จึงมีหน้าที่ส่งเสริมรัฐบาลหรือเข้ารับใช้ของจักรพรรดิให้ปฏิบัติตามพันธกรณีให้ลุล่วงตามสนธิสัญญา ส่วนใหญ่บรรดาทูตกระทำเช่นนี้โดยการยื่นข้อเรียกร้องถึงรางวัลที่พวกเขาจะได้รับถ้าพวกเขาปฏิบัติตามเงื่อนไขของพันธสัญญา และเตือนพวกเขาถึงการลงโทษที่พวกเขาจะได้รับถ้าพวกเขาละเมิดเงื่อนไขเหล่านั้น

ในทำนองเดียวกัน ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้ามักส่งผู้เผยพระวจนะไปปฏิบัติหน้าที่ในฐานะทูตพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์บัญชาพวกเขาให้ถ่ายทอดข้อความหรือคำพยากรณ์เฉพาะเจาะจงไปถึงคนของพระองค์ เมื่อคนเหล่านั้นเชื่อฟัง บรรดาผู้เผยพระวจนะก็มีแนวโน้มที่จะหันหน้าใจพวกเขาโดยเต็มใจพวกเขาถึงรางวัลที่จะได้รับถ้าพวกเขาเชื่อฟังต่อไป แต่เมื่อคนเหล่านั้นไม่เชื่อฟัง บรรดาผู้เผยพระวจนะโดยทั่วไปก็จะเตือนพวกเขาถึงคำพิพากษาของพระเจ้าที่จะตกลงบนพวกเขาถ้าปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่และเปลี่ยนแปลงแนวทางของตน

โดยรากฐานแล้ว ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ก็คือ “นักกฎหมายด้านพันธสัญญา” หน้าที่ของพวกเขาก็คือการเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ในการ “ดำเนินคดี” กับคนของพระองค์ ตลอดประวัติศาสตร์ ประชากรของพระเจ้าได้ต่อสู้ พวกเขาผู้เผยพระวจนะประกาศว่าคนของพระเจ้าได้ขัดคำสั่ง และดังนั้น คำสาปแช่งจึงกำลังมาถึง แต่หลังจากคำสาปแช่ง ก็จะมีแนวคิดนี้ในเรื่องความหวังเสมอเมื่อการดำเนินคดีนั้นยุติไป และโดยผ่านผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าก็เสนอความเป็นไปได้ของการรื้อฟื้นขึ้นใหม่ พันธสัญญาใหม่ หรือพระวิหารใหม่ หรือคนที่เหลือที่หันกลับมา หรืออะไรทำนองนั้น

— ดร. ไมลส์ แวน เพลทท์

ตามที่กล่าวไว้ก่อนแล้วในบทเรียนนี้ คริสเตียนปัจจุบันส่วนใหญ่เชื่อมโยงคำว่า “คำพยากรณ์” กับคำทำนายเกี่ยวกับอนาคต แต่ในโลกของพระคัมภีร์ คำว่า “คำพยากรณ์” ใช้กับข้อความที่พระเจ้าส่งไปถึงคนของพระองค์เพื่อจูงใจพวกเขาให้สัตย์ซื่อเป็นสำคัญ ผู้เผยพระวจนะก็คือทูตพันธสัญญาของพระเจ้า ผู้มีหน้าที่เตือนสติคนของพระเจ้าเกี่ยวกับพันธกรณีของพันธสัญญา และเกี่ยวกับผลลัพธ์ของพฤติกรรมของพวกเขา

คนมากมายคิดว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เป็นเรื่องของคำทำนายอนาคตเป็นหลัก แต่นั่นมันไม่ถูกต้อง การทำนายอนาคตเป็นส่วนสำคัญก็จริง แต่โดยหลัก ๆ แล้ว คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์มีลักษณะสำคัญก็คือความหวังใจของผู้เผยพระวจนะต่อธรรมชาติทางศีลธรรมของประชาชน และคำทำนายก็มาถึงในบริบทเช่นนั้นต่างหาก ถ้าประชากรจะเต็มใจตอบสนองต่อการทรงนำของพระเจ้า

อนาคตก็จะเต็มไปด้วยความหวัง ถ้าพวกเขาไม่เต็มใจตอบสนอง อนาคตก็จะสิ้นหวัง ฉะนั้น จุดประสงค์ของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ก็คือ เพื่อเรียกประชากรให้กลับมาสู่การดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อเพื่อพระเจ้า—ดร. จอห์น ออสวอลท์

เมื่อคำพยากรณ์มีเจตนาที่จะจูงใจคนของพระเจ้าให้กระทำบางสิ่ง คำพยากรณ์นั้นก็สมควรถูกมองว่าเป็นคำทำนายอนาคตที่สัมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้าม มันควรถูกมองว่าเป็นการเสนอที่จะอวยพรหรือการขู่ที่จะแช่งสาป ถ้าคนเราตอบสนองต่อคำพยากรณ์ในทางบวก พวกเขาจะสามารถคาดหวังพระพร แต่ถ้าพวกเขาไม่ยอมสำนึกผิด หรือขาดความจริงใจในการเชื่อฟัง พวกเขา ก็คาดหวังได้เลยว่าจะถูกสาปแช่ง จงฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับธรรมชาติและจุดประสงค์ของคำพยากรณ์ในเยเรมีย์ 18:7-10:

'เมื่อใดก็ตามที่เราประกาศเกี่ยวกับชาติไหนหรืออาณาจักรไหนที่เราจะรื้อถอนและทำลาย แล้วหากชาตินั้นซึ่งเราได้เตือนไว้หนีกลับจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะเปลี่ยนใจไม่ส่งภัยพิบัติมายังพวกเขาตามที่เราได้ตั้งใจไว้แต่แรก และหากเราประกาศเกี่ยวกับชาติไหนหรืออาณาจักรไหนซึ่งเราจะสร้างและก่อตั้งขึ้น แต่แล้วชาตินั้นอาณาจักรนั้นทำสิ่งที่ชั่วในสายตาของเราและไม่ยอมเชื่อฟังเรา เมื่อนั้นเราก็จะเปลี่ยนใจยังไม่อวยพรพวกเขาอย่างที่คิดไว้' (เยเรมีย์ 18:7-10)

ในตอนนี้ พระเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่าคำพยากรณ์ต่าง ๆ ก็คือการประกาศถึงหายนะหรือไม่ก็สิ่งดีงามที่จะมาถึง แต่ผู้รับคำพยากรณ์นั้นสามารถมีอิทธิพลต่อแนวทางที่คำพยากรณ์นั้นจะสำเร็จเป็นจริง สำหรับหายนะที่ถูกประกาศไว้ นั้นพระเจ้าอาจทบทวนใหม่ถ้าผู้คนสำนึกผิด และสำหรับพระพรที่ถูกประกาศไว้ นั้น พระเจ้าก็อาจทบทวนใหม่ถ้าผู้คนเริ่มทำบาป เมื่อฟังครั้งแรก สิ่งนี้อาจดูเหมือนแปลก แต่มันสมเหตุสมผลอย่างสมบูรณ์เมื่อเราเข้าใจว่าผู้เผยพระวจนะก็คือทูตพันธสัญญา พันธสัญญาของพระเจ้ากำหนดให้ประชากรของพระองค์ภักดี และมอบผลลัพธ์ทั้งสำหรับการเชื่อฟังและสำหรับการไม่เชื่อฟัง

บางคนคิดว่าจุดประสงค์หลักของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ก็คือเพื่อทำนายอนาคต และแน่นอน นั่นเป็นหนึ่งมิติของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ แต่ตามหลักการดั้งเดิมแล้ว คนมากมายได้กล่าวถึงคำพยากรณ์ว่าเป็นทั้ง “โอวาท” และ “คำทำนาย” แน่หนอน คำทำนายก็คือการพยากรณ์อนาคต แต่โอวาทนั้นสำคัญอย่างยิ่งเมื่อคุณอ่านงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เพราะว่าบ่อยครั้ง สิ่งที่พวกเขา กล่าวส่วนใหญ่ไม่ได้มีลักษณะการพยากรณ์ แต่ผู้เผยพระวจนะกำลังเผชิญหน้ากับประชากรที่เต็มไปด้วยความบาป กำลังกล่าวหาประชากรว่าละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า และกำลังเรียกประชากรให้หันกลับมาสำนึกผิด—เราจึงกล่าวได้ว่ามันคือคำตักเตือน และข้าพเจ้าก็เชื่อว่ามีมิติของการทำนายนั้นเป็นเรื่องรอง และเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้ากำลังพยายามกระทำในพระวจนะที่เป็นคำพยากรณ์ดั้งเดิมในพระคัมภีร์ ในหนังสือเช่นอาโมส อีสยาห์ โยเซอา ก็คือ พระองค์กำลังเรียกประชากรให้หันกลับมาสู่สัมพันธภาพอันเหมาะสมกับพระองค์เอง และบ่อยครั้งมาก คำทำนายต่าง ๆ เป็นเรื่องของข้อแม้—มันมีเงื่อนไขกำหนดไว้ พระเจ้ากำลังแสดงให้พวกเขาเห็นว่าอนาคตของพวกเขาจะเป็นอย่างไรถ้าพวกเขาไม่สำนึกผิด และจริง ๆ แล้ว สิ่งสุดท้ายที่พระเจ้าประสงค์จะกระทำก็คือการพิพากษาพวกเขา พระองค์จึงเตือนพวกเขาว่า ถ้าไม่สำนึกผิด สิ่งนี้จะเกิดขึ้น แต่ถ้าสำนึกผิด

พระเจ้าย่อมจะไม่นำการพิพากษานั้นลงบนพวกเขา หรือในกรณีของคำพยากรณ์เรื่องความรอด พระองค์กำลังแสดงให้เห็นว่า
อนาคตของพวกเขาก็จะเป็นเช่นนี้ถ้าพวกเขาเชื่อฟังเราต่อไปหรือหันกลับมาหาเรา
มันจึงเป็นไปได้ทั้งแรงจูงใจทางลบและทางบวก ดังนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่ามันสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องพิจารณาทั้งโอวาทและคำทำนายร่วมกัน
และเข้าใจว่ามันคือจุดประสงค์สำคัญที่สุดของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

— ดร. โรเบิร์ต ชิสโฮล์ม จูเนียร์

ถึงตรงนี้ มันสำคัญที่จะชี้ให้เห็นว่า บางครั้งพระเจ้ามีเจตนาจริง ๆ
ที่จะให้คำพยากรณ์ช่วยคนของพระองค์ให้เห็นอนาคตบางอย่างแบบผ่าน ๆ ในโอกาสอื่น ๆ
พระเจ้ามีเจตนาแน่ชัดที่จะทำให้คำพยากรณ์เกิดขึ้นตามที่กล่าวไว้เพื่อพระองค์จะสร้างความมั่นใจอย่างอัศจรรย์ว่าคนของพระองค์จะ
ปฏิบัติตนในลักษณะที่จะทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จเป็นจริงอย่างไม่ผิดเพี้ยน ในช่วงเวลาเช่นนี้
ผู้เผยพระวจนะบอกอย่างชัดเจนถึงเจตนาอันหนักแน่นของพระเจ้า

วิธีหนึ่งของพระเจ้าในการปกป้องเจตนาหนักแน่นของพระองค์ก็คือ การสร้างความมั่นใจเพิ่มขึ้นในคำพยากรณ์
ซึ่งอาจเป็นถ้อยคำที่ปกป้องเจตนาหนักแน่นของพระองค์ การพยากรณ์เชิงสัญลักษณ์ หรือแม้กระทั่งหมายสำคัญอัศจรรย์
ทุกครั้ง que การสร้างความมั่นใจเช่นนี้เกิดขึ้นร่วมกับคำพยากรณ์
มันก็บ่งบอกว่ามันยากยิ่งนักสำหรับมนุษย์ที่จะเปลี่ยนผลลัพธ์ของคำพยากรณ์

บางครั้ง เราก็เห็นคำพยากรณ์อื่น ๆ ได้รับการยืนยันด้วยพระสัญญา ในข้อความเช่นอาโมส 4:2
ซึ่งพระเจ้าปฏิญาณโดยความบริสุทธิ์ของพระองค์; เยเรมีย์ 49:13 ซึ่งพระเจ้าปฏิญาณโดยพระองค์เอง; และเอเสเคียล 5:11
ซึ่งพระเจ้าตรัสว่าการพิพากษาจะมาถึงอย่างแน่นอนตราบใดที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อพระองค์ปฏิญาณโดยพระองค์เอง
พระองค์ก็ได้ทำลายความเป็นไปได้ที่การตอบสนองของมนุษย์จะบิดเบือนผลลัพธ์ของคำพยากรณ์นั้น
พระสัญญาของพระเจ้าเพิ่มความแน่นอนของผลลัพธ์ที่ทำนายไว้ ไปสู่ระดับของพันธสัญญาที่เดียว พระเจ้าไม่มูสาอย่างแน่นอนฉันใด
พระองค์ก็จะไม่เปลี่ยนสิ่งที่พระองค์ปฏิญาณโดยพระองค์เองฉันนั้น

ความจริงที่ว่าบางครั้งพระเจ้าเสริมความหนักแน่นของคำพยากรณ์ของพระองค์โดยการให้ความมั่นใจและพระสัญญาก็น่า
จะปลอบโยนเรา เพราะความเชื่อคริสเตียนของเราตั้งอยู่บนรากฐานของการที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์จะสำเร็จเป็นจริงในวันปลาย
ที่สำคัญที่สุด
เราเชื่อว่าวันหนึ่งพระคริสต์จะเสด็จกลับมาในโลกเพื่อพิพากษาศัตรูของพระองค์และประหารรางวัลแก่ผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ
อ เรามีความหวังว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะฟื้นฟูสิ่งทรงสร้างของพระองค์และเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาของเรา
คำพยากรณ์เหล่านี้มีการเสริมความหนักแน่นบ่อยครั้งมากตลอดพระคัมภีร์
จนเรารู้ว่าคำพยากรณ์เหล่านี้จะไม่มัววันถูกเพิกถอนหรือลุดทอน วันหนึ่ง
คำทำนายทั้งสิ้นนี้เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะเป็นจริง

ด้วยความเข้าใจพื้นฐานเรื่องผู้เผยพระวจนะในฐานะทูตพันธสัญญา
เราก็พร้อมที่จะศึกษาผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นได้ของพันธกิจเผยพระวจนะของพวกเขา

ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นได้

ตามที่เราเพิ่งได้เรียนรู้

คำพยากรณ์เรื่องพระพรมิได้เป็นพันธะให้พระเจ้าต้องอวยพรคนของพระองค์ตลอดไปอย่างอัตโนมัติ หาก ณ เวลาใดเวลาหนึ่งพวกเขาหันไปจากพระองค์ ผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ก็คือ พระเจ้าอาจพิจารณาพระพรเหล่านั้นใหม่ เพื่อจัดการกับการไม่เชื่อฟังของคนของพระองค์ และในแนวทางเดียวกัน คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาก็ควรถูกมองแบบกว้าง ๆ ว่าเป็นคำเตือนสำหรับคนเหล่านั้นที่อ้างว่าเป็นคนของพระเจ้า

คำเตือนผ่านคำพยากรณ์อธิบายว่าพระเจ้าจะกระทำการสิ่งใดหากคนของพระองค์ยังคงดำเนินชีวิตในความบาปต่อไป และคำเตือนเหล่านี้ถูกประทานมาล่วงหน้า เนื่องจากพระเจ้าเปี่ยมด้วยพระเมตตา—

พระองค์ต้องการมอบโอกาสแก่คนของพระองค์ที่จะสำนึกผิด และหลีกเลี่ยงผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟัง เมื่อพิจารณานัยยะนี้ คำพยากรณ์ส่วนใหญ่เรื่องคำพิพากษาก็คือการขยาดขอบเขตของพระมหากษัตริย์คึกคักของพระเจ้าไปถึงประชากรของพระองค์ เจตนาของพระเจ้าสำหรับคำพยากรณ์เช่นนี้มีมิใช่เพื่อเตือนคนของพระองค์ล่วงหน้าถึงความพินาศอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ แต่เพื่อจูงใจพวกเขาให้เปลี่ยนแนวทางการดำเนินชีวิต

การเพิกถอน

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นอย่างน้อยห้าแนวทางที่การตอบสนองของผู้รับคำพยากรณ์อาจส่งผลกระทบต่อคำพยากรณ์นั้น หนึ่งในบางครั้งพระเจ้าเพิกถอนคำเตือนหรือข้อเสนอดำเนินชีวิตตามคำพยากรณ์ เพื่อเป็นตัวอย่าง จงฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะโยเอลในโยเอล 2:12-14:

' องค์พระผู้เป็นเจ้า ประกาศว่า "บัดนี้จึงกลับมาหาเราอย่างสุดใจ ด้วยการถืออดอาหาร ร้องไห้ และคร่ำครวญ" จงฉีกใจ ไม่ใช่ฉีกเสื้อผ้า จงหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความเอ็นดูสงสาร ทรงกริ้วขี้และเปี่ยมด้วยความรัก ทรงอดพระทัยไว้ไม่ลงโทษ ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจหวนกลับมาสงสาร และทรงอภัยพระพร ทรงให้มีธัญญาและเครื่องดื่มบูชา เพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ' (โยเอล 2:12-14)

ถึงแม้โยเอลจะได้พยากรณ์การพิพากษาที่จะตกลงบนคนของพระเจ้า แต่ท่านก็เข้าใจว่าความหวังยังมีอยู่ การสำนึกผิดจากใจจริงอาจเปลี่ยนผลลัพธ์ของคำพยากรณ์ก็ได้

การประวิงเวลา สอง พระพรหรือคำสาปแช่งที่ได้พยากรณ์ไว้ อาจมีการประวิงเวลา เช่น ใน 2 พงศกษัตริย์ 20:1-7 อิสยาห์พยากรณ์ว่ากษัตริย์เฮเซคียาห์จะประชวรจนสวรรคต เพื่อตอบสนองต่อคำพยากรณ์นี้ เฮเซคียาห์คร่ำครวญ และอธิษฐาน และอ้อนวอนขอพระเจ้าให้จดจำการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อของเขา พระเจ้าก็จึงเลื่อนเวลาสวรรคตของเขาไปอีก 15 ปี

การลด สาม บางครั้งพระเจ้ำก็ลดพระพรหรือการพิพากษาที่พระองค์ได้ประกาศไว้ เช่น 2 พงศาวดาร 12:5-12 บอกถึงเรื่องราวของผู้เผยพระวจนะเซไมอาห์ ผู้ประกาศว่าพระเจ้าจะอนุญาตให้อียิปต์ทำลายอิสราเอล เมื่อเรโหโบอัมและพวกผู้นำของอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น พวกเขา ก็ถ่อมใจลง พระเจ้าจึงลดการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา แทนที่จะถูกอียิปต์ทำลาย พวกเขา ก็เพียงแคตกเป็นผู้อยู่ใต้อาณัติของอียิปต์

การเพิ่ม สี่ บางครั้งพระเจ้ำก็เพิ่มการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์จริง ๆ หนึ่งในเหตุการณ์อันน่าจดจำที่สุดที่พระเจ้าเพิ่มการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์พบได้ในดาเนียล 9:1-27 ในกรณีนี้ ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้สาปแช่งคนของพระองค์โดยเนรเทศพวกเขาออกจากแผ่นดินพระสัญญาเป็นเวลา 70 ปี แต่เมื่อสิ้นสุดระยะเวลา 70 ปีนั้น พวกเขา ก็ยังคงไม่สำนึกในความบาปผิดของตน ดังนั้น พระเจ้าจึงเพิ่มระยะเวลาของการที่พวกเขาถูกเนรเทศ

การไม่เปลี่ยนแปลง และ ห้า คำทำนายเชิงพยากรณ์สามารถถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงโดยไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง เช่น ดาเนียล

4:28, 33 บันทึกการสำเร็จเป็นจริงของความฝันที่มีลักษณะคำพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้ตีความ ความฝันนั้นทำนายว่า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะถูกขับไล่จากประชากรของเขาและจะกินหญ้าเหมือนวัวควาย ความฝันนี้ได้รับการเสริมความหนักแน่นโดยถ้อยคำพยากรณ์ของพระเจ้าในข้อ 30 และ 31 โดยเกิดขึ้นหนึ่งปีหลังจากความฝันนั้น และในทันทีหลังจากถ้อยคำของพระเจ้า คำพยากรณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริงตามที่ทำนายไว้

หลังจากเปรียบเทียบบทบาทของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์กับทูตพันธสัญญาสมัยโบราณ และศึกษาผลลัพธ์อันเป็นไปได้ของพันธกิจของทูตเหล่านั้น ต่อไปเราจะให้ความสนใจว่าอักษรทูตยอห์นกระทำบทบาทของผู้เผยพระวจนะได้สำเร็จอย่างไรในหนังสือวิวรณ์

อักษรทูตยอห์น

เราสามารถเห็นได้ไม่ยากเลยว่าเมื่อยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ ท่านกำลังทำหน้าที่ในฐานะทูตพันธสัญญาของพระเจ้า และเป้าหมายของท่านก็คือเพื่อจงใจให้คริสตจักรยุคแรกมีความสัตย์ซื่ออย่างไม่เสื่อมคลาย ยอห์นเตือนสติคริสตจักรต่าง ๆ ในเอเชียน้อยเสมอเกี่ยวกับพลวัตสำคัญ ๆ ที่ทุกพันธสัญญาตามพระคัมภีร์มีส่วนร่วม ท่านเตือนสติพวกเขาถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ท่านเน้นย้ำข้อกำหนดเรื่องความภักดี และท่านเน้นให้เห็นถึงพระพรอันเป็นผลลัพธ์ของความสัตย์ซื่อ และคำสาปแช่งอันเป็นผลลัพธ์ของความไม่สัตย์ซื่อ

ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ปรากฏในหลายแนวทางตลอดหนังสือวิวรณ์ แต่การนำเสนออย่างเด่นชัดที่สุดอยู่ในจดหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในวิวรณ์ 2 และ 3 จดหมายแต่ละฉบับเริ่มต้นด้วยคำประกาศยืนยันความยิ่งใหญ่และพระมหากรุณาธิคุณของพระเยซูคริสต์ ก่อนที่จะเตือนใจให้จริงจังกับข้อกำหนดเรื่องความภักดี และตามด้วยการนำเสนอพระพร หรือการขู่ว่าจะมีคำแช่งสาป เพื่อเป็นตัวอย่าง จงพิจารณาจดหมายถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส ในวิวรณ์ 2:1-7 จดหมายดังกล่าวเริ่มต้นในวิวรณ์ 2:1 ด้วยถ้อยคำที่กล่าวถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ดังนี้:

"แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า
พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาและทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสว่า '
(วิวรณ์ 2:1)

พระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าเห็นได้ในวิวรณ์ 2:1 ในการที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้น ซึ่งเป็นตัวแทนของบรรดาคริสตจักรที่จดหมายถูกเขียนถึง พระองค์มีได้ละทิ้งพวกเขา แต่สถิตอยู่กับพวกเขาเสมอ

เมื่ออ่านจดหมายถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสต่อไป เราก็คงพบข้อกำหนดเรื่องความภักดีของมนุษย์ เช่น ในข้อ 2-4 พระเยซูสดุดีคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสสำหรับการตราตราและความอดทนของพวกเขา แต่พระองค์ก็ตีดึงพวกเขาเพราะการที่พวกเขาได้สูญเสียความรักดั้งเดิมไป พระองค์ยังได้รับรองการที่ชาวเอเฟซัสซึ่งซบเซาปฏิบัติต่าง ๆ ของพวกนิโคเลาส์นิยม จากจุดนี้ จดหมายถึงคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสก็หันไปเน้นที่ผลลัพธ์ของพันธสัญญา คำสาปแช่งอันเป็นผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังพบได้ในข้อ 5 ซึ่งพระเยซูขู่ว่าจะยกคันประทีปของพวกเขาออกจากที่ ถ้าพวกเขาไม่ยอมสำนึกผิดและไม่รื้อฟื้นความรักดั้งเดิมของพวกเขา ส่วนพระพรอันเป็นผลลัพธ์ของการเชื่อฟังสามารถเห็นได้ในข้อ 7 โดยพระเยซูเสนอที่จะอวยพระพรผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างเชื่อฟัง โดยให้พวกเขาสามารถเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต

บางครั้งคำถามนี้ก็ผุดขึ้นมา ถ้าพระพรของพระเจ้าอยู่บนเงื่อนไขของการที่เรากระทำบางสิ่ง

เช่นนั้นมันมิได้บ่งบอกหรือว่าความรอดของเรา ในทางใดทางหนึ่ง
ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการทำความดีของเรา? แท้จริงแล้ว เราทำบางสิ่งได้หรือไม่
ที่จะเื้ออำนวยการให้เกิดผลลัพธ์ทางบวกอันนำไปสู่ความรอด?
มันน่าสนใจที่คนเหล่านั้นที่สับสนห่มมองตามขอบดั้งเดิมของอาร์มิเนียส [อาร์มิเนียนิสต์]
และคัลวิน [คัลวินนิสต์] ซึ่งเคยโต้แย้งกันอย่างหนักในเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง
กลับเห็นพ้องต้องกันอย่างแท้จริงว่า พระเจ้าได้สร้างเราให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมัครใจ
และถึงแม้การล้มลงในความบาปจะส่งผลกระทบต่อที่สร้างความเสียหายต่อเรา
แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราสูญเสียความสามารถเรื่องความสมัครใจและความรับผิดชอบของเราในการใช้
ความสมัครใจนั้นตามพระประสงค์และหนทางของพระเจ้า
ดังนั้น นี่จึงหมายความว่าพระเจ้ากำลังท้าทายเราเสมอโดยผ่านพระบัญชาและคำเชื่อเชิญของพระองค์
ให้เราใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่เราให้ ความหมายก็คือ ถูกต้อง ในหลาย ๆ กรณี
เราต้องตอบสนองต่อพระเจ้าตามแนวทางที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะนำมาซึ่งพระพร แต่จากนั้น
จุดที่เรากลับมาและประกาศยืนยันว่า ในที่สุดแล้ว ทั้งหมดเป็นพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง
ก็เพราะในที่สุดแล้ว
ความสามารถในการตอบสนองในแนวทางอันเหมาะสมก็ไม่ได้มาจากความสามารถของเราเองโดยป
ปราจจากความช่วยเหลือใด ๆ
แต่มาจากพระคุณอันกำกับอยู่เบื้องบนและทรงอำนาจสูงสุดของพระเจ้าต่างหาก ทั้งนี้ แนนอน
ก็เพื่อที่เราจะมีส่วนร่วม—และต้องมีส่วนร่วม—ในแผนการนั้น อันเป็นช่องทางที่พระพรจะมาถึงเรา
แต่เรากระทำเช่นนั้นได้ก็โดยการพึ่งพาความช่วยเหลืออันประเสริฐของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงเท่านั้น

— ดร. เกล็น จี สคอร์จี

เมื่ออัครทูตยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ หลายคริสตจักรในเอเชียย่อยกำลังคลอนแคลนในการยึดมั่นพันธสัญญาของพระเจ้า
บางคนภายในคริสตจักรถึงกับเริ่มสงสัยแล้วว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาจริงหรือไม่ ส่วนคนอื่น ๆ
ก็สงสัยว่าแผ่นดินของพระเยซูจะกำลังเติบโตได้อย่างไร
ในเมื่อสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาประสบโดยส่วนตัวล้วนเป็นความเจ็บปวดและการต่อต้าน ดังนั้น ตลอดหนังสือวิวรณ์
อัครทูตยอห์นจึงทำหน้าที่เป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าไปถึงคริสตจักรเหล่านี้
ท่านได้เตือนสติพวกเขาถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ท่านได้เตือนผู้อ่านของท่านถึงอันตรายต่าง ๆ ของการไม่สัตย์ซื่อ
และท่านก็ได้มอบความหวังสำหรับอนาคตแก่พวกเขา
เพื่อหนุนใจพวกเขาให้คงความสัตย์ซื่อต่อไปจนกระทั่งพระเจ้าเป็นเจ้าเสด็จกลับมา

นับถึงจุดนี้ในบทเรียนของเรา เราได้อภิปรายภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และศาสนศาสตร์ของหนังสือวิวรณ์ บัดนี้
เราจึงพร้อมที่จะศึกษาภูมิหลังทางวรรณกรรมของวิวรณ์ เพื่อเข้าใจว่าหนังสือวิวรณ์มีลักษณะอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับงานเขียนอื่น
ๆ ในยุคเดียวกัน

ด้านวรรณกรรม

เราจะสำรวจภูมิหลังทางวรรณกรรมของวิวรณ์ในสองขั้นตอน ในขั้นตอนนี้

เราจะเปรียบเทียบหนังสือวิวรณ์กับวรรณกรรมประเภทคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม และในชั้นตอนที่สอง เราจะเปรียบเทียบหนังสือวิวรณ์กับคำพยากรณ์ลักษณะเฉพาะในพระคัมภีร์ซึ่งรู้จักกันว่า “วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลก” ให้เราเริ่มต้นที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม

คำพยากรณ์

พระคัมภีร์ประกอบด้วยวรรณคดีหลายชนิดหรือประเภทแตกต่างกัน อันรวมถึงบทบรรยายประวัติศาสตร์ กฎหมาย วรรณกรรมร้อยกรอง วรรณคดีเชิงปัญญา จดหมายฝาก คำพยากรณ์ และอื่น ๆ แต่ละประเภทก็มีแบบแผนวรรณกรรมและแนวทางการสื่อสารเป็นของตัวเอง บทบรรยายประวัติศาสตร์สื่อสารในลักษณะตรงไปตรงมามากกว่าวรรณกรรมร้อยกรอง จดหมายหรือจดหมายฝากยังสื่อสารโดยตรงมากขึ้น และมักบอกผู้อ่านว่าควรประยุกต์คำสอนในพระคัมภีร์เข้ากับสถานการณ์เฉพาะเจาะจงอย่างไร ความแตกต่างทั้งหลายเช่นนี้เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องคำนึงถึงเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ อันที่จริง มันจะง่ายขึ้นมากที่จะเข้าใจว่าข้อความหนึ่งสอน “อะไร” ถ้าก่อนอื่นเราเข้าใจว่ามันสอน “อย่างไร” ฉะนั้น เพื่อให้เราเข้าใจหนังสือวิวรณ์ หนึ่งในสิ่งสำคัญที่เราต้องทำคือการระบุประเภทของหนังสือเล่มนี้อย่างเหมาะสมก่อน

มันสำคัญที่เราต้องระบุประเภทของหนังสือเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ เนื่องจากวรรณกรรมแต่ละประเภทมีแบบแผนและลีลาเป็นของตัวเอง ซึ่งกำหนดว่ามันจะสื่อสารข้อความของมันอย่างไร เช่น สมมุติว่าข้าพเจ้าต้องอ่านไบเบิลจื๊บเงินจากร้านขายของชำ ข้าพเจ้าก็จะอ่านอย่างแตกต่างด้วยความคาดหวังแตกต่างจากเมื่อข้าพเจ้าอ่าน—ยกตัวอย่างเช่น—จดหมายจากลูกสาวของข้าพเจ้า เช่นเดียวกัน เมื่อเราเข้าไปในพระคัมภีร์และเราอ่านข้อความในพระคัมภีร์ เราก็พบว่าข้อความต่าง ๆ ในพระคัมภีร์นั้นถูกเขียนขึ้นในประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้าอ่านข้อความทางกฎหมาย เช่น จากหนังสือที่โมเสสเขียน ข้าพเจ้าก็จะอ่านมันด้วยความคาดหวังแบบหนึ่งและใส่ใจกับแบบแผนเฉพาะของมัน รวมทั้งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่กำกับงานเขียนประเภทนั้น ๆ สิ่งเหล่านี้จะแตกต่างอย่างมากจากการอ่าน ยกตัวอย่างเช่น สุภาษิต ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเป็นคำกล่าวประเทืองปัญญาที่กะทัดรัดและความหมายลึกซึ้ง อันกลั่นกรองมาจากประสบการณ์ชีวิตหรือแม้กระทั่งจากพระวาจาของพระเจ้า และข้าพเจ้าก็จะอ่านหนังสือเหล่านี้ด้วยวิธีแตกต่างกันอย่างมากจากตอนที่ข้าพเจ้าจะอ่าน ยกตัวอย่างเช่น สดุดีบทเพลงคร่ำครวญ อันเป็นงานเขียนที่ประชากรของพระเจ้าคร่ำครวญเรื่องความทุกข์ทรมานที่พวกเขากำลังเผชิญ ... ดังนั้น เมื่อเราพิจารณาข้อความในพระคัมภีร์ เราจำเป็นต้องพิจารณาประเภทของมัน เพื่อที่เราจะสามารถเข้าใจว่าผู้เขียนใช้แบบแผนชนิดใด โครงสร้างแบบใด และกลเม็ดอะไร จากคลังภาษาของเขา เมื่อเขากำลังสื่อสารถ้อยคำของเขาไปถึงคนของพระเจ้า เมื่อเราเข้าใจอย่างถูกต้องว่าสารนั้นถูกเรียบเรียงขึ้นอย่างไร เราก็สามารถเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นถึงสิ่งที่สารนั้นกำลังสื่อกับเรา

— ดร. สก็อตต์ เรดด์

ในพระคัมภีร์มีประเภทหรือชนิดของงานเขียนแตกต่างกันมากมาย ท่านอ่านพบบทบรรยายเหตุการณ์ ซึ่งโดยปกติแล้วท่านไม่ควรตีความเหมือนกับเมื่อท่านอ่านงานเขียนเชิงสัญลักษณ์ ท่านไม่ควรจะมองว่างานเขียนเหล่านั้นเป็นสัญลักษณ์

เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็นบันทึกความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น ดังนั้น ท่านอาจมองหาคุณธรรมของเรื่อง แต่ท่านจะต้องไม่พยายามเปลี่ยนให้มันกลายเป็นชุดสัญลักษณ์ หินกลมเกลี้ยงห้าก้อนของดาวิดไม่ได้เป็นตัวแทนของหลายสิ่งที่แตกต่างกัน โกลแอหรับหินกลมเกลี้ยงลูกแรกเข้าไปเต็ม ๆ ในแบบที่สมจริงอย่างยิ่ง

แต่เมื่อท่านกำลังศึกษางานเขียนชนิดอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ ท่านก็จะพบงานวรรณกรรมร้อยกรอง ซึ่งจำเป็นต้องมีสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “กวียานุโลม” [การอนุโลมพิเศษสำหรับกวี]— มันมีการใช้คำอุปมาและคำอุปไมยมากมาย

ผู้เผยพระวจนะส่วนใหญ่ในยุคก่อนการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย เผยพระวจนะในรูปแบบวรรณกรรมร้อยกรอง ดังนั้น ภาษาของผู้ประพันธ์เหล่านั้นจึงรุ่มรวยไปด้วยคำอุปมาและสัญลักษณ์นิยม

หนังสือวิวรณ์เองก็สืบทอดขนบดังกล่าว ถึงแม้โดยหลัก ๆ แล้ว วิวรณ์มิได้มีรูปแบบวรรณกรรมร้อยกรอง

แต่มันก็สืบทอดขนบของคำพยากรณ์โดยใช้คำอุปมาอุปไมยเชิงสัญลักษณ์มากมาย มันชัดเจนถึงขนาดที่บางครั้งวิวรณ์ก็บอกเราตรง ๆ เช่นนั้น เช่น วิวรณ์ 1:20

อธิบายว่าสัญลักษณ์บางอย่างนั้นหมายความว่าอย่างไร ดังนั้น วิวรณ์จึงเต็มไปด้วยสัญลักษณ์ และเราจึงจำเป็นต้องเข้าใจวิวรณ์ตามธรรมชาตินี้

เนื่องจากนั่นคือแนวทางที่พระเจ้าตั้งใจให้วิวรณ์ถูกเขียนขึ้น และนั่นก็คือแนวทางที่พระเจ้าเจตนาให้เราเข้าใจหนังสือเล่มนี้

— ดร. เกรก เอส คีนเนอร์

หนังสือวิวรณ์นั้นจัดอย่างกว้าง ๆ อยู่ในประเภทคำพยากรณ์ ในความเป็นจริง อัครทูตยอห์นก็เรียกหนังสือเล่มนี้อย่างเจาะจงว่าเป็นคำพยากรณ์ ในวิวรณ์ 1:3 ตามที่เราได้เห็นแล้ว คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์บางครั้งก็เกี่ยวข้องกับการทำนายอนาคต แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ มันเป็นข้อความจากพระเจ้าถึงคนของพระองค์ โดยมีเจตนาที่จะจูงใจพวกเขาให้คงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ

เราจะศึกษาวรรณกรรมประเภทคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในสองแนวทาง หนึ่ง เราจะศึกษาลักษณะเฉพาะ และสอง เราจะพิจารณาการที่คำพยากรณ์ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงในหลากหลายลักษณะ ตามที่พบในพระคัมภีร์ เราจะเริ่มต้นด้วยลักษณะเฉพาะของคำพยากรณ์

ลักษณะเฉพาะ

คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์มีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันมากมาย และเราก็ไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงทั้งหมด ดังนั้น เราจะเน้นไปที่ลักษณะสำคัญที่สุดสองประการ โดยเริ่มต้นที่ลักษณะตามแบบแผน

ลักษณะตามแบบแผน เนื่องจากหนังสือวิวรณ์มีลักษณะเข้ากับประเภทวรรณกรรมคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

มันจึงเป็นประโยชน์สำหรับเราที่จะสรุปประเด็นสำคัญของบางลักษณะตามแบบแผนที่พบในคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม ในพระคัมภีร์เดิม คำพยากรณ์อาจเป็นข้อความตำหนิต่อคนของพระเจ้า หรือเป็นคำทำนายวิบัติหรือการพิพากษาลงบนศัตรูของพระองค์ และอาจเป็นคำประกาศพระพรสำหรับการเชื่อฟัง พระสัญญาแห่งการยืนยันความชอบธรรมสำหรับคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระองค์ คำประกาศแผนการของพระเจ้าสำหรับการทรงไถ่ คำอธิบายหรือบทสนทนาระหว่างผู้เผยพระวจนะกับพระเจ้า และในบางครั้งก็เป็นคำทำนายเหตุการณ์ในอนาคต

รูปแบบหนึ่งของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมที่พบบ่อยที่สุดได้แก่รูปแบบ “คำฟ้องคดี” โดยคำศัพท์ของคำพยากรณ์นั้นสะท้อนภาษากฎหมายที่ใช้ในห้องพิจารณาคดี แบบแผนพื้นฐานนี้นำเสนอพระเจ้า “ออกหมายศาล” เรียกอิสราเอลผู้ต่อต้านเข้ามาในศาลเพื่อรับการพิพากษา คำฟ้องคดีเหล่านี้มักจะเน้นพระเมตตาของพระเจ้าและชี้ว่าพิพากษาถ้าอิสราเอลยังคงต่อต้านต่อไป โดยบางครั้งก็ถึงกับเสนอที่จะประทานพระพรเป็นรางวัลสำหรับความสัตย์ซื่อและการสำนึกผิด บ่อยครั้ง การทำนายอนาคตก็ตั้งอยู่ในบริบทของคำชี้แจงที่พิพากษาและข้อเสนอที่จะประทานพระพรเหล่านี้ ซึ่งบ่งบอกว่าคำทำนายเหล่านั้นอยู่บนเงื่อนไขของการตอบสนองของประชากรต่อคำพยากรณ์นั้น ๆ ในหลายแง่มุม คำพยากรณ์ต่าง ๆ ของยอห์นในหนังสือวิวรณ์ก็ทำหน้าที่ในลักษณะเดียวกันกับคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม

อุปมาอุปไมย ลักษณะที่สองของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมก็คือ บ่อยครั้ง

คำพยากรณ์ก็ใช้อุปมาอุปไมยเพื่อสื่อความหมายของคำพยากรณ์นั้น คำว่า “อุปมาอุปไมย” สามารถครอบคลุมความหมายกว้างขวาง แต่เมื่อเราใช้คำนี้เพื่อบรรยายคำพยากรณ์ เรากำลังกล่าวถึงภาษาที่บรรยายสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะที่กระตุ้นให้เกิดประสบการณ์ประสาทสัมผัสเชิงจินตนาการ โดยแก่นสารแล้ว อุปมาอุปไมยเน้นไปที่แนวทางต่าง ๆ ที่เราสามารถจินตนาการว่าเห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รับรสชาติ หรือสัมผัสบางสิ่ง เช่น ในเยเรมีย์ 18 ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ใช้ภาพของช่างปั้นหม้อที่กำลังปั้นดินก้อนหนึ่งขึ้นเป็นรูปร่าง เพื่ออธิบายว่าพระเจ้ามีสิทธิที่จะปั้นอิสราเอลขึ้นมาให้มีรูปร่างอย่างไรก็ได้ตามที่พระองค์ประสงค์ และในเอเสเคียล 37 เอเสเคียลใช้ภาพของหุบเขาที่เต็มไปด้วยกระดูกแห้งเพื่อบรรยายสภาวะไร้ชีวิตทางจิตวิญญาณของคนของพระเจ้า จากนั้น เอเสเคียลก็มอบความหวังแก่พวกเขาโดยอธิบายว่า กระดูกเหล่านั้นเข้ามารวมตัวกันเพื่อประกอบขึ้นเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง และหนังสือวิวรณ์ก็ใช้อุปมาอุปไมยบ่อยครั้งเช่นกัน จงฟังว่ายอห์นบรรยายพระเยซูอย่างไรใน วิวรณ์ 1: 15-16:

'พระบาทของพระองค์ราวกับทองสัมฤทธิ์สุกปลั่งในเบ้าหลอม พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำเชี่ยวกราก พระองค์ทรงถือดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวา และมีตาบสองคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์ประหนึ่งดวงตะวันฉายแสงเจิดจ้า ' (วิวรณ์ 1: 15-16)

ภาพอันงดงามของพระเยซูเหล่านี้เน้นให้เห็นถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เสียงของพระองค์มีพลังของเสียงของน้ำตกมหึมา พระองค์ถือดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ อันเป็นสัญลักษณ์ของพระราชอำนาจ และพระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงเจิดจ้าในขณะที่พระองค์ประทานแสงสว่างมาสู่โลกนี้ เราพบอุปมาอุปไมยคล้ายคลึงกันนี้ตลอดหนังสือวิวรณ์ เราอ่านถึงสัตว์ร้ายที่มีหลายหัวและมีเขากับมงกุฏ ทูตสวรรค์ที่ถือแตรและขับบทเพลงและเสียงร้องให้เพื่อการแก้แค้น การรับประทานและการรับรู้รสชาติของหนังสือม้วน ม้าและพลขี่ม้า ภูเขา และแม้กระทั่งมหานครที่ลงมาจากสวรรค์ ในความเป็นจริง มันยากที่จะหาแม่แต่หนึ่งย่อหน้าในจุดใดก็ตามของหนังสือวิวรณ์ ที่มีได้ประกอบด้วยอุปมาอุปไมยแบบใดแบบหนึ่ง

หนึ่งในความซับซ้อนในหนังสือวิวรณ์ก็คือ มันมีการผสมผสานกันอย่างมาจจริง ๆ ระหว่างถ้อยคำเชิงสัญลักษณ์ควบคู่ไปกับถ้อยคำตามความหมายของตัวอักษร และเมื่อท่านเห็นถ้อยคำเชิงสัญลักษณ์ บ่อยครั้งถ้อยคำเหล่านี้ก็ได้รับการตีความสำหรับเราจริง ๆ

ดังนั้น เพื่อเป็นตัวอย่าง ในบทที่ 1 เมื่อพระเยซูกล่าวถึง—ในคำบรรยายที่กล่าวถึง—
 คัมภีร์ที่ทั้งเจ็ดและดวงดาวทั้งเจ็ด หลังจากนั้นก็มีถ้อยคำบอกตามความเป็นจริงว่า
 คัมภีร์ที่ทั้งเจ็ดและดวงดาวทั้งเจ็ดนั้นคืออะไร ดังนั้น ท่านจึงรู้ว่าท่านกำลังรับมือกับสัญลักษณ์ต่าง
 ๆ อย่างแน่นอน ซึ่งความรู้นี้ก็ช่วยเราได้มาก
 แต่มันก็มีครั้งอื่น ๆ
 ที่หลายสิ่งถูกบรรยายในลักษณะที่น่าแปลกใจและยากที่จะสร้างมโนภาพในรูปลักษณะที่เป็นไปตามตัว
 อักษร เอาล่ะ ท่านอ่านพบสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัว
 และท่านก็จะอ่านพบหลังจากนั้นว่าจะมีการกล่าวถึงเจ็ดหัวหรือเขาเจ็ดลูก เมื่อถึงจุดนี้ ท่านก็จะพบว่า
 ท่านกำลังเคลื่อนห่างออกไปจากบางสิ่งที่ตามองเห็น
 ที่ดูเหมือนจะคาดว่าเห็นได้ในโลกแห่งความเป็นจริง
 แต่ท่านกลับกำลังเข้าใจบางสิ่งที่มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์มากกว่าอย่างยิ่ง

— ดร. เดวิด ดับเบิลยู แซฟแมน

หนังสือวิวรณ์ตั้งอุปมาอุปไมยจำนวนมากมาจากพระคัมภีร์เดิม
 และนี่จึงหมายความว่าสิ่งที่เราคุ้นเคยกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม ก็สามารถช่วยให้เรามองเห็นอุปมาอุปไมยในหนังสือวิวรณ์ได้
 และยิ่งกว่านั้น ความคุ้นเคยดังกล่าวถึงกับสามารถช่วยให้ตีความอุปมาอุปไมยในวิวรณ์
 เนื่องจากวิวรณ์และพระคัมภีร์เดิมมักใช้ภาพพจน์ต่าง ๆ ในลักษณะเดียวกัน

การรับรู้อุปมาอุปไมยตลอดหนังสือวิวรณ์มิได้หมายความว่าเราจะเป็นต้องตีความวิวรณ์เชิงเปรียบเทียบ
 และมีได้หมายความว่าเรากำลังเชื่อมโยงความหมายของวิวรณ์เข้ากับเรื่องจิตวิญญาณ ตรงกันข้าม
 การรับรู้ลักษณะทางวรรณกรรมเช่นอุปมาอุปไมยเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ปกติสำหรับการตีความด้านไวยากรณ์และด้านประวัติศาสตร์
 ตรี จะว่าไปแล้ว ถ้ายอมรับเจตนาที่จะกล่าวในเชิงอุปมาอุปไมย
 มันก็จะเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวงที่เราจะตีความถ้อยคำของท่านในลักษณะตามตัวอักษรที่อ้อ ๆ
 การอ่านหนังสือวิวรณ์อย่างรับผิดชอบจะต้องยอมรับในภาพพจน์ต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้
 และตีความภาพพจน์เหล่านี้ตามแบบแผนทางวรรณกรรมตามปกติ

เมื่อเราได้แนะนำบางลักษณะเฉพาะที่สำคัญของคำพยากรณ์แล้ว
 ต่อไปเราจะเน้นที่ประเภทของการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์ ตามที่เห็นในพระคัมภีร์

การสำเร็จเป็นจริง

การสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์เป็นประเด็นที่ซับซ้อนอย่างยิ่ง แต่เพื่อจุดประสงค์ของบทเรียนนี้
 เราสามารถกล่าวถึงการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์ได้ในสามประเภท ประเภทแรกคือการที่คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริงโดยตรง

โดยตรง เมื่อคนส่วนใหญ่นึกถึงการที่คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริง สิ่งแรกที่พวกเขานึกถึงก็คือการสำเร็จเป็นจริงโดยตรง
 คำพยากรณ์สามารถสำเร็จเป็นจริงโดยตรงเมื่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่คำพยากรณ์ทำนายไว้เกิดขึ้นตามคำทำนาย เช่น ในเยเรมีย์ 25:8-
 11 เยเรมีย์ประกาศว่ายูดาห์จะล่มสลายด้วยน้ำมือของพวกเขาบาบิโลนและจะกลายเป็นสถานที่รกร้างเป็นเวลา 70 ปี และตามถ้อยคำใน
 2 พงศาวดาร 36:15-21 นี่คือนี่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริง ๆ

มีเงื่อนไข สอง การสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์สามารถเกิดขึ้นโดยมีเงื่อนไข

การสำเร็จเป็นจริงตามเงื่อนไขเกิดขึ้นเมื่อผลลัพธ์ของคำพยากรณ์ได้รับการปรับเปลี่ยนทางใดทางหนึ่ง โดยคำนึงถึงวิธีที่มนุษย์ตอบสนองต่อคำพยากรณ์นั้น เราได้ศึกษาก่อนหน้านี้แล้วว่า

ผลลัพธ์ของคำพยากรณ์อาจถูกปรับเปลี่ยนเพราะการตอบสนองของผู้รับคำพยากรณ์นั้น เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น

เราสามารถกล่าวได้ว่าผลของคำพยากรณ์ขึ้นอยู่กับคำตอบของมนุษย์

นี่คือสิ่งที่เราคำนึงถึงเมื่อเรากล่าวถึงการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์โดยมีเงื่อนไข เช่น ใน 2 ซามูเอล 12:1-15

ผู้เผยพระวจนะนาธานเตือนดาวิดว่าพระเจ้าจะสังหารดาวิดเพราะดาวิดได้ล่วงประเวณีกับบัทชีบาและฆาตกรรมอูริยาห์สามีของนาง ดาวิดได้ตอบสนองต่อคำพยากรณ์นี้ด้วยการสำนึกผิด และเนื่องจากดาวิดสำนึก

ผิดพระเจ้าจึงลดความรุนแรงของคำพิพากษาเหนือดาวิดโดยการไว้ชีวิตเขา แต่พระเจ้าก็ยังคงเอาชีวิตบุตรชายของดาวิด

และนำหายนะมาเหนือราชวงศ์ของดาวิด 2 ซามูเอล 13-19

บรรยายอย่างละเอียดมากถึงการที่คำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะนาธานสำเร็จเป็นจริงกับวงศ์วานดาวิด

ตามแบบลักษณะ สาม คำพยากรณ์สามารถสำเร็จเป็นจริงได้ตามแบบลักษณะ เพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เราจะนิยามแบบลักษณะนี้ว่า:

การมองว่าวามบุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ แสดงลักษณะล่วงหน้าถึงบุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

เช่น ในโรม 5:14 เปาโลเรียกอาดัมว่าเป็นแบบหนึ่งของพระคริสต์

เพราะชีวิตของอาดัมฉายภาพล่วงหน้าถึงชีวิตของพระเยซู แต่ในขณะที่อาดัมทำบาปในสวนนั้น

อันนำความบาปและความตายมาสู่มนุษยชาติ พระเยซูเชื้อฟิง อันนำชีวิตและการได้รับการยืนยันว่าชอบธรรมมาสู่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ ดังนั้น การที่คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริงตามแบบลักษณะจึงเป็นการที่สิ่งต่าง ๆ

ที่คำพยากรณ์กล่าวถึงเป็นภาพฉายล่วงหน้าโดยตรงของเหตุการณ์ในอนาคต เช่น ในมัทธิว 2:15 มัทธิวกกล่าวว่า

เมื่อครอบครัวของพระเยซูออกจากอียิปต์ มันก็เป็นการทำให้คำพยากรณ์ในโฮเซยา 11:1 ซึ่งกล่าวว่า

“เราเรียกบุตรของเราออกจากอียิปต์” สำเร็จเป็นจริง

พระวจนะข้อนี้ในโฮเซยามิได้ทำนายการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ แท้จริงแล้ว

คำพยากรณ์ข้อนี้กำลังมองย้อนกลับไปประวัติศาสตร์เพื่อกล่าวว่าพระเจ้าได้เคยไถ่อิสราเอลจากอียิปต์ในช่วงของการอพยพ

แต่เมื่อกล่าวในเชิงแบบลักษณะ ข้อความนี้ก็สำเร็จเป็นจริงอีกครั้งหนึ่งในยุคของพระเยซู

เนื่องจากการอพยพเป็นรูปแบบที่ฉายภาพล่วงหน้าถึงชีวิตของพระเมสสิยาห์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอล

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่เข้าใจว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมบางข้อได้ถูกทำให้สำเร็จเป็นจริงแล้วตั้งแต่ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มเขียนพระ

วจนะเล่มต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ แต่พวกเขาก็ยังคงรู้สึกว่ามีอิสระที่จะเล็งไปถึงการสำเร็จเป็นจริงอันยิ่งใหญ่กว่า

ซึ่งเกิดขึ้นตามแบบลักษณะและในยุคของพวกเขาเอง

หลังจากเทียบวิวรณ์เข้ากับประเภทของคำพยากรณ์แล้ว

เราก็พร้อมที่จะศึกษาประเภทย่อยของคำพยากรณ์ที่รู้จักกันในชื่อ “วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลก”

วันสิ้นโลก

เราจะสำรวจธรรมชาติของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกโดยการศึกษาลักษณะเฉพาะของมันก่อน

และจากนั้นก็โดยการสรุปประเด็นสำคัญของพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของวรรณกรรมประเภทนี้ เราจะเริ่มต้นด้วยลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์

ลักษณะเฉพาะ

วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกนั้นซับซ้อน และอาจสรุปประเด็นสำคัญได้ในหลากหลายแนวทาง บทเรียนของเราจะนิยามวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ดังนี้:

วรรณกรรมอันมีลักษณะเชิงสัญลักษณ์อย่างสูงที่รายงานถึงการเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งปกติแล้วประทานมาผ่านการเปิดเผยเป็นการส่วนตัว โดยเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางความเป็นจริงตามธรรมชาติ เกินธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ รวมทั้งผลกระทบของปฏิสัมพันธ์เช่นนี้ต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคต

นิยามนี้ค่อนข้างมีรายละเอียดมาก เราจึงควรใช้เวลาอธิบายนิยามนี้ก่อน ประการแรก ให้เราพิจารณาความจริงที่ว่าวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์มีลักษณะเชิงสัญลักษณ์สูงมาก กล่าวแบบกว้าง ๆ สัญลักษณ์ก็คือสัญญาณหรือสิ่งที่เป็นตัวแทนใด ๆ ที่เล็งถึงบางสิ่งที่อยู่นอกเหนือตัวมันเอง เช่น คำก็คือสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของสิ่งต่าง ๆ เช่น ความคิด วัตถุ การกระทำ คุณลักษณะ และอื่น ๆ ธงชาติก็คือสัญลักษณ์ของประเทศ และไม่ทางนั้นก็คือสัญลักษณ์ที่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางของศาสนาคริสต์ เราจะศึกษาหนึ่งตัวอย่างโดยการฟังว่าพระเยซูอธิบายสองสัญลักษณ์ในวิวรณ์ 1:20 ว่าอย่างไร:

“แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า
พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาและทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสว่า '
(วิวรณ์ 2:1)

ในบริบทของข้อนี้ ยอห์นได้รับนิมิต คือพระคริสต์ ในนิมิตนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังถือดวงดาวไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และกำลังดำเนินไปท่ามกลางคันประทีปที่แปดดวงดาวและคันประทีปนั้นคือสัญลักษณ์อันเป็นตัวแทนของทูตสวรรค์และคริสตจักร

มีกุญแจสำคัญสามประการในการแยกแยะสัญลักษณ์อันถูกต้องและตีความสัญลักษณ์เหล่านั้นในหนังสือวิวรณ์โดยไม่หลงไปใช้วิธีการเชิงเปรียบเทียบ
ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ยุติธรรมเลยต่อความหมายที่พระเจ้าเจตนาในพระวจนะของพระองค์
ประการแรก เราต้องเข้าใจก่อนว่า
สัญลักษณ์มากมายที่อยู่ในหนังสือวิวรณ์ก็ถูกประทานมาอยู่แล้วในหนังสือเล่มต่าง ๆ
ในพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะในนิมิตต่าง ๆ ที่ดาเนียล เอเสเคียล และเศคาริยาห์เห็น
นั่นจึงหมายความว่า
พระเจ้ากำลังเตรียมคำศัพท์เชิงสัญลักษณ์บางอย่างสำหรับคนของพระองค์อยู่แล้ว
และยอห์นก็ใช้ประโยชน์อย่างมากจากสิ่งนี้
ประการที่สอง เราจำเป็นต้องใส่ใจกับส่วนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ที่กล่าวในลักษณะตรงไปตรงมา—
จะพูดเช่นนั้นก็ได้—มากกว่า เราตีความนิมิตและสัญลักษณ์ต่าง ๆ
ในหนังสือวิวรณ์โดยคำนึงถึงบทบรรยายทางประวัติศาสตร์ที่เราได้รับ ยกตัวอย่างเช่น

ในหนังสือพระกิตติคุณ หรือในส่วนของหลักคำสอนที่เราพบในจดหมายฝากต่าง ๆ และด้วยเหตุนี้ เราก็อธิบายเปรียบเทียบสิ่งที่บางครั้งเป็นส่วนที่ยากกว่าของพระคัมภีร์ เช่นนิมิตต่าง ๆ ในวิวรณ์ กับข้อความที่ชัดเจนกว่า หรือข้อความที่ตรงไปตรงมาตามตัวอักษรมากกว่า แล้วก็มาถึงประการที่สาม

เราจำเป็นต้องพิจารณาพระสัญญาที่ประทานมาในพระพรอันดับแรงแสดงในบรรดาพระพรเจ็ดประการในหนังสือวิวรณ์

อันเป็นพระพรที่คนเหล่านั้นที่อ่านออกเสียงดังและคนเหล่านั้นที่ได้ยินสามารถได้รับไว้ จารึกไว้ในใจ และเก็บรักษาถ้อยคำนั้นไว้ นั่นคือ พวกเขาสามารถเข้าใจพระสัญญาเหล่านั้น

สิ่งเหล่านี้มิใช่คำบอกใบ้หรือรหัสใด ๆ ที่จะได้ถูกซ่อนไว้จากคนเหล่านั้นในบริบทของศตวรรษแรก เราจึงต้องการพิจารณาอย่างจริงจังถึงความจริงที่ว่า แท้จริงแล้ว

สิ่งนี้ถูกประทานมาแก่พี่น้องชายหญิงของเราในศตวรรษแรก

ไม่ใช่แค่ประทานแก่เราในปัจจุบันในศตวรรษที่ 21

และคนเหล่านั้นในศตวรรษแรกก็สามารถเข้าใจสิ่งนี้ พวกเขาสามารถเข้าถึงความหมายอย่างถ่องแท้ แม้เพียงแค่อ่านออกเสียงดัง เข้าใจข้อความ และรับพระพร

— ดร. เดนนิส อี จอห์นสัน

วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ใช้สัญลักษณ์บ่อยครั้งมาก บางสัญลักษณ์ก็ให้คำบรรยายเป็นหลัก เช่น เมื่อผู้เขียนเลือกสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่มองดูแล้วคล้ายคลึงกับสิ่งที่ผู้เขียนได้สังเกตเห็น ตัวอย่างหนึ่งปรากฏในดาเนียล 7:4 โดยดาเนียลบันทึกนิมิตที่เป็นสัตว์ร้ายที่ดูเหมือนสิงโตที่มีปีกเหมือนปีกของนกอินทรี สิงโตและปีกเป็นคำบรรยายเนื่องจากมันสื่อถึงลักษณะแท้จริงของสัตว์ดังกล่าวนั้น และมันก็เป็นสัญลักษณ์เนื่องจากมันสื่อถึงธรรมชาติของสัตว์ร้ายนั้น สัญลักษณ์สิงโตสื่อเป็นนัยยะว่าสัตว์ร้ายนั้นทรงพลังและน่ากลัว และปีกของสิงโตตัวนั้นน่าจะเชื่อมโยงกับบาบิโลน ซึ่งมักแสดงภาพของสิงโตที่มีปีกในงานศิลปะของพวกเขา

ในกรณีอื่น ๆ สัญลักษณ์อาจถูกประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นประเด็น เช่น ในโยเอล 2:25 พระเจ้าบรรยายกองทัพที่มารุกรานว่าเป็นเหมือนฝูงตั๊กแตน กองทัพนั้นมีได้ดูเหมือนฝูงตั๊กแตน แต่มีพฤติกรรมคล้ายฝูงตั๊กแตนต่างหาก ตั๊กแตนนั้นมาเป็นมวลมหาศาลอันไม่อาจหยุดยั้ง และกัดกินทุกสิ่งที่มีนต้องการ และยังมีสัญลักษณ์อื่น ๆ ที่ใช้เพราะเป็นตัวแทนตามขนบดั้งเดิมของวัตถุหรือแนวคิดต่าง ๆ ในลักษณะคล้ายคลึงกับธงชาติ เช่น ในวิวรณ์ 1:10-20 ยอห์นได้รับนิมิตเห็นพระเยซู โดยนิมิตนั้นมีลักษณะเป็นสัญลักษณ์อย่างสูง พระเยซูปรากฏตัวเป็นมนุษย์ นุ่งห่มเสื้อคลุมยาวที่มีแถบทองคำครอบพระอุระ [อก] พระพักตร์ของพระองค์ส่องสว่างดุจดวงอาทิตย์ พระเศียรของพระองค์มีสีขาว พระเนตรของพระองค์ลุกโชนดูจไฟ พระบาทของพระองค์เป็นเหมือนทองสัมฤทธิ์ที่เรืองแสงในเตาเผา พระสุรเสียงของพระองค์เป็นเหมือนเสียงน้ำเชี่ยวกราก มีดาบสองคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์ประทับยืนอยู่ท่ามกลางคันประทีปเจ็ดคัน

รายละเอียดเหล่านี้ย้อนระลึกถึงสัญลักษณ์และภาพพจน์ต่าง ๆ จากพระคัมภีร์เดิม และดังนั้นจึงสื่อเป็นนัยยะถึงบางสิ่งเกี่ยวกับพระเยซู เช่น ฉลองพระองค์และพระเศียรสีขาวของพระองค์ รวมทั้งพระพักตร์ที่ลุกโชนดูจไฟ ทำให้ระลึกถึงคำบรรยายพระเจ้าในดาเนียล 7:9 คันประทีปที่ย้อนระลึกถึงพลับพลาและการตกแต่งพระวิหาร ซึ่งบ่งบอกว่าพระเยซูยังคงสถิตอยู่กับคนของพระองค์เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้เคยสถิตอยู่กับพวกเขาในสถานนมัสการพิเศษในพระคัมภีร์เดิม และดวงดาวก็ย้อนระลึกถึงคำบรรยายในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับบรรดากษัตริย์และผู้นำที่เป็นมนุษย์คนอื่น ๆ เช่น ในกันดารวิถี 24:17 อิสยาห์ 14:12 และอีกหลายตอน ดังนั้น

เมื่อวิวรณ์กล่าวถึงดวงดาวในฐานะที่เป็นทูตสวรรค์ผู้เป็นตัวแทนของบรรดาคริสตจักร นั่นก็เป็นเพราะว่าพระเยซูก็กำลังเปิดเผยการครองราชย์ทางจิตวิญญาณในปัจจุบันของพระองค์ในฐานะจอมกษัตริย์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง จากมุมมองของมนุษย์ จักรวรรดิโรมคุกคามเพื่อเข้าควบคุมชะตากรรมของคริสตจักร แต่สัญลักษณ์นี้เปิดเผยว่าพระเยซูผู้ดำรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจสมบูรณ์เหนือคริสตจักรในพระหัตถ์ของพระองค์

งานเขียนเรื่องวันสิ้นโลกมักประกอบด้วยภาพพจน์และสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่านในปัจจุบันมองว่ายากที่จะเข้าใจ แต่สัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในหนังสือวิวรณ์มิได้สร้างความสับสนแก่ผู้รับสารดั้งเดิมของยอห์น เนื่องจากสัญลักษณ์เหล่านั้นถูกดึงมาจากพระคัมภีร์เดิมและจากโลกรอบตัวของพวกเขา จุดประสงค์ของการใช้สัญลักษณ์เหล่านี้มิใช่เพื่อทำให้ผู้อ่านของยอห์นสับสน แต่เพื่อสื่อความจริงไปถึงพวกเขาในแนวทางที่ทรงพลังและควรค่าแก่การจดจำ

ลักษณะเฉพาะที่สองของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็คือ วรรณกรรมประเภทนี้รายงานการเปิดเผยของพระเจ้า วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับส่วนอื่น ๆ ทั้งหมดในพระคัมภีร์ วรรณกรรมดังกล่าวจึงเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะอันไม่มีข้อผิดพลาด เชื่อถือได้อย่างเต็มที่ และทรงสิทธิอำนาจของพระเจ้า ที่มาถึงคนของพระองค์ อีกทั้งยังรายงานการเปิดเผยที่แท้จริงต่อผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะโดยพระเจ้าเองหรือโดยผ่านผู้นำสาร ซึ่งเป็นทูตสวรรค์ที่ไว้ใจได้อย่างสมบูรณ์ วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ไม่ใช่จินตนิยาย และไม่ใช่อุดมคติของมนุษย์ผู้แต่ง ตรงกันข้าม นี่คือการสื่อสารที่แท้จริงของพระเจ้าถึงคนของพระองค์ อันเปิดเผยเจตนาของพระองค์ที่มีต่อสิ่งทรงสร้าง

สาม

การเปิดเผยของพระเจ้าที่รายงานในวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์มักจะมาถึงผู้รับโดยผ่านการเปิดเผยเป็นการส่วนตัว คำว่า “เปิดเผยวันสิ้นโลก” เองก็หมายความว่า “เปิดให้เห็น” หรือ “เผยให้เห็น” ฉะนั้น หัวใจของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็คือ มันเป็นการเขียนที่เปิดเผยแผนการของพระเจ้าสำหรับคนของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าใจโลกอย่างมีเหตุผลและไม่สิ้นหวัง แต่สิ่งที่ต่างจากบางการเปิดเผยอันมหัศจรรย์อื่น ๆ—เช่น เมื่อพระเจ้าปรากฏกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมดในรูปของเสาเมฆในอพยพ 13—ก็คือ การเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์มักจะสำแดงแก่ผู้รับเป็นรายบุคคล ผู้เผยพระวจนะได้รับความฝัน พวกเขาได้ยินเสียงหรือพระสุรเสียง พวกเขาได้เห็นนิมิต พวกเขาได้รับการมาเยือนโดยทูตสวรรค์ผู้นำสาร พวกเขาได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ดูเหมือนว่าจะนำพวกเขาออกจากร่างของตน บางครั้งพวกเขาถึงกับพบกับพระเจ้าโดยตรง แต่ประสบการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในบริบทอันเป็นส่วนตัว หลังจากนั้นก็เป็นหน้าที่ของผู้เผยพระวจนะ ในฐานะผู้นำสารและทูตของพระเจ้า ที่จะนำข้อความดังกล่าวไปถึงคนของพระเจ้า

ลักษณะเฉพาะที่สามของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ที่เราจะกล่าวถึงก็คือ มันเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางความเป็นจริงตามธรรมชาติ เกินธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ คำว่า “ตามธรรมชาติ” หมายถึงจักรวาลที่เราอาศัยอยู่ ซึ่งรวมถึงโลกทางกายภาพนี้และสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในนั้น คำว่า “เกินธรรมชาติ” หมายถึงโลกที่อยู่เกินขอบเขตของธรรมชาติ นี่คือนิยามอันเป็นที่อาศัยของวิญญาณต่าง ๆ เช่นทูตสวรรค์และวิญญาณชั่ว สุดท้าย คำว่า “เหนือธรรมชาติ” หมายความว่า “เหนือกฎเกณฑ์ธรรมชาติ” และกล่าวถึงพระเจ้าและราชกิจต่าง ๆ ของพระองค์โดยเฉพาะ พระเจ้าคือองค์ผู้ทรงสิทธิอำนาจสูงสุดแต่เพียงผู้เดียวผู้ซึ่งอยู่เหนือและควบคุมอย่างสิ้นเชิงเหนืออาณาจักรตามธรรมชาติ ดังนั้น พระองค์จึงเป็นผู้เดียวที่อยู่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง

อาณาจักรทั้งสามนี้มีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลา
พระเจ้าสำแดงการควบคุมเหนืออาณาจักรธรรมชาติและอาณาจักรเกินธรรมชาติ

บรรดาทูตสวรรค์และวิญญาณชั่วในอาณาจักรเกินธรรมชาติส่งอิทธิพลต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอาณาจักรตามธรรมชาติ วิญญาณชั่วล่องลอยให้เราทำบาป ทูตสวรรค์ปกป้องรักษาเรา และตามที่พระคัมภีร์กล่าว

ทูตสวรรค์และวิญญาณชั่วถึงกับส่งผลกระทบต่อการเมืองระหว่างประเทศ ตลอดทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ เราได้เห็นพลังอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณที่ส่งอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ของโลก เช่น ใน 2 พงศกษัตริย์ 6

เอลีชาถูกกษัตริย์แห่งอาร์มีไล่ล่า ในที่สุด กษัตริย์แห่งอาร์มีตามมาทันเอลีชาและรุมล้อมท่านไว้ และคนรับใช้ของเอลีชาก็หวาดกลัวยิ่ง แต่จงฟังว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น ใน 2 พงศกษัตริย์ 6:15-17:

“จึงบอกเอลีชาว่า “แต่แล้วนายท่าน เราจะอย่างไรกันดี?” เอลีชากล่าวว่า “อย่าตกใจกลัวไปเลย ฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา” แล้วเอลีชาอธิษฐานว่า “ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกตาให้เขาเห็น” องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ทรงเบิกตาให้คนรับใช้นั้นเห็นรอบเนินเขาเต็มไปด้วยม้าและรถม้าศึกเพลิงรายรอบเอลีชา” (2พงศกษัตริย์ 6:15-17)

แม้ว่าการเปิดเผยให้เห็นอาณาจักรเกินธรรมชาติและเหนือธรรมชาติในลักษณะนี้ปรากฏในบางแห่งบางตอนในหลายส่วนของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ แต่วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์เน้นประเด็นเหล่านี้อย่างหนักแน่น เช่น บางตอนของโยเอล เอเสเคียล ดาเนียล และเศคาริยาห์ เน้นให้ใส่ใจที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรตามธรรมชาติ เกินธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ และในทำนองเดียวกัน

หนังสือวิวรณ์ก็ถึงความสนใจครั้งแล้วครั้งเล่าไปที่อาณาจักรของพระเจ้าและของฤทธิ์อำนาจฝ่ายจิตวิญญาณ อันไม่สามารถมองเห็นด้วยตา และเน้นที่สิทธิอำนาจต่าง ๆ ที่พระเจ้าใช้เพื่อกระทำตามจุดประสงค์ของพระองค์

บรรดาทูตสวรรค์และวิญญาณชั่วส่งผลกระทบต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา เนื่องจากโลกที่เราอาศัยอยู่นี้เป็นโลกที่ควบคุมโดยพระเจ้า และกำลังมุ่งไปสู่ที่ใดสักที่ตามแผนการของพระเจ้า และหากเราจะมีส่วนในแผนการนั้น หากเราจะผลักดันไปข้างหน้าในแผนการนั้น เราก็จำเป็นต้องเชื่อว่าสิ่งทรงสร้างประเภทต่าง ๆ นี้แท้จริงแล้วดำรงอยู่

แง่มุมหนึ่งที่น่าทึ่งที่สุดของเรื่องนี้ก็คือ หลายครั้ง เมื่อเรานึกถึงกิจกรรมต่าง ๆ ของบรรดาทูตสวรรค์และวิญญาณชั่ว เราก็นึกถึงมันในแง่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวของเรา ชีวิตส่วนบุคคลของเรา และสิ่งนั้นมันก็เป็นจริงแน่นอน มันถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ จึงไม่มีอะไรต้องสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญมากที่เราต้องระลึกถึงก็คือ ในพระคัมภีร์นั้น

ฤทธิ์อำนาจของวิญญาณชั่วโดยเฉพาะ—และในบางครั้งก็รวมถึงฤทธิ์อำนาจของทูตสวรรค์เช่นกัน— เราได้เรียนรู้ว่า ฤทธิ์อำนาจเหล่านี้ได้รับมอบหมายให้เป็นใหญ่หรือปกครองเหนือชนชาติต่าง ๆ และฤทธิ์อำนาจเหล่านี้จึงเป็นตัวแทนของชนชาติเหล่านี้ในราชสำนักของพระเจ้า เช่น ในสดุดี 82 ตอนแรกที่กล่าวว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นประธานในการประชุมใหญ่ และเทพเจ้าทั้งหลาย—บรรดา “เทพเล็กเทพน้อย”—เทพเหล่านี้ก็อยู่ที่นั่นกับพระองค์ และเหล่านี้ก็คือวิญญาณชั่วและทูตสวรรค์ รวมทั้งสิ่งทรงสร้างต่าง ๆ ในโลกเกินธรรมชาติ ซึ่งควบคุมอยู่เหนือหลากหลายชนชาติ

ด้วยเหตุนี้ ในหลายแง่มุม เราก็มองเห็นถึงข้อนี้

แต่สิ่งที่ควบคุมเหนือเวทีการเมืองในโลกนี้ไม่ใช่ประเด็นว่า มีกี่คนลงคะแนนให้คนนี้หรือให้คนนั้น หรือกษัตริย์องค์หนึ่งได้รับสิทธิ์ขึ้นครองบัลลังก์จากบรรพบุรุษของเขาได้อย่างไร หรืออะไรทำนองนั้น มันไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในโลกแห่งความเป็นจริง เบื้องหลังฉาก เบื้องหลังฉากที่มองไม่เห็น ยังมีทูตสวรรค์และวิญญาณชั่วเหล่านี้ที่ควบคุมการเคลื่อนไหวใหญ่ ๆ ทั้งปวงขององค์กรการเมืองต่าง ๆ ในโลกนี้อย่างแท้จริง

— ดร. ริชาร์ด เอล แพร์ตีต์ จูเนียร์

สุดท้าย ลักษณะเฉพาะที่ห้าของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็คือ มันบรรยายผลกระทบของอาณาจักรตามธรรมชาติ เกินธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ ที่มีต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคต วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกเน้นที่ทุกมิติของประวัติศาสตร์ โดยอธิบายอาณาจักรตามธรรมชาติ เกินธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติได้ส่งผลกระทบต่อโลกของเราในอดีตอย่างไร ยังคงส่งผลกระทบต่อพวกเราในปัจจุบันอย่างไร และสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่ออนาคตของเราอย่างไร และยังไปกว่านั้น เช่นเดียวกับทุกส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์มองประวัติศาสตร์ทั้งหมดว่าเป็นหนึ่งเรื่องราวอันยิ่งใหญ่—เรื่องราวการทรงสร้าง การล้มลงในความบาป และการไถ่ที่ตามมาโดยผ่านพระคริสต์ วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกมีแนวโน้มที่จะบรรยายปัจจุบันในมิติของการทนทุกข์และความยากลำบาก และเน้นถึงอนาคตว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความหวังทั้งปวงจะสำเร็จเป็นจริง

บางครั้งคริสเตียนสมัยปัจจุบันก็ประสบความยากลำบากกับหนังสือวิวรณ์ เนื่องจากปกติแล้ว เราไม่ได้นึกถึงอิทธิพลทางจิตวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเรา ในฐานะผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เรามีแนวโน้มที่จะมองหาคำอธิบายตามหลักธรรมชาติสำหรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา เรามุ่งเน้นไปที่สิ่งที่เราสามารถมองเห็น ได้ยิน ดมกลิ่น รับรส และสัมผัส แต่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า ประสาทสัมผัสของเราสามารถรับรู้เพียงแค่บางส่วนของสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเราและภายในเรา เพื่อให้เข้าถึงสิ่งที่หนังสือวิวรณ์นำเสนอกับเราในวันนี้ เราจำเป็นต้องวางอคติเรื่องหลักการตามธรรมชาติเหล่านี้ลงและติดตามคำสอนของพระคัมภีร์ สิ่งที่เกิดขึ้นภายในและรอบตัวเราได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากฤทธานุภาพฝ่ายจิตวิญญาณและจากพระเจ้าพระองค์เอง สิ่งที่เราเห็นเหมือนจะเป็นภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ วิกฤตการณ์ส่วนตัว ความยุ่งยากในคริสตจักร และแม้แต่การต่อสู้กันทางการเมือง กลับมีได้เป็นแค่ภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่เป็นผลของการเกี่ยวพันกันอย่างซับซ้อนอันเกี่ยวข้องกับพระเจ้าและความเป็นจริงต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ

เมื่อเรายอมรับมุมมองของพระคัมภีร์ในเรื่องเหล่านี้ วิวรณ์ก็สามารถกล่าวกับเราอย่างทรงพลัง เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวกับผู้รับสารของยอห์นในศตวรรษแรก ไม่มีใครสามารถเห็นความเป็นจริงต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเต็มที่ซึ่งอยู่เบื้องหลังประสบการณ์ของเรา แต่หนังสือวิวรณ์ได้เปิดมานเผยความเป็นจริงฝ่ายจิตวิญญาณเหล่านี้ เพื่อให้เราสามารถเห็นแผนการยิ่งใหญ่ไพศาลของพระเจ้าในการนำความรอดมาในประวัติศาสตร์โดยผ่านพระเยซูคริสต์ โดยพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์สถิตอยู่กับคริสตจักรของพระองค์ในวันนี้ และพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อพิชิตชัยในบั้นปลายเหนือบรรดาศัตรูของพระองค์

ประเด็นเน้นสำคัญของหนังสือวิวรณ์ได้แก่: พระเยซูชนะ นั่นจึงหมายความว่า ในที่สุดแล้วเราต้องมีกำลังใจ มันมิได้หมายความว่าเราจะไม่ต้องเผชิญความลำบากเลย และหนังสือวิวรณ์ก็เป็นสิ่งเตือนใจอันทรงพลังว่า พระเจ้าอนุญาตอย่างไรให้มีการพิพากษา และความลำบาก และความวุ่นวาย และหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน และอื่น ๆ อีกมากมาย โดยให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เข้ามาในชีวิตของเรา แต่ในที่สุดแล้ว นครเยรูซาเล็มใหม่ก็จะลงมาจากสวรรค์ และพระเยซูก็จะสถาปนาการครองราชย์ของพระองค์ พระเจ้าจะเป็นพระเจ้าของเราและเราจะเป็นประชากรของพระองค์ชั่ววันรันดร์ ดังนั้น นี่จึงเป็นถ้อยคำให้กำลังใจอย่างสูงที่สุดแล้ว

— ดร. วิลเลียม เอตการ์

หนังสือวิวรณ์ให้ความมั่นใจกับเราอย่างแท้จริงว่า ในบั้นปลายนั้น พระเจ้าจะมีชัยเหนือศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์—จะเป็นชัยชนะเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ด้วยความคาดหวังนี้ เราจึงควรตอบสนองด้วยความชื่นชมยินดีและความคาดหวังเป็นสิ่งแรก และด้วยความตั้งมั่นและยึดมั่นแม้เผชิญกับการต่อต้าน แม้เผชิญกับการล่อใจในชีวิตนี้ โดยรู้ว่า ในที่สุดแล้ว เราจะมีชัยเหนือการต่อต้านทั้งปวงที่เราเผชิญในปัจจุบัน และความเจ็บปวดทั้งปวงที่เราเผชิญในปัจจุบัน

— ดร. เวิร์น เอส พอยเธอร์สส์

บทเรียนยิ่งใหญ่ของหนังสือวิวรณ์ก็คือ พระเจ้าจะมีชัยเหนือศัตรูทั้งปวงของพระองค์และศัตรูของเรา นั่นคือถ้อยคำให้กำลังใจอย่างเต็มเปี่ยมสำหรับคริสตจักร นี่เป็นบางสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับคริสตจักรอย่างแน่นอนในการทนทุกข์ที่คริสตจักรต้องฝ่าฟัน ในยุคนี้ นี่จึงเป็นถ้อยคำให้กำลังใจอันยิ่งใหญ่ที่ว่า พระเจ้าจะทรงนำทุกสิ่งไปสู่บทสรุปอันน่าพึงพอใจจากมุมมองของพระองค์ และคริสตจักรก็จะมีชัยในบั้นปลาย

— ดร. คาร์ล อาร์ ทูแมน

หลังจากได้วิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์แล้ว ต่อไปเราจะให้ความสนใจกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของวรรณกรรมประเภทนี้

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์

นักวิชาการเชิงวิพากษ์มากมายเคยคิดว่าวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์เกิดขึ้นเพราะอิทธิพลของบาบิโลนและเปอร์เซียในช่วงปลายของประวัติศาสตร์ของอิสราเอล หลังจากที่อิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลนในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล แต่งานวิจัยที่ใหม่กว่าได้แสดงให้เห็นว่า ลักษณะสำคัญของวรรณกรรมประเภทเปิดเผยวันสิ้นโลกเริ่มพัฒนาขึ้นตั้งแต่ยุคต้นของการเปิดเผยในพระคัมภีร์ เมื่ออิสราเอลมีปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมของชาวคานาอันและชาวเซมิติกตะวันตกที่แวดล้อมอยู่

องค์ประกอบมากมายที่โดดเด่นขึ้นมาในวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็ปรากฏในหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์เดิมด้วย เช่น ในอพยพ 15 ได้ปรากฏบทเพลงเชิงสัญลักษณ์ซึ่งเฉลิมฉลองการที่พระเจ้าทำให้กองทัพของอียิปต์จมลงในทะเลแดง บทเพลงนี้กล่าวถึงการที่พระเจ้าบดขยี้ชาวอียิปต์ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ เฝ้าผลาญพวกเขาพร้อมกับต่อขังชาวชาติลี้หนีทะเลใส่พวกเขาด้วยพายุจากพระนาสิกของพระองค์ และทำให้พวกเขาถูกแผ่นดินโลกกลืนกิน บทเพลงนี้ยังกล่าวต่อไปว่าบรรดาประชาชาติจะหมอบด้วยความคร่ำมกลัวในพระเจ้า เพื่อที่อิสราเอลจะได้รับการสถาปนาในแผ่นดินพระสัญญา และเพื่อที่พระเจ้าจะสถิตอยู่กับพวกเขา ณ ที่นั้น ในฐานะจอมกษัตริย์นิรันดร์ของพวกเขา

อีกหนึ่งตัวอย่างจากบรรดาหนังสือที่ไม่เสสเขียนได้แก่คำพยากรณ์ของบาลาอัมในกันดารวิถี 24:17 ซึ่งบรรยายการเกิดขึ้นของระบอบกษัตริย์ในอิสราเอลโดยใช้ดวงดาวเป็นภาพสัญลักษณ์ ลีลาวรรณกรรมดังกล่าวนี้มีการพัฒนาขึ้นอย่างก้าวหน้าตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล โยบ 26:12 และสดุดี 89:10 กล่าวถึงพระเจ้าว่าได้เชื่อต่อสรรพวิชาที่เสียในสมรภูมิแห่งฟ้าสวรรค์ และในโยบ 41 พระเจ้าได้ประกาศศฤงคารภาพของพระองค์เหนือเลวีอาธาน ปีศาจแห่งท้องทะเล และบรรดาผู้เผยพระวจนะต่างก็พัฒนาภาพพจน์แห่งการเปิดเผยวันสิ้นโลกต่อไปขึ้นไปสู่ระดับที่เหนือกว่า ในพระวจนะเช่นโยเอล ดาเนียล เอเสเคียล และเศคาริยาห์ เช่น ดาเนียล 7 บันทึกความฝันของดาเนียล อันประกอบด้วยปีศาจร้ายหลายตัวขึ้นมาจากท้องทะเล โดยสิ้นสุดลงเมื่อพระเจ้าพิพากษาและทำลายสัตว์ร้ายตัวสุดท้าย อันเป็นตัวที่ชั่วร้ายที่สุด

ช่วงเวลาต่อเนื่องทันทีหลังพระคัมภีร์เดิมจบลงมักเรียกกันว่า “ช่วงเวลาระหว่างสองภาคพระคัมภีร์” เพราะมันคือช่วงเวลาหลังจากยุคพระคัมภีร์เดิม แต่ก่อนเริ่มต้นยุคพระคัมภีร์ใหม่ ในช่วงเวลานี้ วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกพัฒนาขึ้นอย่างสมบูรณ์เป็นอีกประเภทวรรณกรรมอันมีลักษณะเฉพาะตัว และผลงานมากมายเกี่ยวกับวันสิ้นโลกก็ได้ถูกเขียนขึ้น แต่ผลงานเหล่านี้ไม่ได้รับการบันทึกลงและอยู่นอกสารบบพระคัมภีร์ งานเขียนเหล่านี้รวมถึง “การสันนิษฐานของโมเสส” “เอโนค” บางส่วนของ “2 เอสตราส” “การเปิดเผยวันสิ้นโลกของบาร์ค” และ “หนังสือม้วนเรื่องสงคราม” ที่พบที่คูมราน แม้ว่างานเขียนเหล่านี้จะอยู่นอกสารบบพระคัมภีร์ แต่เราก็ต้องกล่าวถึงเนื่องจากมันช่วยเราให้แกะรอยพัฒนาการของวรรณกรรมประเภทวันสิ้นโลก งานเขียนเหล่านี้โน้มเอียงอย่างมากไปที่การต่อสู้กันในฟ้าสวรรค์ อันอยู่เบื้องหลังประสบการณ์ในโลกนี้ของกลุ่มผู้อ่าน งานเขียนเหล่านี้ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากภาพพจน์ที่ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมใช้ และพัฒนาการใช้ภาพพจน์เหล่านี้ให้ซับซ้อนขึ้นมากโดยผสมผสานภาพพจน์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ลักษณะเฉพาะนี้ของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกแห่งช่วงเวลาระหว่างสองภาคพระคัมภีร์ก็พบได้เช่นกันในงานเขียนเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ใหม่

ถึงแม้งานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกระหว่างสองภาคพระคัมภีร์จะมีความคล้ายคลึงบางประการกับงานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ แต่มันก็มีลักษณะเฉพาะที่ทำให้มันแตกต่างจากพระคัมภีร์ในหลายแนวทางสำคัญ เช่น หลายเล่มเป็นงานเขียนด้วยนามแฝง ซึ่งหมายความว่างานเหล่านั้นเขียนขึ้นภายใต้ชื่อปลอม เพื่อกระตุ้นคนให้อ่านและยอมรับว่าเป็นผลงานที่แท้จริงของผู้เขียนที่ถูกสวมชื่อ แต่นี่คือการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ และเปาโลก็ประณามสิ่งนี้ใน 2 เธสะโลนิกา 2:2 นอกจากนี้ งานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกนอกสารบบพระคัมภีร์ยังได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตราวกับว่าเหตุการณ์นั้นยังไม่ได้เกิดขึ้น เพื่อทำให้ดูเหมือนว่าผู้เขียนได้บอกล่วงหน้าถึงประวัติศาสตร์ทั้งหมดของอิสราเอลอย่างแม่นยำแน่นอนสิ่งนี้คือความไม่ซื่อสัตย์อีกรูปแบบหนึ่ง และวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ใช้ลูกไม้นี้เลยแม้แต่น้อย

ในพระคัมภีร์ใหม่ วรรณกรรมประเภทเปิดเผยวันสิ้นโลกก็ยังคงพัฒนาต่อไป บัดนี้ เราจำเป็นต้องระลึกว่าเนื้อหาเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ใหม่แตกต่างอย่างมากจากวรรณกรรมระหว่างสองภาคพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ใหม่นั้นซื่อสัตย์และไว้วางใจได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่ในขณะเดียวกัน วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ใหม่ก็ใช้ลีลาที่คล้ายคลึงอย่างมากกับงานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกระหว่างสองภาคพระคัมภีร์ นอกจากหนังสือวิวรณ์แล้ว เรายังพบลักษณะงานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในพระวจนะเช่นมัทธิว 24 ในบทนี้ พระเยซูพูดถึงเอานิมิตเกี่ยวกับวันสิ้นโลกในดาเนียลและอิสยาห์มาใช้เพื่ออธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต เช่นการทำลายพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม และแม้กระทั่งจุดจบของโลกนี้ ตัวอย่างก็คือ มัทธิว 24:29 ในข้อนี้ พระเยซูพูดถึงการที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะหยุดส่องแสง และดวงดาวจะตกลงจากฟ้า แม้กระทั่งในจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลก็อาจมีรูปแบบงานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลกแฝงอยู่ เปาโลมักให้ความหวังแก่ผู้อ่านของท่านโดยแสดงให้เห็นว่าการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ได้พิชิตอำนาจของปีศาจ

จ เช่นในโคโลสี 1:15-20 และ 2:13-15 บ่อยครั้ง

เปาโลกล่าวถึงสงครามฝ่ายจิตวิญญาณในลักษณะที่คล้ายคลึงกับงานเขียนเกี่ยวกับวันสิ้นโลก และใน 2 ธะสะโลนิกา 2

เปาโลก็กล่าวถึงฤทธิ์อำนาจแห่งความชั่วร้ายในสถานฟ้าอากาศ ซึ่งจะถูกพิชิตเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

แต่แน่นอน

งานเขียนในพระคัมภีร์ใหม่นั้นเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของพัฒนาการขั้นสุดท้ายของวรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลกในพระคัมภีร์ก็คือหนังสือวิวรณ์ วิวรณ์นั้นซับซ้อนเนื่องจากมันประกอบด้วยลักษณะเกี่ยวกับวันสิ้นโลกอย่างเข้มข้น

แต่วิวรณ์ก็ยังมีรากลึกอยู่ในส่วนที่เหลือทั้งหมดของพระคัมภีร์ด้วย และสิ่งนี้น่าจะปลอบใจเราเมื่อเราอ่านวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้อาจดูเหมือนสิ่งแปลกปลอมสำหรับเรา แต่พระคัมภีร์ส่วนอื่นที่เหลือก็สามารถช่วยให้เข้าใจข้อความของวิวรณ์ได้

เช่นเดียวกับการประยุกต์ข้อความของวิวรณ์เข้ากับชีวิตของเราในโลกยุคปัจจุบัน

การเข้าใจภูมิหลังทางวรรณกรรมของวิวรณ์มีส่วนช่วยเราอย่างมหาศาล

การที่วิวรณ์ประกอบขึ้นด้วยคำพยากรณ์เกี่ยวกับวันสิ้นโลกเป็นหลัก

ทำให้เรามีความมั่นใจว่าหนังสือวิวรณ์เขียนขึ้นโดยมีเจตนาที่จะจูงใจเราให้เชื่อฟังพระเจ้าจากส่วนลึกของหัวใจ

ถ้อยคำและภาพพจน์ต่าง ๆ

ของวิวรณ์มิได้มีเจตนาเพื่อทำให้เราสับสนหรือเพื่อแสดงให้เราเห็นปริศนามากมายเกี่ยวกับอนาคตที่อาจเปลี่ยนแปลง ตรงกันข้าม

วิวรณ์ถูกเขียนขึ้นโดยมีเจตนาให้เป็นเครื่องมือนำทางที่เข้าใจได้และเสริมกำลังใจ เพื่อการมีชีวิตในการปรนนิบัติพระเจ้า

เมื่อเราศึกษาวิเคราะห์หนังสือวิวรณ์อย่างลึกซึ้งมากขึ้นในบทเรียนต่อ ๆ ไป

การเข้าใจหน้าที่ของหนังสือเล่มนี้ในฐานะคำพยากรณ์เกี่ยวกับวันสิ้นโลกก็จะช่วยให้เข้าใจถ้อยคำของหนังสือเล่มนี้และดำเนินชีวิตตามคำสอนในนั้น

สรุป

ในบทเรียนนี้เราได้สำรวจสามแง่มุมสำคัญเรื่องภูมิหลังของวิวรณ์ เราได้สำรวจบริบททางประวัติศาสตร์ของหนังสือเล่มนี้โดยเน้นไปที่ผู้เขียน ช่วงเวลาของการประพันธ์ และผู้รับสารดั้งเดิม

เราได้พิจารณาบริบททางศาสนศาสตร์ของวิวรณ์ในแง่อสาสนวิทยาในพระคัมภีร์ใหม่ แนวคิดเรื่องพันธสัญญา

และบทบาทของผู้เผยพระวจนะ และเรายังได้บรรยายภูมิหลังทางวรรณกรรมของวิวรณ์

โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของวิวรณ์กับวรรณกรรมประเภทคำพยากรณ์และการเปิดเผยวันสิ้นโลก

หนังสือวิวรณ์อาจฟังดูเหมือนแปลกประหลาดสำหรับหูของเราในปัจจุบัน แต่ในบริบทดั้งเดิมนั้น

หนังสือเล่มนี้ก็มักจะเข้าใจได้ง่ายกว่านี้มาก รูปแบบต่าง ๆ ที่ยอห์นใช้และสิ่งต่าง ๆ ที่ท่านกล่าวถึง

น่าจะเป็นที่คุ้นเคยของผู้รับสารกลุ่มแรกของท่านอย่างแน่นอน และยิ่งเราเข้าใจบริบทและมิติต่าง ๆ ของวิวรณ์ดีขึ้นเพียงใด

เราก็จะสามารถเข้าใจถ้อยคำของยอห์นและสามารถประยุกต์ถ้อยคำนั้นเข้ากับชีวิตของเราได้ดีขึ้นเพียงนั้น

ไม่ว่าเรากำลังทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์และข่าวประเสริฐ หรือกำลังชื่นชมยินดีกับสันติสุข

หนังสือวิวรณ์ก็สอนเราให้ยืนหยัดในความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

และให้เรามีความหวังในอนาคตอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้วางแผนไว้เพื่อคนเหล่านั้นที่วางใจพระองค์

วิทยากร

ดร. สตีฟ บราวน์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นผู้ก่อตั้งบริษัท คีย์ ไลฟ์ เนทเวิร์ค พันธกิจการสอนที่ใช้รายการวิทยุ พอดคาสท์ สัมมนา และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อแบ่งปัน “พระคุณรากฐานของพระเจ้าถึงคนบาปและผู้ทนทุกข์”

ท่านเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมปฏิรูป

และเป็นศาสตราจารย์รับเชิญด้านศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ณ

วิทยาลัยพระคริสตธรรมนอคส์และวิทยาลัยพระคริสตธรรมเวสต์มินสเตอร์ ดร.

บราวน์สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีด้านศาสนศาสตร์วิสุทธิจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอสตัน

และได้รับปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากคิง คอลเลจ

ท่านได้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรเพรสไบทีเรียน คีย์ บิสเคย์น ที่เซาท์ ฟลอริดาเป็นเวลา 17 ปี

และได้ประพันธ์หนังสือกว่า 12 เล่ม ซึ่งรวมถึง “เมื่อทำดีก็ยังไม่พอ” (“When Being Good Isn't Good Enough”

จัดพิมพ์โดยเบเกอร์ พับลิชชิ่ง กรุ๊ป 1995) “เสรีภาพอันฉ้อฉล: ธรรมชาติรากฐานของชาวประเสริฐ” (“Scandalous Freedom: The Radical Nature of the Gospel” จัดพิมพ์โดยฮาวเวิร์ด บุคส์ 2004) และ “บาปฟรีสามประการ: พระเจ้าไม่พิโรธคุณจนกระทั่ง” (“Three Free Sins: God's Not Mad at You” จัดพิมพ์โดยฮาวเวิร์ด บุคส์ 2012)

ดร. เดวิด ดับเบิลยู แซพแมน เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์ใหม่และโบราณคดี ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมคัพเวอเนนท์

ดร. โรเบิร์ต บี ชิสโฮล์ม จูเนียร์ เป็นประธานภาควิชาและศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมดัลลัส

ดร. แบรินดอน ดี โครว์ เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์

ดร. เดวิด บี การ์เนอร์ เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการและรองอธิการบดีด้านพันธกิจแห่งสากลโลก

และเป็นรองศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงระบบ ณ วิทยาลัยศาสนศาสตร์เวสต์มินสเตอร์

ดร. เบนจามิน แกลดด์ เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์ใหม่ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมปฏิรูป

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กโลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมปฏิรูป
ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เดนนิส จอห์นสัน เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ และศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ณ

วิทยาลัยพระคริสตธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย

ดร. เกรก เอส คีนเนอร์ เป็นประธานเกียรติภูมิ เอฟ เอ็ม และ อดา ฆอมป์สัน ของหลักสูตรพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ

วิทยาลัยพระคริสตธรรมแอสบิวรี

ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ณ วิทยาลัยพระคริสตธรรมทัลบอด

ดร. จอห์น อี แมคคินลีย์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ณ

วิทยาลัยพระคริสตธรรมทัลบอด

ดร. โธมัส เจ เน็ทเทิลส์ (เกษียณ) เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเซาเธิร์นแบปติสต์

ดร. จอห์น ออสวอลท์ เป็นศาสตราจารย์รับเชิญผู้ทรงคุณวุฒิด้านพระคัมภีร์เดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. เกร็ก เพอร์รี่ เป็นรองประธานด้านโครงการยุทธศาสตร์ ณ องค์กรพันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (อดีตรองศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์ใหม่และผู้อำนวยการโครงการ “การริเริ่มพันธกิจในเขตเมือง” ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัพเวอแนนท์)

ดร. เว็รน์ เอส พอยเธอร์สส์ เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพระคัมภีร์ใหม่ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ และเป็นบรรณาธิการของ “วารสารศาสนศาสตร์ของเวสต์มินสเตอร์”

ดร. ริชาร์ด พแรดด์ จูเนียร์ เป็นประธานขององค์กรพันธกิจรับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium Ministries) และศาสตราจารย์ผู้ฝึกคุณด้านพระคัมภีร์เดิม ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. สกอตต์ เรดด์ เป็นอธิการบดีประจำวิทยาเขตกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) และเป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์เดิม

ดร. เกล็น สกอร์จี เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ในเมืองซาน ไดเอโก

ดร. เจมส์ ดี สมิท ที่สาม เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณด้านประวัติศาสตร์คริสตจักร ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ในเมืองซาน ไดเอโก และเป็นศาสตราจารย์ผู้ฝึกคุณด้านศาสนา ณ มหาวิทยาลัยซาน ไดเอโก

ดร. คาร์ล อาร์ ทูแมน เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนาศึกษา ณ วิทยาลัยโกर्फ ซิตี และเคยเป็นหนึ่งในคณาจารย์ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ ในรัฐเพนซิลวาเนีย

ดร. ไมล์ส แวน เพลท์ ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เพื่อเป็นเกียรติแก่อลัน เฮยส์ จูเนียร์ ด้านพันธสัญญาเดิมและภาษาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ และเป็นคณบดี ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป

ดร. ปีเตอร์ วอล์คเกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมทรินิตีเพื่อการรับใช้พระเจ้า (อดีตเคยเป็นอาจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และรองอธิการบดีใหญ่ร่วม ของวิกิลิพี ฮอลล์ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด)

ดร. เบ็น วิทเธอรินตัน เป็นศาสตราจารย์ด้านการตีความพระคัมภีร์ใหม่ ณ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

อภิธานศัพท์

วันสิ้นโลก—คำศัพท์ที่แปลมาจากคำภาษากรีก

“อาโพคาลิปซีส” (“apokalupsis”) มีความหมายว่า “เปิดให้เห็น” หรือ “เผยให้เห็น” บางครั้งใช้สลับกับคำว่า “การเปิดเผย”

วรรณกรรมเปิดเผยวันสิ้นโลก—

วรรณกรรมอันมีลักษณะเชิงสัญลักษณ์อย่างสูงที่รายงานถึงการเปิดเผยของพระเจ้า

ซึ่งปกติแล้วประทอนมาผ่านการเปิดเผยเป็นการส่วนตัว โดยเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางความเป็นจริงตามธรรมชาติ เกียรติธรรมชาติ และเหนือธรรมชาติ

รวมทั้งผลกระทบของปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคต

เอเชียฮ้อย—

พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของภาคตะวันตกของตุรกี

อันเป็นพื้นที่ที่เปาโลปฏิบัติพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐเป็นส่วนใหญ่

เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย—(ประมาณ ค.ศ. 150-215)

บิดาจารย์ของคริสตจักรยุคแรก และนักเขียนจากกรุงอเล็กซานเดรีย

ตามเงื่อนไข—ขึ้นอยู่กับบางสิ่งที่จะกำหนดผลลัพธ์

การสำเร็จเป็นจริงตามเงื่อนไข—

เมื่อผลลัพธ์ของคำพยากรณ์ได้รับการปรับเปลี่ยนโดยคำนึงถึงวิธีที่มนุษย์ตอบสนองต่อคำพยากรณ์นั้น

พันธสัญญา—

ข้อตกลงอันมีผลผูกพันทางกฎหมายระหว่างสองบุคคลหรือระหว่างสองกลุ่มบุคคล

หรือระหว่างพระเจ้ากับบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลหนึ่ง

ดาเนียล—

ผู้เผยพระวจนะที่ถูกนำตัวไปยังบาบิโลนในวัยหนุ่มในระหว่างการกวาดต้อนครั้งแรกในปี 605 ก่อน ค.ศ.

ปฏิบัติพันธกิจอย่างน้อยตั้งแต่ปี 605 ถึง 539 ก่อน ค.ศ.

เป็นที่รู้จักเพราะความสามารถในการตีความความฝันและการอุทิศชีวิตแด่พระเจ้า แม้ในยามที่ถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต

ดาวิด—

กษัตริย์องค์ที่สองของอิสราเอลตามที่บ้านทีกในพระคัมภีร์เดิม ผู้ซึ่งได้รับพระสัญญาว่าเชื้อสายของท่านจะประทับบนบัลลังก์และครองราชย์ตลอดไป

ดิโอนิเซียสแห่งอเล็กซานเดรีย—(ประมาณ ค.ศ. 200-

ประมาณ ค.ศ. 265) บิชอปในช่วงศตวรรษที่ 3

ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของโอริเจนและโต้แย้งมุมมองที่ว่ายอห์นเป็นผู้เขียนวิวรณ์

การสำเร็จเป็นจริงโดยตรง—

เมื่อเหตุการณ์ที่ทำนายไว้ในคำพยากรณ์เกิดขึ้นตามที่กล่าวไว้

โดมิเทียน—(ค.ศ. 51-96)

จักรพรรดิโรมที่เป็นคนแรกที่ข่มเหงคริสเตียนนอกกรุงโรม

เอเฟซัส—เมืองในเอเชียฮ้อย

ซึ่งเปาโลไปเยือนในการเดินทางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐครั้งที่สาม น่าจะเป็นสถานที่ที่ยอห์นเขียนพระกิตติคุณเล่มที่สี่ และถูกบรรยายในวิวรณ์ว่าได้สูญเสีย “ความรักดั้งเดิม” เสียแล้ว

อวสานวิทยา—

การศึกษาหรือหลักคำสอนเกี่ยวกับยุคสุดท้าย

“เอสคาโทส”—คำศัพท์ภาษากรีก (โดยการถ่ายทอดอักษร)

หมายความว่า “สุดท้าย” “จุดจบ” หรือ “บั้นปลาย”

เอเสเคียล—

ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมปฏิบัติพันธกิจในบาบิโลน ท่ามกลางผู้ที่ถูกเนรเทศระหว่างปี 597-586 ก่อน ค.ศ.

ประเภท (บางครั้งทับศัพท์ว่า “ฉอนรา”)—

ประเภทหรือชนิดของวรรณกรรม

อวสานวิทยาที่ได้รับการเปิดตัว—

มุมมองเกี่ยวกับยุคสุดท้ายที่กล่าวว่า
ยุคที่จะมาถึงได้เริ่มต้นแล้ว (ได้ “ถูกเปิดตัวแล้ว”)
แต่ยังมีได้มาถึงอย่างเต็มที่ แนวคิดที่ “เกิดขึ้นแล้ว
แต่ยังไม่เสร็จสิ้น”

ช่วงเวลาระหว่างสองภาคพระคัมภีร์—

ช่วงเวลาระหว่างพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่

อิเรเนอัส—(ประมาณ ค.ศ. 130-ประมาณ ค.ศ. 202)

บิชอปในช่วงศตวรรษที่ 2

และนักเขียนคริสเตียนยุคแรกที่เขียนหนังสือ

“ต่อต้านลัทธินอกรีต”

ซึ่งทำหน้าที่ลบล้างแนวคิดไยูนานิยมและประกาศยืนยันความถูกต้อง
ของพระกิตติคุณทั้งสี่

อิสยาห์—

ผู้เผยพระวจนะจากยูดาห์ที่ปฏิบัติพันธกิจจากประมาณปี
740-701 ก่อน ค.ศ. ในช่วงรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม
อาหัส และเฮเซคียาห์

โยเอล—

ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมที่ปฏิบัติพันธกิจในช่วงเวลา
หนึ่งของการถูกกวาดต้อนไปยังบาบิโลน
ผู้ได้ให้ความหวังแห่งการฟื้นฟูหลังการถูกเนรเทศ
ผู้ได้กล่าวถึงการทดลองมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอนาคต
ซึ่งเปโตรได้หยิบยกมากล่าวในวันเพ็นเทคอสต์ ในกิจการ 2

ยอห์น—บุตรของเศเบดีและน้องชายของยากอบ

เป็นหนึ่งในอัครทูต 12 คน ผู้เขียนพระกิตติคุณยอห์น 1

ยอห์น 2 ยอห์น 3 ยอห์น และหนังสือวิวรณ์

บางครั้งถูกเรียกว่า “สาวกที่พระเยซูทรงรัก”

เลาดีเซีย—เมืองในเอเชียน้อย ในหนังสือวิวรณ์

พระเยซูกล่าวหาคริสตจักรในเมืองนี้ว่า “ไม่ร้อนและไม่เย็น”

การดำเนินคดี—

คำกล่าวพยากรณ์ประเภทหนึ่งไปถึงคนของพระเจ้าในแง่กฎ
หมาย

เสมือนกับว่าพวกเขากำลังยืนอยู่ในการพิพากษาในห้องพิจาร
ณาคดีในสวรรค์ของพระเจ้า

“โลโกส”—คำศัพท์ภาษากรีก (โดยการถ่ายถอดอักษร)

หมายความว่า “คำ” หรือ “การศึกษา”

ใช้เรียกตำแหน่งของพระคริสต์ [พระวาตะ] (ยอห์น 1:1)

จัสติน มาร์เทอร์—(ประมาณ ค.ศ. 100-165)

นักคริสตศรัทธาพหุศตวรรษแรกที่กลับใจมาเป็นคริสเตียนเมื่อ
เป็นผู้ใหญ่และพลีชีพเพื่อความเชื่อของตน

พระเมสสิยาห์—คำภาษาฮีบรูที่หมายความว่า “ผู้ถูกเจิม”

มหากษัตริย์จากราชวงศ์ของดาวิด

ผู้ที่ให้นำมาซึ่งการเปลี่ยนผ่านจากยุคนี้ไปถึงยุคที่จะมาถึง
แปลเป็นคำว่า “คริสโตส” (“Christos”) ในภาษากรีก

อาณาจักรธรรมชาติ—

อาณาจักรของบรรดาสิ่งทรงสร้างที่ดำรงอยู่

โดยเราก็มีชีวิตอยู่ในนั้น

ซึ่งรวมถึงโลกทางกายภาพและบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เนโร—จักรพรรดิโรมจาก ค.ศ. 54-68 ที่ข่มเหงคริสเตียน
โทษคริสเตียนว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ไฟไหม้กรุงโรมใน ค.ศ.
64 และสั่งประหารเปาโล (ตามชนบทข้อมูลดั้งเดิม)

พวกนิโคเลาส์นิยม—

นิกายที่ผสมผสานความเชื่อคริสเตียนเข้ากับแนวคิดกามารม
ณนิยม

โดยพวกที่เข้าร่วมนิกายนี้ได้แก่กลุ่มคริสเตียนที่เอาแต่ใจตัวใน
ช่วงคริสต์ศตวรรษแรก

ปัทมอส—เกาะเล็ก ๆ ของประเทศกรีซ

น่าจะเป็นสถานที่ที่ยอห์นเขียนหนังสือวิวรณ์ในขณะที่ถูกเนร
เทศ

เปอร์กาัมม—เมืองในเอเชียน้อย

โดยคริสตจักรในเมืองนั้นล้มเหลวในการต่อต้านคำสอนนอกรี
ตของพวกนิโคเลาส์นิยม

ฟีลาเดลเฟีย—เมืองในเอเชียน้อย

โดยชื่อในภาษากรีกหมายความว่า “ความรักฉันพี่น้อง”

เป็นคริสตจักรที่มีได้รับคำตำหนิต่อ ๆ ในหนังสือวิวรณ์

พลินีผู้เยาว์—(ประมาณ ค.ศ. 61-ประมาณ ค.ศ. 113)

เจ้าเมืองของโรม

ดูแลเมืองพอนทัสและบีธีที่เนี่ยจากประมาณ ค.ศ. 111-113

เป็นหลานชายของพลินีผู้อาวุโส

และเป็นที่รู้จักเพราะจดหมายของเขาที่เขียนถึงมิตรสหายแล

ะพรคพวก

สถานที่ที่ชาวยิวรวมตัวกันเพื่อการนมัสการและการอบรมสั่งสอน

เกินธรรมชาติ—

อาณาจักรแห่งการดำรงอยู่ที่เกินกว่าหรือเคียงคู่กับธรรมชาติอันรวมถึงบรรดาวิญญาณที่ตามองไม่เห็น เช่นทูตสวรรค์และปีศาจหรือวิญญาณชั่ว

พลับพลา—เต็นท์แบบเคลื่อนย้ายได้

อันเป็นที่ประทับของหีบพันธสัญญา และเป็นเป็นที่พระเจ้าสำแดงการสถิตอยู่แบบพิเศษของพระองค์ต่ออิสราเอล

คำพยากรณ์--

คำประกาศหรือคำเปิดเผยที่ได้รับการดลใจโดยพระเจ้า

พระวิหาร—

อาคารในกรุงเยรูซาเล็มที่ชาวอิสราเอลนมัสการพระเจ้าและพระเจ้าสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับคนของพระองค์ในรูปแบบพิเศษ ถูกทำลายในปี 586 ก่อน ค.ศ. ถูกสร้างขึ้นใหม่ในภายหลัง และถูกทำลายอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. 70

ผู้เผยพระวจนะ—

ทูตหรือผู้ที่พระเจ้ามอบหมายให้ประกาศและนำพระวจนะของพระเจ้าไปปฏิบัติ

โดยเฉพาะเพื่อเตือนถึงคำพิพากษาสำหรับการกระทำบาป และเพื่อหนุนใจให้ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างภักดี อันจะนำไปสู่พระพร

ธียาทรา—เมืองที่เจริญรุ่งเรืองในเอเชียย่อย

บ้านเกิดของสตรีนามว่าลิเดีย ซึ่งมาเป็นคริสเตียนโดยผ่านการเทศนาประกาศของเปาโล ในหนังสือวิวรณ์ คริสตจักรในเมืองนี้ได้รับคำตำหนิเพราะการที่ยอมอะลุ่มอล่วยกับเยเซเบล ผู้หญิงที่ชักจูงคนมากมายเข้าสู่การผิดศีลธรรมทางเพศและการบูชารูปเคารพ

คুমราน—แหล่งโบราณคดีใกล้ทะเลตาย (เดด ซี)

อันเป็นสถานที่ที่พบ “ม้วนหนังสือเดด ซี” ภายในถ้ำต่าง ๆ ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20

สมาคมการค้า—

กลุ่มแรงงานและผู้ประกอบอาชีพที่รวมตัวกันเพื่อจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยในศตวรรษแรก แต่ละสมาคมมี “เทพอุปถัมภ์” และคาดหวังให้บรรดาสมาชิกแสดงความภักดีต่อเทพองค์นั้น

ซาร์ดีส—เมืองหลวงของราชอาณาจักรลิเดียในเอเชียย่อย ในหนังสือวิวรณ์ พระเยซูตรัสว่า แม้ว่าคริสตจักรที่นี่จะมีชื่อเสียงว่ายังมีชีวิต แต่ความจริงได้ตายแล้ว

สมอร์นา—หนึ่งในเมืองสำคัญของเอเชียย่อย

ในหนังสือวิวรณ์ พระเยซูเตือนว่าคริสตจักรในเมืองนี้จะเผชิญความทุกข์ยาก และหนุนใจให้ผู้เชื่อให้คงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อต่อไป

แบบ—

คำศัพท์ทางศาสนศาสตร์สำหรับบางสิ่งในพระคัมภีร์ที่เป็นตัวแทนของความเป็นจริงในอนาคต

บุตรของดาวีด—

ตำแหน่งของพระเมสสิยาห์ที่หมายถึงเชื้อสายผู้เป็นผู้อบรมธรรมและเป็นที่รอคอยเป็นเวลานานของดาวีด โดยบุตรผู้นี้ของดาวีดจะช่วยคนของพระเจ้าให้รอด ตำแหน่งนี้บ่อยครั้งใช้กับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ (โดยเฉพาะในมัทธิว)

การสำเร็จเป็นจริงได้ตามแบบลักษณะ—เมื่อสิ่งต่าง ๆ

ที่คำพยากรณ์กล่าวถึงโดยตรงเป็นการสำแดงล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ในอนาคต

เหนือธรรมชาติ—สิ่งที่อยู่สูงกว่าธรรมชาติ

ใช้เพื่อหมายถึงพระเจ้าและราชกิจของพระองค์โดยเฉพาะ

แบบลักษณะ—การศึกษาว่าบุคคล สถาบัน

และเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แสดงลักษณะล่วงหน้าอย่างไรถึงบุคคล สถาบัน และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในภายหลังในพระคัมภีร์; การศึกษาเรื่องการจำแนกประเภท

ธรรมศาลา—

รัฐบรรณาการ--

กษัตริย์หรือชนชาติที่ต้องยอมจำนนต่อจักรพรรดิหรือกษัตริย์
ผู้มีแสนยานุภาพสูงกว่า

เศคาริยาห์—

ผู้เผยพระวจนะที่ปฏิบัติพันธกิจในเยรูซาเล็มหลังจากการเนร
เทศไปยังบาบิโลน
พยากรณ์ว่าพระพรยิ่งใหญ่จะมาถึงหากประชากรจะสร้างพร
ะวิหารขึ้นใหม่